

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

מקץ

מאוצר שיהותנו ומאמריו
של הרב"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ד

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדה שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

אשת חיל מי ימצא

לעילוי נשמתה
הטהורה
של מרת אמנו
הרבנית הצדקנית
מזכת הרבים

מרת **שולמית רהל**

שמואלי

בת **מזל ע"ה**

נלב"ע ביום ז"ך אלול ה'תשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

הלכות עשרה בטבת

הלכות עשרה בטבת

א. חודש טבת, הוא מעט קשה כי הוא כנגד חודש תמוז בקיץ. אמנם מכיון שתחלתו בחנוכה וכידוע גופא בתר רישא אזיל לכן הוא טובא. ולכן צריך לזיזהר בדרכיו שלא לתת מקום שישלוט הדין עליו ח"ו.

עיונים והארות

השטן שרו של עשו, להוציא חדשים אלו משליטתו. חז"ל מספרים כי יעקב חיפש אחר "פכים קטנים" ואזי "ויאבק איש עמו". "פכים קטנים" גימטריא "שטן". כלומר יעקב חיפש ובדק דברים לנצח את שרו של עשו הוא השטן. וכאשר נצחו אמר לו כי לא יעזבו עד "כי אם ברכתני", חשב תיבות "אם ברכתני" ותמצא כי הם בגימטריא "טבת שבט" ע"ה. כי חפץ יעקב להוציאם מרשות ארור ולהכניסם לרשות ברוך. והמלאך ברכו והוסיף בו שם ישראל נוסף לשמו יעקב. ותראה פלאות "יעקב ישראל" = "אם ברכתני" = "טבת שבט". ולפיכך נאמר ביעקב שהיה "איש תם יושב אהלים". כי "איש" גימטריה "שבט", ור"ת "תם יושב אהלים" גימטריא "טבת".

ומאז ניצחנו של יעקב, הפך ראשיתו של חודש טבת ונכנס אל הקדושה והם ימות החנוכה. וכן סופו של שבט מט"ו בשבט ואילך, וכן המתנות הטובות שהנחיל יעקב לבניו.

ב. מרן החיד"א במורה באצבע (סי' ט אות דש).

א. "מהצת ראש מבית רשע" (חבוקק א). פסוק זה הנאמר בנבואת חבוקק, רומז על ענינו של חודש טבת. כאמור, חודש זה נמסר תחת כוחות הס"א והקליפות. אכן חסד עשה ה' עם עמו ומחץ "ראש" מבית רשע, כי הימים הראשונים של החודש נכללים עדיין בקדושת חג החנוכה, והרי הם נמחצו ונלקחו מחלקו של הרע. וכבר נודע כי "גופא בתר רישא אזיל" [הגוף הולך אחרי הראש], וכיון שהוכרע ראשו של החודש לטובה, יכולים ישראל לעמוד בו ולעברו לחיים וברכה.

בתקופת טבת מתארכים הלילות, וחכמי הסוד רואים בזה רמז לחשכות ומצוקה היורדת לעולם. לפי תורת הקבלה מרומזים ספירות האצילות בכל חודש וחודש, וכפי שגילה רבנו האר"י ז"ל, בחדשים טבת ושבט שולטות ספירות נצח והוד. ותמצא רמז נפלא, ראשי תיבות "טבת שבט נצח הוד" הן אותיות "השטן", להורות על תקיפות ממשלתו בחדשים אלה.

יעקב אבינו דאג לבניו אחריו, ולפיכך נלחם עם

- ב.** עשרה בטבת הוא צום העשירי המבואר בפסוק שבו סמך מלך בבל נבוכדנצר הרשע על ירושלים, והביאה במצור בשנת ג' אלפים של"ח. ויתן לבו על גלות השכינה וגלות ישראל ורוב הצרות והפורענויות מאז חרבן בית המקדש, שאין יום שאין קללתו מרובה מחבירו ר"ל, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ג.
- ג.** עשרה בטבת לא יחול כלל בשבת, [וגם לא יחול ביום חמישי]. אמנם אפשר שיחול ביום שישי ד. ואם חל עשרה בטבת ביום שישי, מתענים ומשלימין עד צאת הכוכבים. ואסור לאכול קודם צאת הכוכבים. אע"פ שנכנס לשבת מעונה ה.
- ד.** ג' צומות אלו שהם: י"ז בתמוז, ג' תשרי, י' בטבת, תחילתם מעמוד השחר, דהיינו 72 דקות זמניות קודם הנץ החמה, וטוב להחמיר שעה וחצי זמניות קודם הנץ החמה ו. וסיום הצום בצאת הכוכבים.

עיונים והארות

ירושלים ופרנסיה שהגלה אותה עם יכניה מלך יהודה לגלות, 52 שנה קודם חורבן הבית.

טב"ת זה פטירת אברהם אבינו ע"ה וזהו טב"ת ר"ת תקבר בשיבה טובה.

ד. ע"פ מרן השו"ע (סי' תכח סעי' ב) שר"ח טבת לא יחול לעולם ביום ה' וביום שב"ק.

ה. שו"ע רמ"א (סי' רמט סעי' א) ודעת השו"ע דאף בתענית יחיד מתענה ומשלים.

ו. כ"ב בשו"ת אור לציון (ח"ג פלא בבאורים לתשובה ב) וז"ל: וכבר נתבאר באור לציון תשובות ח"ב פרק ו' בבאורים לתשובה ד', שאף שמעיקר הדין מותר לאכול בליל התענית עד שעה וחומש לפני הנץ החמה, שאז הוא עלות השחר לדעת מרן, מכל מקום טוב להחמיר שלא לאכול מעלות השחר לדעת הגר"א, שהוא שעה ומחצה לפני הנץ החמה, ושכל השעות הן שעות זמניות, ע"ש. ויש מידת חסידות שלא לאכול בליל תענית שעתיים לפני הנץ החמה, וכדעת הגר"ז, וכמו שנתבאר שם בבאורים, ע"ש.

ג. חודש טבת הוא החודש העשירי במנין החודשים המתחילים בניסן וכך הוא נקרא במקרא "החודש העשירי" ובו סמך נבוכדנצר מלך בבל על ירושלים, ושם עליה מצור במשך שלוש שנים עד שהובקעה העיר, ובנביא כתוב "כתוב את עצם היום הזה" שיום זה נקבע לתענית על תחילת החורבן ואין מחליפין אותו אפילו אם היה חל בשבת, וצום זה הוא אחד מד' צומות הנזכרים בכתוב צום הרביעי... וצום העשירי "יהפך לששון ולשמחה" לעתיד לבוא.

בח' בטבת יש תענית צדיקים כנזכר בשו"ע הל' תענית שבו תרגם תלמי מלך יון את התורה ליוונית והעולם חשך במשך ג' ימים.

ובט' בו הוא גם תענית צדיקים שבו נפטר עזרא הסופר ונחמיה בן חכליה שהעלו את ישראל מבבל ובנו את ביהמ"ק ולימדו את ישראל תורה.

ועוד היתה פורענות אחרת בחודש זה שיצאה גלות "החרש והמסגר" שהם כל חממי

ה. אם ישן שינת קבע, אע"פ שקם קודם עלות השחר, אסור באכילה ושתייה, אלא אם כן התנה קודם שישן שדעתו לחזור לאכול או לשתות.^ז
 והזוה"ק החמיר מאד באדם האוכל אחר שישן שינת קבע בלילה על מטתו, שלא יאכל עד שיתפלל שחרית, אפילו השכים הרבה קודם זמן שחרית, וכן דעת רבינו האריז"ל. על כן יש לזהר בזה. ודין זה נוהג כל ימות השנה. ורק חולה יסמוך על דברי הפשטנים, ובלבד שיתנה קודם שישן כנ"ל.^ח

עיונים והארות

כח הקדושה, ומגביר כח הנחש והרי הוא כעובד אלהים אחרים, מפני שבאכילתו עבד את דמו ולא את הקב"ה, ונקרא מעונן שהתעסק בחובה ולא בזכות. ע"כ.

וכתב הכה"ח (סי' פט ס"ק כח) שכן כתב גם בזוהר חדש (דף קי.). וכן כתב בעץ חיים (שער מט פרק ד). וכן כתב המג"א (ס"ק יד), והא"ר (אות יא) בשם ספר טוב הארץ, וכן כתב החסד לאלפים (אות ח) על שם הזוה"ק והאר"י ז"ל, שכל שישן שינת קבע אסור לאכול ולשתות אפילו בעוד לילה יעו"ש. וכ"כ רבנו החיד"א בספרו ברכ"י (או"ח פט, ב) שאם ישן אין לשתות קפה עם סוכר קודם התפילה וכל שכן שלאכול פירות אסור, וז"ל: "ולא תשגיה במה שכתבו קצת משם מהרח"ו זצ"ל דבאשמורת היה אוכל מיני תרגימא [עוגה ופירות] דאין לסמוך על זה, ופשוט דמהרח"ו זצ"ל לא עשה כזאת דאיסור גמור הוא לדברי הזוהר, ואולי שהיה הרב חולה וגברא דלאו שפיר חזי העד העיד לפני חכמים וכתוב בספר, עכ"ד.

ובספרו שו"ת יוסף אומץ (סי' יז, אות ב) כתב וז"ל: ועם האדון הסליחה דודאי לפי הזוהר איסור גמור הוא, ואין זה ענין לרעב וצמא, ועוד אפשר שיאכל קודם השינה ובגלותינו פשט האיסור, ואף במדינת אשכנז החושש לדברי

ז. **שו"ע** (סי' תקסד) וז"ל: כל תענית שאוכלים בו בלילה, בין ציבור בין יחיד, הרי זה אוכל ושותה עד שיעלה עמוד השחר, והוא שלא ישן (שינת קבע), אבל אם ישן (שינת קבע) אינו חוזר ואוכל ולא שותה, אא"כ התנה לאכול או לשתות.

ורעת הרמ"א דיש אומרים דבשתייה אין צריך תנאי, דמסתמא דעתו של אדם לשתייה אחר השינה, והוי כאילו התנה (טור ומרדכי והגהות מיימוני והגהות אשירי).

ה. **בזוה"ק** (פרשת ויקהל דף רטו:) החמיר בזה מאוד במי שישן בלילה על מטתו שאין לו לאכול גם קודם עלות השחר, וז"ל: (בלשון הקודש) בשם רבי שמעון בר יוחאי על פסוק לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו, ופירש שבלילה בשעת השינה עולה הנשמה למרום לראות בגניז האורות העליונים ונשאת הנפש לבדה ומתפשטת תוך דמו לקיים גופו וטועם טעם מיתה והסטרא אחרא שולטת בגוף כשהנשמה מסתלקת ממנו וכשמתעורר איננו טהור, וגם כשנוטל ידיו בקומו ואפילו שיעסוק בתורה עדיין לא התפשט הנשמה בדמו רק הנפש, וכשיעמוד להתפלל תתפשט בדמו ואז נעשה שלם בנפשו למטה ונשמתו למעלה, ולכן האוכל קודם שיתפלל ויטהר דמו בנשמתו הרי הוא כמנחש וכמעונן, כי דרך המנחש להגביר כח הסטרא אחרא ולהכניע

1. שתית מים או קפה ותה לפני עמוד השחר, שאין שותין אותם לסעוד את הלב רק ליישוב הדעת, הנה גם לדעת הזוה"ק אין בהם איסור ט. ובלבד ששותה בלא סוכר י. ואם אינו יכול לשתות הקפה בלא סוכר, ואין דעתו מיושבת עליו בלא שתית הקפה, יש מקילין לשתותו עם מעט סוכר יא.
2. הכל חייבים בתעניות אלו, ואסור לפרוץ גדר יב. ואפילו מי שעל ידי כך יתבטל מלימודו, או מלמדי תינוקות. וכל שכן אנשים שעובדים וטוענים שחשים כאבי ראש וצמא וכיוצא בזה. וכל המצטער על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה שנאמר (ישעיהו סו, י) "שישו אתה משובש כל המתאבלים עליה" יג.

עיונים והארות

מעשה כיון דכל טעם איסור זה אינו אלא משום דע"י השינה טעים טעמא דמותא, ואם ירצה לאכול הוא נותן כח לדם וכו', א"כ בנד"ד שלא היה ישן ברגע חצות, נראה בפשיטות דשרי. וכן ראיתי לה"ה מרן החבי"ף נר"ו שם בחתימת ד"ק, שכתב דלדברי רבנו האר"י ומהר"ש שרעבי כל שלא ישן ברגע חצות שרי לאכול. (אלא שכתב שם דלדעת מהרח"ו ודעימיה אסור, וכבר כתב שם בגוף התשובה דקי"ל כרבנו האר"י ודעימיה, ושגם הרב הק' מהרח"ו לא כתב בהיפך אלא קודם שיצק מים ע"י רבנו האר"י זיע"א, ע"ש).

ועי' בקונטרס "תפארת" (ח"א) בהוצאת ישיבתינו הקדושה מה שכתבנו בזה וירווח לך.

ט. כה"ח (סי' פט ס"ק ל וס"ק לג).

י. כ"ב מרן החיד"א בברכ"י (סי' פט ס"ק ב) וכ"כ הכה"ח (שם ס"ק לא).

יא. כ"ב הכה"ח (שם).

יב. שו"ע (סי' תקנ סעי' א).

יג. גמ' תענית (ל). ובב"ב (ס:). ובמדרש (תהלים מזמור יז) אמרו: תני רבי שמעון בן יוחאי, משל לאחד שהיה מכה את בנו, ולא היה יודע הבן על

הזוה"ק קדוש יאמר לו וכל מין דין סמוכו לנא, ובאיסור חמור כזה שאמרו בזוהר דהוי כעובד עבודה זרה אין להקל בטעמים חלושים, כי המנהג [לאכול] התפשט קודם שיצא לאור ספר הזוהר וחס להו לרבוותא קמאי להתיר אם ידעו מספר הזוהר. עכ"ד.

ואם קם קודם חצות, יש פוסקים שהחמירו וסבירא להו דאפילו הכי אסור לאכול ולשתות, וכמו שכתב בכה"ח (שם), דאין חילוק בין אחר חצות או קודם חצות, אלא כל שישן שינת קבע על מיטתו כיון שנסתלקה ממנו בחינת הנשמה ולא נשאר כי אם בחינת הנפש אסור לאכול עד שיתפלל. וכן כתב יד אהרן (בהגב"י סוף הסימן) על שם מהרח"ו ז"ל, דאפילו קם בחצות הלילה אסור למטעם מידי עד אחר התפלה.

ויש מן המקובלים דס"ל שאם קם קודם חצות הלילה יכול לאכול ולשתות עד שיעלה עמוד השחר ואפשר לסמוך עליהם. וכ"כ הרב שדי חמד (ח"י בשו"ת מכתב לחזקיהו או"ח סס"ז), וז"ל, הנה מבואר הדבר לפי זה, דכל שלא עבר עליו חצות לילה בשינה, לא טעים טעמא דמותא.

עיונים והארות

הגאולה, כי המשיח בתשובה יבוא מיד, ואם לאו, יתאחר עד הקץ הבא עליו בשבועה, וכו'. וכתב עוד: כי העוון הזה הנזכר פוגע בו, כי הוא מצטער כל היום על כי אחרו פעמי מרכבותיו, ואנחנו אין אנחנו משגיחין בכך, אלא מתעסקין בעסקינו בתוך העמים. עכ"ל.

ומרן בשו"ע (סי' א סעי' ג) כתב וז"ל: ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חורבן ביהמ"ק. וכתב המג"א (ס"ק ה) בשם השל"ה, ועל כן בכל סעודה מימות החול אומרים על נהרות בבל, ובשבת מזמור בשוב ה' את שיבת ציון. והעיקר שידע ויבין מה שאומר, ואחר כוונת הלב הן הן הדברים.

"כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה"

ואביא לפניך את ביאורו הנפלא של ה"ח"תם סופר" על מאמר הגמרא (תענית ע"ב) "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה", שלכאורה על הגמרא לנקוט בלשון עתיד "זוכה ויראה בשמחתה". וביאר על פי הגמ' (פסחים נד) שגזירה על המת שישתכח מן הלב, וכנגד זה על החי שסבורים שהוא מת אומר המדרש שאין מקבלים תנחומים, כמו שראינו אצל יעקב אבינו שסירב לקבל תנחומים על יוסף. לפי זה מובן שמתוך שכיום מתאבלים עדיין על ירושלים מוכח שהיא אינה מתה, וזוהי כוונת המאמר "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה" - מלבד מה שיזכה לראות בשמחתה כשתבנה במהרה בימינו, יש לו גם עכשיו שמחה בראותו שירושלים לא מתה, כי אילו היתה מתה חלילה, לא היה הטבע מניחנה להתאבל עליה.

מה הוא מוכה, לאחר שהכהו אמר לו: לך ועשה דבר פלוני שצויתך היום כמה ימים ולא השגחת בי. כך כל אותן אלפים שנפלו במלחמה בימי דוד, לא נפלו אלא על שלא תבעו בנין בית המקדש, והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בית המקדש ביניהם, ולא נחרב בימיהם, נעשה להם כך. ונענשו על שלא תבעו אותו, אנו שחרב בימינו, ואין אנו מתאבלים עליו, ולא נבקש עליו רחמים, על אחת כמה וכמה. ע"כ.

ואמרו בתנא דבי אליהו (רבה פרשה ד) ובילקוט שמעוני (פר' כי תשא רמז שצא) כל חכם מישראל שיש בו דברי תורה לאמתו, ומתאנה על כבודו של הקב"ה כל ימיו, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים ולכבוד בית המקדש ולישועה שתצמח בקרוב ולכינוס גלויות, [והיינו שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החורבן, מצד מה שזה גורם מיעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאוה לגאולה לפי שבה יהיה עילוי לכבוד השם יתברך], זוכה לרוח הקודש בדבריו, ואינו צריך לא חרב ולא רומח ולא חנית ולא כל דבר שיהיה לו שומר, אלא הקב"ה משמרו בעצמו, ומלאכי השרת עומדים לו סביב וחרבות ביד כולם ומשמרין אותו, שנאמר (תהלים קמט. ו) רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם.

זוה לשון רבינו הרמב"ן זיע"א על הפסוק (ישעיה נג. ו) "כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו וה' הפגיע בו את עון כלנו", יאשים את ישראל בעבור כי הם בגלותם ישימו כל כוונתם בעסקי העולם, ומשים כל אחד כוונה לעצמו ביתו ועסקיו, וראוי להם להיות בוכים ולהתפלל לפני ה' לילה ויום, שיכפר על עוון ישראל ויחיש קץ

עינים והארות

לא שמענו מעולם שמתים יתאבלו על החיים

הוסיף על כך הגאון ר' חיים מוואלאז'ין זצ"ל: מעתה יש לשאול כיוון שירושלים לא מתה, מדוע איננו מתאבלים עליה תמיד ללא הפסק, הרי המדרש אומר שאין מתנחמים על החיים... ולא זו בלבד, אלא אפילו בתשעה באב עצמו רבים מאתנו לא מתפעלים ואינם חשים בצער ובאבל... אלא ירושלים אמנם חיה, אך האנשים שאינם מתאבלים הם בבחינת מתים לעינין זה, שכן הרגשת חרבן ירושלים כבתה אצלם, ורק החיים מתאבלים על מתים, ולא שמענו מעולם שמתים יתאבלו על החיים. נמצא לפי זה שהמתאבל על ירושלים רואה באבלו שמחה כפולה א - שירושלים לגביו לא מתה. ב שגם הוא לא כמת נחשב.

ברברי הימים העתיקים והחדשים אנו קוראים שהעמים אשר אבדה עצמאותם, התאבלו תקופה מסוימת על אסונם, אבל עם הזמן חדל האבל ואף הם התבוללו בין העמים עד שלא נשאר להם זכר. יחיד בעולמו עם ישראל אשר מתאבל אלפיים שנה על חרבן ארצו ומקדשו, ותמיד מכריז מחדש: "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני...". העם מתאבל וממאן להתנחם. מעולם לא השלים עם ישראל עם מצבו ולא התייאש מן הגאולה, מתוך ידיעה כי שוב ישוב אלינו גואלנו ככתוב: (איכה א. א) "היתה כאלמנה" - ולא אלמנה ממש, אלא כאותה אשה שהלך בעלה למדינת הים ודעתו לחזור אליה. "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה", הוא בעצמו זוכה להכרה הזאת שאנו מתאבלים והאבלות עצמה מכילה בקרבה גם את התקוה שאפשר לשמוח עליו,

כי ביום החרבן נולד הגואל.

הגאון רבי יהודה אסאד בוכה על החרבן מסופר על הגאון רבי יהודה אסאד זצ"ל שמידי לילה בחצות היה עורך תיקון חצות ומרבה לשפוך דמעות על החרבן, על מצבו המר של עם ישראל ועל הגאולה שעדיין לא הגיעה שעתה.

נחלי דמעות היו יורדים מעיניו באותן שעות, את הדמעות הרבות נהג לקבץ אל תוך ספל, וכשפנו אליו חולים ודוויים היה נותן להם את דמעות היגון שלו כתרופה למצוקותיהם.

באחד הימים ארע דבר נורא בעיר סרדהלי, אשר בה כיהן רבי יהודה כרב, אחד התושבים נפל ארצה מגג גבוה, האיש אמנם נותר בחיים, אך מעצמת המכה שספג נשקפה סכנת עוורון לשתי עיניו, טובי הרופאים הוזעקו אל הפצוע, אף הובאו רופאי עינים ממרחקים, אך כולם אמרו נואש לראייתו.

עלינו לשאול בעצתו של רבי יהודה אסאד - קבעו בני המשפחה, ובאו עם הפצוע לביתו של הצדיק. כשנכנסו לחדרו וסיפרו לו את צרת לבם, נטל הרב את ספל הדמעות שלו, נתן לפצוע כמה נטפי דמעות ומיד נפקחו עיניו...

ואנחנו ראינו בעינינו את אור עינינו רבן של כל ישראל רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל איך היה בוכה ומוריד כנחל דמעה על חרבן בית מקדשינו ותפארתינו בכל פעם שהיה אומר תיקון חצות ובפרט בימי בין המצרים כאשר היה מדבר על החרבן היה בוכה מאד, וכ"ש ביום תשעה באב איזה בכיות נוראות היה בוכה ומסופר על רבינו הנודע ביהודה שהיה יושב בט' באב מעת הקינות עד מוצאי תשעה באב על השרפרף בבית הכנסת, כשראשו בין ברכיו ובכה על חרבן בית המקדש.

- ח.** טעה ואכל ביום תענית ציבור, אע"פ שאכל כזית בכדי אכילת פרס, או שתה כשיעור, חייב להשלים התענית, ורשאי ג"כ לומר עננו, לפי שהוא יום תענית. ומן הדין אין צריך להתענות יום אחר יד.
- ט.** כשחל תענית עשרה בטבת בערב שבת, רשאי לטעום מתבשילי שבת לידע אם צריכין מלח או תבלין, ויפלוט. ויזכה בזה לחיים העליונים. טו
- י.** כל חולה שחלוש וחש בגופו, אע"פ שאין בו סכנה, פטור מד' תעניות, שבמקום חולי לא גזרו רבנן. טז. ואפילו רצה להחמיר על עצמו אינו רשאי יז. ואינו צריך לאכול פחות מכשיעור אלא אוכל כדרכו יח. ומכל מקום לא יענג עצמו בבשר ויין רק יאכל כפי הצריך לו יט.
- יא.** מעוברות ומניקות פטורות מלהתענות, ומעוברת היינו בכל ימי עיבורה,

עיונים והארות

אף על פי שאין בו סכנה מאכילין אותו.

יז. מ"ב (סי' תקנ"ט ס"ק ז). כה"ח (שם ס"ק ז).

יח. כה"ח (שם ס"ק ל"ד). ואול"צ (ח"ג פכ"ט תשובה ה).

יט. משנ"ב (סי' תקנד ס"ק ה).

כ. כ"ב הרמב"ם (פ"ג מהלכות תעניות ה"ה) וז"ל: אבל בשאר התעניות אין עוברות ומניקות מתענות, ואף על פי שאינן מתענות אין מענגות עצמן בתפנוקים אלא אוכלות ושותות כדי קיום הולד. וכ"פ השו"ע (סי' תקנד סעי' ה).

והרמ"א (סי' תקנ) כתב שאם אינם מצטערות נהגו להחמיר ולהתענות. וכתב המג"א (ס"ק ב') צ"ע דבסי' תקע"ה ס"ה (לגבי שב"ד גוזרים תענית על הגשמים) כתב דאסור להם להחמיר, צ"ל דווקא יחידים אסורים אבל הכא מעיקרא קבלו עליהם כולם להחמיר להתענות כמו ט' באב.

ובתב"ב (סי' תקנ ס"ק ה) ואם הם חלושות נראה דאין להם להחמיר, ומ"מ אף הצריך

יד. שו"ע (סי' תקסח סעי' א) וז"ל: נדר להתענות יום זה ושכח ואכל, משלים תעניתו, והוא הדין אם היה תענית חלום, או שהיה ת"צ, או שהיה יום ידוע לו להתענות ביום שמת בו אביו או רבו. וכתב המשנ"ב (ס"ק ג) ונראה דבת"צ אף על פי שאכל יכול לומר עננו בתפלתו דשייך לומר עננו ביום צום התענית הזה כמו שתקנו חכמים להתענות בו וכדלעיל בסימן תקס"ה.

טז. בא"ח (ש"ב פ"ר לך לך אות ז) מצוה לטעום מכל התבשילין בע"ש דבר מועט, ואם הוא בתענית, כתב אשל אברהם ז"ל טועם ופולט וזוכה לחיים העליונים:

טז. כ"ב הטור (סי' תקנד) בשם הרמב"ן בתורת האדם (אבילות ישנה מהדו' שעוועל עמ' רנו) וכן כתב הר"ן בסוף תעניות (י. ד"ה תנו רבנן). ונפסק בשו"ע (סי' תקנד סעי' ו) וז"ל: וכן חולה שהוא צריך לאכול, אין צריך אומד אלא מאכילין אותו מיד, דבמקום חולי לא גזרו רבנן. ומשנ"ב (ס"ק יא) ר"ל שהוא חלוש וחש בגופו

- משנתברר שהיא מעוברת, ואפילו תוך ארבעים יום, לפי שבתחילת ימי עיבורה העובר חלוש ביותר ועינוי קל יכול להזיקו ומסכן גם לאמו בא.
- יב.** מי שיש לו סכרת למעלה מהרגיל. וכן מי שיש לו לחץ דם, וכן מי שיש לו דלקת פנימית, וכן אולקוס בקיבה כשיש שם פצע, וכן חולי לב שהתענית מזיקה להם, וחולים במחלה מזמרת ל"ע, הרי אלו פטורים מהתענית. וכן זקנים תשושי כח, כגון זקנים למעלה מגיל שמונים תשושי כח, פטורים מהתענית כב.
- יג.** הנצרך לבלוע רפואות ביום התענית, כל שטעמו מר, או שאין בהם טעם, מותר לשתותם. ואם נצרך לזה מעט מים, יתן בהם דבר מר כגון תמצית תה וכדו' כג.
- יד.** חתן וכלה שחלו ימי שבע ברכות שלהם בימי תעניות אלו, וכן בעלי הברית חייבים להתענות, שאבילות של רבים דוחה רגל של יחיד, ועוד דכתיב אם לא אעלה את

עיונים והארות

ואולם נראה, שכיון שלשיטת הרמב"ן והביאו הר"ן ביומא (דף פ"ב ע"א), מחללים ומאכילים ביום הכיפורים אף על עובר פחות מבן מ' יום, ולהרמב"ן נראה שיש איסור גמור להמית אף עובר פחות מארבעים יום, ומשום שנקרא נפש, וכבר בשבועות הראשונים שיש בעובר דם כבר נקרא נפש, על כן אף בפחות מארבעים יום נקראת מעוברת, ויש גם לחוש לקיום הולד אף בפחות מארבעים יום. וביותר שבימים אלו של תחילת הריון, קשה להן וגם מסוכן הולד יותר מבחדשים הבאים. ולכן יש להקל להן שלא להתענות בכל ימי ההריון. עכ"ל.

כב. אול"צ (שם).

כג. שו"ת אול"צ (ח"ג פרק כט תשובה יא) וז"ל: מותר לבלוע גולות לרפואה בתשעה באב. ואם אינו יכול לבלוע אותם בלא מים, יתן במים דבר מר, כגון תמצית תה מרוכזת או אבקת סודה וכדומה, וישתה את המים להעביר הגלולה.

לאכול לא יענג עצמו בבשר ויין ורק יאכל כפי מה שצריך.

כא. הנה דעת הכה"ח (סי' תקנ"ס"ה) בשם מור וקציעה, שאינה נקראת מעוברת שתפטר מתענית אלא משהוכר עוברת ולא קודם לכן, ומ"מ אם מצטערת הרבה גם קודם לכן פטורה, מיהו דווקא אחר ארבעים יום ליצירת הולד, אבל קודם לכן הרי היא ככל הנשים ואם מרגשת חולשה אין להחמיר בה כלל. וכ"כ המ"ב (ס"ק ג').

אולם באול"צ (ה"ג פכ"ה בביאורים לתשובה ז) כתב וז"ל: אולם שוב נראה, שכיון שכיום נשי דידן מתקשות בתחילת הריון בכל מיני תופעות הגורמות להן צער, א"כ בזמנינו סתם מעוברת מצטערת היא, ויש להקל להן שלא יתענו אפילו הן בתוך ג' חודשים ראשונים להריון.

והנה במור וקציעה שם כתב, שבפחות מארבעים יום ליצירת הולד, הרי היא ככל הנשים לכל דבר אם לא מצטערות הרבה.

ירושלים על ראש שמחת־בד.

טו. תעניות אלו שנדחו, יכולים בעלי הברית לאכול בהם. אבל מכל מקום בעלי הברית מתענים עד המילה, דהיינו עד אחר הצות, ומתפללים מנחה גדולה, ורוחצין, ואין משלימן תעניתן בה. ואם עשו המילה קודם הצות יש להתיר שיפסיקו התענית גם

עיונים והארות

עשרה בטבת, י"ז בתמוז, ותשעה באב, מתענים ומשלימים.

כה. בן כתב הטור (סי' תקנט) וז"ל: מעשה שחל ט"ב בשבת ונדחה עד למחרתו והיה רבינו יעבץ בעל ברית והתפלל מנחה בעוד היום גדול ורחץ ולא השלים תעניתו לפי שיו"ט שלו היה וראיה מהא דתניא (עירובין מא.) א"ר אליעזר בר צדוק אני הייתי מבני סנאה בן בנימין וחל ט"ב בשבת ודחינוהו עד לאחר שבת והתענינו בו ולא השלמנוהו מפני שיו"ט שלנו היה ונוהגין שלא לשחוט ושלא להכין צרכי סעודה עד לאחר צות. עכ"ל. כן כתבו הגהות מיימוניות (פ"ה אות ז) והמרדכי בסוף תעניות (סי' תרל).

וכן פסק השו"ע (סי' תקנט סעי' ט) וז"ל: ט' באב שחל להיות בשבת ונדחה ליום ראשון, בעל ברית מתפלל מנחה בעוד היום גדול, ורוחץ, ואינו משלים תעניתו לפי שיום טוב שלו הוא. ע"כ.

ובעלי הברית - היינו אבי הבן ואמו והמוהל והסנדק. אבל לא המכניס והמוציא כמבואר במג"א (ס"ק יב). (משנ"ב ס"ק י"ב כה"ח ס"ק עא) מיהו בשו"ת יעבץ (ח"ב סי' כג) כתב שהב"י לא החליט זה ואין לסמוך להתיר רק לאבי הבן לבד. ולהלכה פסק אול"צ (ח"ג פרק כט במקורות לתשובה ה) כמג"א. וכ"פ מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (שם).

כד. כ"ב הריטב"א (תענית ל:) וז"ל: חתן שחל אחד מז' הצומות בתוך ימי שמחת לבו, מסתבר לי שהוא חייב להתענות דאע"ג דימי רגל ושמחה שלו הוא ואין אבלות חדשה חלה בהם כדאיתא בדוכתא (כתובות ד.), ואין שמחה אלא באכילה כדאמרינן גבי רגלים וגבי פורים, מ"מ כיון דרגל שלו רגל יחיד מדרבנן ותעניות אלו דרבים אתי אבלות דרבים ודחי רגל דרבנן דיחיד, ועוד מקרא מלא דיבר הכתוב (תהלים קל"ז) אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, המקום יזכנו לראות בבנינה ובנחמתא אכ"ר. עכ"ל. וכ"פ ב"י (סי' תקנט) והלבוש, וט"ז (שם ס"ק ז) ומג"א (שם ס"ק יא) בשם הר"ש הלוי (סי' ב). ומ"ב (סי' תקנ"ט ס"ק יב).

והב"ח (ש"א פר' שופטים אות יז) כתב וז"ל: חתן שאירע בתוך ז' ימי חופתו י"ז תמוז וצום גדליה ועשרה טבת ותענית אסתר, יש אומרים יתענה וישלים, וי"א לא יתענה, ופה עירנו נהגו דאינו מתענה. וכתב מו"ר מופת הדור (בהליכות עולם ח"ב פר' שופטים הלכה י) חתן וכלה שחל בתוך שבעת ימי חופתם יום תענית צום גדליה, או עשרה בטבת, או שבעה עשר בתמוז, צריכים להתענות ולהשלים. אבל בתענית אסתר, אין החתן והכלה מתענים כלל, אפילו אם חל בזמנו. והוא הדין לענין שלשה בעלי ברית אברהם, שהם: המוהל, הסנדק ואבי הבן, שאינם מתענים תענית אסתר כלל. אבל תעניות צום גדליה,

קודם חצות כו. וה"ה לחתן וכלה שמתענין עד אחר חצות ולא משלימין כז.

טז. תעניות אלו מותרים ברחיצה ובסיכה וכו' וכן המנהג פשוט כח.

יז. מי שאינו מתענה, לא יעלה להיות ש"ץ בתעניות ציבור כט. וכן אינו רשאי לעלות לתורה ל.

עיונים והארות

התוספות בסוף פרק קמא דתעניות (יג. ד"ה וכל) דשאר תעניות בר מתשעה באב מותרים ברחיצה אפילו בחמין כך פסק ראב"ה (סי' תנז) ורבינו יואל אביו אסר לרחוץ בחמין עד כאן. וכן כתב המרדכי (סי' תרכח) וכתב בשם ראב"ה שנהגו העולם היתר בדבר עד כאן וכן מנהג הפשוט. עכ"ל.

ודעת הב"ח שאין לרחוץ בשלשה צומות ואסור להורות היתר משום ולא תטוש וכו'. וכתב הכה"ח (סי' תקס"ק י"ג) דאף לדעת הב"ח בצונן י"ל דשרי בשלשה צומות, וה"ה פניו ידיו ורגליו בחמין י"ל דשרי וכ"כ בשעה"צ (שם ס"ק ח). מיהו מדברי השל"ה הנז' משמע דבעל נפש יש להחמיר גם בצונן כמו בתשעה באב.

כט. שו"ע (סי' תקסו סעי' ה).

ל. שו"ע (שם סעי' ו) וז"ל: יש מי שאומר שאין עומד לקרות בתורה בתענית ציבור מי שלא התענה. וכתב הכה"ח (סי' מ"ב) כתב זה בשם יש מי שאומר לפי שמהר"י קולון כתב על כהן שאינו מתענה, וכתב עליו הב"י נראה מדבריו שאין עומד לקרות מי שלא התענה. ועוד שאם הב"י לא מצא כי אם פוסק אחד כותב אותה בשם יש מי שאומר. וכתב הכה"ח שכן הוא להלכה.

ונחלקו האחרונים אם רשאי לעלות בשחרית כשחל הצום בימי שני וחמישי - דעת

כו. אול"צ (ח"ג פרק כט תשובה ט) וז"ל: ונראה שאין זה אלא כשהמילה לאחר חצות, שאז צריך לצער עצמו עם הציבור, כמבואר בתענית דף י"ב ע"א, ואז אפילו אם הברית לפני השקיעה, אוכל לאחר חצות, אבל אם המילה בשעות הבוקר, (ראה שו"ע שם סעיף ז' וכה"ח שם אות נ"ז), רשאים לעשות את סעודת המילה מיד לאחר המילה.

כו. ולגבי חתן כתב המשנ"ב (ס"ק ל"ה) שאין צריך להשלים ומותר לשנות הכוס וכן לאכול אחר חופתו דרגל שלו הוא. ודעת המג"א (ס"ק יא) בשם הכנסת הגדולה שדוקא בתענית שאירע ביום הנישואין עצמו אבל בתוך שבעת ימי החופה אפילו בתענית דחוי משלים תעניתו. מיהו בתשובה בית יהודה (חלק יו"ד סי' לא) משמע דאף אם אירע תענית ציבור בתוך שבעת ימי חופה אם הוא דחוי אינו צריך להשלים. וכ"פ המשנ"ב בשער הציון (ס"ק ל"ד) זהלא שבעת ימי המשתה דוחין אבלות, דהוא לדידיה כרגל, כדאיתא ביורה דעה סימן שמ"ב. וכ"פ האול"צ (שם) וכתב ומכל מקום יתענה עד חצות היום, וכדין בעלי ברית, ואחר חצות יבדיל ויאכל. וכ"פ מור מופת הדור (שם).

כה. כן פסק השו"ע (שם סעי' ב) צומות הללו, חוץ מט' באב, מותרים ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ואין צריך להפסיק בהם מבעוד יום.

ובב"י מבואר דאף בחמין שרי - וז"ל: כתבו

עיונים והארות

המג"א (ס"ק ה') שמותר לעלות אע"פ שקורין פרשת ויחל, מ"מ עכ"פ קורין בתורה בלא תענית. מיהו דעת הא"ר (ס"י קלה אות ו') דלכתחילה אין לקרותו אפילו בשחרית, וכ"ד מו"ר האור לציון (ח"ג פל"א בביאורים לתשובה ז'). וכתב הא"ר רק אם כבר קראוהו יש להקל בשחרית של שני וחמישי, וכ"פ המ"ב (ס"ק י"ט) אולם דעת הזרע אמת (ס"י פו) דאפילו בדיעבד אם קראוהו לא יעלה.

ודעת מו"ר מופת הדור בחזו"ע (תענית דיני קריאת התורה הלכה ח) כדעת המג"א. וכתב שם במקורות וז"ל: והנה המגן אברהם כתב לחלק דדוקא במנחה לא יעלה, אבל בשחרית בשני או בחמישי אע"פ שדוחים פרשת השבוע וקוראים פרשת ויחל, הואיל ועכ"פ קוראים בתורה בלא התענית רשאי לעלות. וכ"כ להקל בגנת ורדים (כלל א ס"י מט). וכ"כ בספר נהר שלום (ס"י תקסו ס"ב). וכן פסק הרב אמת ליעקב (הל' עליית ס"י ל). וכן כתב מרן החיד"א בספר לדוד אמת (ס"י ה אות יא). וכ"כ הגר"ח פלאג"י בספר חיים (ס"י לו אות א), ובשו"ת ישיב משה שתרוג ח"א (ס"י ק), שביום שני וחמישי אם קראוהו עולה אף לכתחלה אפילו כשאינו מתענה. וכ"כ החיי אדם (כלל קלב ס"י לד). וכ"כ הרב מטה אפרים (ס"י תרב ס"ק יז), והרב בית עובד (דף ק ע"ב), והרב שמח נפש (ערך ספר תורה), ובשו"ת פעולת צדיק ח"ב (ס"י ריד). וכן מצאתי בספר לקט יושר (עמוד קיד), דס"ל בפשיטות כדברי המג"א, שאם חל התענית ביום שני וחמישי מותר לכהן שאינו מתענה לעלות לקרות בפרשת ויחל. וכן פסק בשו"ת אמונת שמואל (ס"י מו), ושכן המנהג פשוט, וכדברי הב"ח. וכבר הורה זקן. ע"ש. והן אמת שהא"ר והמאמר

כתבו לפקפק בזה. וכן בשו"ת זרע אמת ח"א (ס"י פו) פסק שאף כשחל התענית בשני וחמישי, אפילו אם קראוהו לא יעלה. וכן פסק הרב כסא אליהו (ס"י תקסו). י"ל שאילו ראו דברי הלקט יושר היו מודים לדברי המג"א. [וע' בשו"ת רעק"א (מה"ת ס"ס א), שכתב לתמוה על מ"ש הט"ז שלדעת מהרי"ק יש בזה איסור מדינא משום ברכה לבטלה]. ועכ"פ בד' צומות הקבועים מדברי קבלה, יש לנו ספק ספיקא שמא הלכה כהב"ח והחת"ס וסיעתם, שבכל ד' צומות יכול לעלות מי שאינו מתענה, [ואפילו לפי מ"ש הרב שואל ונשאל הנ"ל, שזהו נגד דעת מרן, מ"מ עבדינן ס"ס, גם כשספק אחד הוא נגד מרן, וכמ"ש מרן החיד"א בספר יעיר אזן (מערכת ס אות ג), בשם האחרונים, ובשו"ת רב פעלים ח"ב (חיו"ד ס"י ז). וע"ע במש"כ בשו"ת יביע אומר חלק ט (חיו"ד ס"י ו). ואכמ"ל]. ושמא הלכה שבשני וחמישי יש להקל כדברי הלקט יושר והאחרונים הנ"ל. עכ"ל.

אבל במנחה, או כשחל בשאר ימי השבוע, יזהר מאד שלא יהיה בבית הכנסת אם אינו מתענה, או שיודיע לגבאי שלא יעלה, שבזה אם יעלה הוא כמברך ברכה לבטלה. וכתב המ"ב (ס"ק כא) ובדיעבד אם קראוהו והוא איש ת"ח ומחמת איזה אונס אירע שלא התענה בתענית ציבור וצר לו לומר להם שלא התענה כדי שלא יהיה חילול ה' בדבר נראה שיוכל לסמוך בשעת הדחק על המקילין ויעלה. אולם עיין בכה"ח (ס"ק מד) דמשמע מהב"י (ס"י קלה) דאפילו קראו לאינו מתענה לעלות לס"ת אינו עולה. וכתב באול"צ (שם) שהעיקר שאין עולה כלל.

- יח.** שליח צבור הקורא בתורה שאינו מתענה, יוכל לקרות בפרשת ויחל בתענית צבור, אם אין שליח צבור אחר שיוכל לקרות בתורה לא.
- יט.** בתעניות ציבור אומר היחיד עננו בשומע תפילה, והש"ץ בחזרה יאמר בין גואל ישראל לרפאנו, ואם אין עשרה מתענים יאמר זה בשומע תפילה בלא חתימה, ואם אין גם ששה מתענים, לא יאמר הש"ץ עננו כלל לב.
- כ.** אין מוציאים ס"ת לקריאת ויחל אלא כשיש שם עשרה מתענים, ומ"מ כשחל התענית בשני או חמישי, שיש בהם קריאה בשחרית גם בכל ימות השנה, רשאין

עיונים והארות

קורא בלחש אחר החזן הקורא בתורה, שאם לא כן הויא ברכה לבטלה, וכמ"ש הרא"ש בפסקיו (פ"ג דמגילה ס"א), ובתשובה (כלל ג ס"י ב), ובשו"ת הרשב"ש (ס"י תכח). וכן פסק מרן בשו"ע (ס"י קלט סעיף ב), הילכך נראה שאין לחוש אם החזן הקורא בס"ת אינו מתענה. ומ"ש הארחות חיים (הל' תענית אות טז, דף צד ע"א) וז"ל: ונראה שהחזן והקוראים בתורה יהיו מתענים. וכ"כ רב יהודאי שא"א לומר עננו אם לא התענה. עכ"ל. הכוונה היא על העולים לס"ת וקוראים הפרשה בעצמם, ולא מיירי על חזן הקורא בתורה בלבד. עכ"ל.

לב. שו"ת אול"צ (שם) וז"ל: אם אין עשרה מתענים בבית הכנסת, לא יאמר השליח ציבור עננו אלא בשומע תפילה. ואם אין אף ששה מתענים, לא יאמר כלל עננו בחזרת הש"צ. אולם דעת מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם דיני התפלה ואמירת עננו הלכה ו) וז"ל: בתענית ציבור בארבע צומות, אף אם אין עשרה מתענים, אלא ששה מתענים, שהם רוב מנין, והשאר מוכרחים לאכול לאונסם, יכול השליח ציבור לומר עננו בתפלת החזרה בין גואל לרופא, ברכה בפני עצמה, ויכולים להוציא ספר תורה ולקרות בפרשת ויחל.

לא. מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה ד). וכתב שם במקורות וז"ל: הנה המאירי (מגילה כד.) כתב, זה ששיניו שקטן קורא בתורה, הטעם לכך כי אין הכוונה בקריאת התורה אלא להשמיע לעם, ואין זו מצוה גמורה כדי שנאמר בה הכלל שאמרו (בר"ה כט.), שכל שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא את אחרים ידי חובתם. ע"כ. וכ"כ הנימוקי יוסף (מגילה כד.). וכ"כ הרא"ש בפסקיו (פ"ז דברכות ס"ג ב) בשם ר"ת, שזה שאמרו (במגילה כג.), הכל עולים למנין שבעה אפילו אשה ואפילו קטן, משום שהקריאה בס"ת אינה אלא להשמיע לעם. ע"ש. וכן כתב הפרי מגדים (ס"י רפב מש"ז סק"ג), שקטן קורא בס"ת כל הפרשה להוציא הצבור ידי חובתם, דאתי דרבנן ומפיק דרבנן, וכמו שאמרו קטן עולה למנין שבעה, ובימי חז"ל נהגו שהעולים לס"ת היו קוראים בעצמם בתורה. (כמ"ש התוס' מגילה כא:). ע"כ. וכן כתב הרב תהלה לדוד (ס"י רפב סק"ח), שאע"פ ששיניו שכל מי שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא אחרים ידי חובתם, מ"מ חיוב שמיעת קריאת התורה בצבור אינו חיוב גמור כל כך, עד שיצטרכו לשמוע מפני המחוייב בדבר, שאינה אלא להשמיע לעם. ע"כ. (וע"ע במש"כ בשו"ת יחיה דעת ח"ה ס"י כה). ומאחר שהעולה לס"ת בתענית ציבור מתענה, והוא

להוציא ס"ת בשחרית ולדחות קריאת פרשת השבוע מפני קריאת התענית אע"פ שיש רק ששה מתענים. ומ"מ גם בשחרית בימי שני וחמישי, אם לא היו אפי' ששה מתענים, לא ידחו קריאת פרשת השבוע לג.

כא. נוהגים ליתן צדקה לת"ח ולעניים ביום התענית, ומעלה גדולה נודעת בקריאת סדר פיטום הקטורת והקרבנות, שזכות אמירתם מבטלת גזירות קשות ורעות מעם ישראל לדה.

עיונים והארות

צדקתא, כלומר שזהו תכלית ענינם והנמשך מהם. **ובשבלי** הלקט (סדר תעניות ס"י רפ) וצריך האדם ליתן ממנו לצדקה ביום התענית, כדי שיקים מצוה בגופו ובממונו, כדכתיב "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" בנפש ובממונו. וכ"פ במשנ"ב (ס"י תקס"ו ס"ק יב) מנהג ליתן צדקה במנחה דתענית דאגרא דתעניתא צדקתא, ויש נוהגין לשער מה שהיה אוכל ביום התענית ליתן לעניים בערב (א"ה). וכן נוהגין בקצת קהלות להכריז ליתן כופר נפש. ע"כ.

וברבש לפי (מערכת ת אות לב ד"ה תענית אגרא) כתב רמז נפלא - איש "כמתנת ידו", גימט' תענית' לרמוז שבתענית יתן האדם צדקה.

זמן נתינת הצדקה:

לכתחילה טוב לתת קודם תפילת מנחה, ומ"מ אינו מעכב וכל זמן שיכול יתן.

הנה בשבלי הלקט (ס"י רפ) כתב דהמנהג היה לתת במוצאי תענית וליתן המעות לקופה של צדקה. וברש"י (סנהדרין לו:) משמע דהמנהג היה לתת בלילי התענית וכמובא לשונו לעיל. ובתוס' (מגילה כא. ד"ה ואין) משמע שהיו נותנים במנחה, ולכן מפטירין בתענית דמנחה הפטרת דרשו ה' בהמצאו, ששם נאמר "שמרו משפט ועשו צדקה" ורומז למי שלא נתן צדקה שילך ויתן דאגרא דתעניתא צדקה, ולכן נכון

לג. שו"ת אור לציון (שם) וז"ל: ולענין קריאת התורה, אם אין עשרה מתענים, לא מוציאים ספר תורה אלא רק כשחלה התענית ביום שני או חמישי, ובמנחה לא יוציאו ספר תורה אף בשני או חמישי. ואם אין אף ששה מתענים, אף ביום שני או חמישי לא יקראו פרשת ויחל אלא פרשת השבוע. ע"כ. וכבר כתבנו לעיל דעת מו"ר מופת הדור שאף כשיש רק ששה מתענים יכולים להוציא ס"ת ולקרוא.

לד. בנמ' ברכות (י:) אמר מר זוטרא אגרא דתעניתא - צדקתא. ופרש"י שכר התענית שנותנין צדקה לערב לפרנסת העניים שהתענו היום. ע"כ. וכ"כ רש"י (סנהדרין לה. ד"ה כל תענית) רגילין היו בלילי התענית לעשות צדקה והיו עיני העניים נשואות לכך. ובמהרש"א (בחדושי אגדות שם) כתב טעם נוסף כדי שלא יהא נהנה מתעניתו שיעור מה שלא אכל ושתה היום לכן יתן שיעור ממון זה שנהנה לצדקה. ע"כ. ובזה מראה שהיה התענית לשם שמים ורמזו בדבר "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" דהשב לה' - יתן צדקה. ובמאירי (ברכות ו. ד"ה כבר ידעת) כתב, כבר ידעת שהתעניות כולם נתקנו מפני התשובה, ושיתעורר האדם בסבתם לתשובה ומעשים טובים, כמו שאמרו לא שק ולא תענית גורמים אלא תשובה ומעשים טובים, הוא שאמרו אגרא דתעניתא

כב. הכהנים נושאים כפיהם בתענית צבור במנחה (מלבד בשחרית). ולכתחילה יקבעו זמן תפלת מנחה (תפלת שמונה עשרה) בתענית צבור, לא לפני ארבעים דקות לפני השקיעה, כדי שעד שיגיע השליח צבור בסוף החזרה לברכת כהנים יהיה בתוך חצי שעה לשקיעת החמה. ואם התפללו מפלג המנחה ואילך, דהיינו שעה ורבע (זמניות) קודם צאת הכוכבים, לכתחלה לא יעלו לדוכן, ואם עלו לא ירדו. ובמקום שנהגו שהכהנים עולים לדוכן אחר פלג המנחה יש להם על מה שיסמוכו. אבל אם מתפללים בעוד היום גדול, לפני השיעור הנ"ל, אין לכהנים לשאת כפיהם, וגם במקום שנהגו לעלות לדוכן יש למחות בידם ולהנהיגם שלא יעלו. וכשם שאין הכהנים נושאים כפיהם, כך אין השליח צבור אומר בחזרת התפלה "אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשולשת בתורה" לה.

עיונים והארות

לאומרו בערב אחר שעשו צדקה.

ובמשנ"ב (שם) נקט שיעקר הצדקה במנחה, ולכאורה משמע שהטוב ביותר שיתן קודם ההפטרה. ובפמ"ג (סי' תקסו במש"ז ס"ק א) כתב דיתן אחר קריאת התורה, ומסיים המשנ"ב בשם הפמ"ג, ומ"מ יראה לעשות כן שלא בחזרת הש"ץ התפלה, כי מבלבלין וצריך לשמוע להש"ץ. ע"כ. וכן שלא בזמן קריאת התורה גופא, דזה מבלבל דעת השומעים.

למי ראוי לתת צדקה ביום התענית:

הצדקה יש לחלקה ללומדי תורה, עי' שו"ע (יו"ד סי' רמט סעי' טז). ומדעתא דנפשיא קאמינא שאם בכל הצדקות הדברים אמורים, מכ"ש שהדין כן כשמפריש צדקה מחובת אגרא דתעניתא. כי הרי עיניו הצום יסודו מחמת תשובה כמש"כ ברמב"ם. ותשובה פירושו חרטה ועזיבה וקבלה על העדר שמירת התורה ומצותיה. לכן, כחלק מתשובת המשקל שהיא לחזור לשמירת התורה והמצוות, יחלק הצדקה בין אלה ההוגים בה ועוסקים בישומו של עולם שהיא

חיינו ואורך ימינו. וכן משמע בשבלי הלקט בסדר תענית שהבאנו לעיל שבמקום כסף לאגרא דתעניתא נהגו להוליך שמן ונרות לבתי כנסיות. בפשטות י"ל משום ששם נמצאים המתפללים ולומדי התורה. מעין זה מצינו בכף החיים (סי' תרצד ס"ק כב) לגבי מחצית השקל עיי"ש. אבל אין זה מעכב כי בדינא דמחצית השקל מצינו שם עוד כמה דעות באופן חלוקת כספי מחצית השקל. ופשוט שאם בשעת ההפרשה או הנתינה התנה לתתם לצורך צדקה מסוימת בודאי יעשה כתנאו כי הרי טובת הנאה שלו כבתרומה כאמרם ז"ל בנדרים ל"ו ע"ב.

לה. מו"ר מופת הדור (שם דיני תפילה ואמירת עניני הלכה יד). וכתב שם במקורות וז"ל: כי בגמ' תענית (כו:), נאמר, והאידינא מ"ט פרשי כהני ידייהו במנחתא דתעניתא, כיון "דבסמוך לשקיעת החמה קא פרשי כתפלת נעילה דמיא". וסתם "סמוך" היינו בתוך חצי שעה. כפירוש רשב"ם פסחים קז: (וכן כתבו הפוסקים בס' רלב בדין לא יאכל אדם סמוך למנחה וכו'). ובכמה דוכתי. וכן העלה הגאון מהרי"ח בשו"ת רב פעלים ח"ד (תאו"ח סי'

מאמרי הזוה"ק

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֶמֶד עַל הַיָּאָר

מקץ קצ"ד ע"א

וַיְהִי מִקֵּץ וְגו', [א] רַבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח לַפְרָשׁ שֶׁלְכָל הַדְּבָרִים יֵשׁ קֶץ וְקִצְבָה וְאִ"כ
גַּם לַצְרוּתֵינוּ שֶׁל יוֹסֵף הִיָּה קֶץ וְסוּף וְאָמַר, (קְהֵלֶת ג) לְכָל זְמַן וְעַתָּה לְכָל
חֲפִיץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם. תָּא חַוִּי, בָּא וְרָאָה כָּל מָה דְעָבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְתַתָּא, לְכֻלָּא שְׁוִי זְמַנָּא וְזְמַן קְצוּב. כֵּל מָה שַׁעֲשֵׂה הַקַּב"ה לַמַּטָּה
בַּעוּדָה"ז לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁם זְמַן כַּמָּה יִתְקַיְּמוּ וְעַד מַתִּי יִהְיוּ וְיִשְׁלֹטוּ זְמַן שְׁוִי לְגִהּוֹרָא

עיונים והארות

יוסף לכן ישבו רד"ו שנה עשרים שנה לכל שבט על
מכירת יוסף ועשר שנים על עקידת יצחק הרי רד"ו
ויוסף ישב לבדו עשר שנים על עקידת יצחק.

ב. ובענין חנוכה יש גם רמז לקץ ופירושו כל מקום
שכתוב ויהי אינו אלא לשון צער וכידוע כמ"ש
הזוה"ק לכל צער יש קץ וז"ש ויהי"י כלומר אם
האדם בצער מקץ שנתיים איך וכיצד ישים קץ
לצער שלו אז **שנתיים** ר"ת שמאל נר תדליק ימין
מזוזה, כי מצות נרות חנוכה ממתקים את הדינים כי
ידוע שבברכה יש י"ג תיבות כנגד י"ג מכילן דרחמי
ואז מתרבים החסדים והרחמים והדינים נמתקים
וישפיעו עליו שפע טוב של בני חיי ומזוני, וא"כ נוכח
לביאת המשיח כי **משיח** ר"ת מזוזה ימין שמאל
חנוכה, ור"ת מדליקין שמונת ימי חנוכה.

ה. וכן פסק בכף החיים (סי' קכט סק"ז). ע"ש. וגם
בזה"ז שמנהגינו להתפלל מנחה בכל יום סמוך
לשקיעה, אין לנו לגזור מנחה דתענית אטו מנחה
דעלמא. שתקנת חז"ל לא זזה ממקומה.

א. א. ויהי מקץ שנתיים ימים. הגאון חיד"א ע"ה
כותב שכבר כאן מרומז כמה זמן ישתעבדו עם
ישראל במצרים כי **מקץ שנתיים** אותיות ק"ץ
מרת' שני"ם ופי' היות ויוסף הצדיק סבל עשר שנים
ויותר י"ב שנים בבור במצרים לכן כבר ירד משעבוד
מצרים שהיה צריך להיות 400 שנה קץ שנים ונשאר
רד"ו שנה, וזה שרמזו יעקב רד"ו שמה ושברו לנו משם
וכו' ויובן גם מה שכתבו המפרשים שסיבת הגלות היא
על עקידת יצחק שנעקד ע"ג המזבח, וכן על מכירת

וְלַחֲשׂוּבָא זמן קצוב שם לאור ולחושך מתי ישלטו, ומפרש וּמְנָא שְׁנֵי לְנִהוּרָא דְשִׂאָר עֲמִין, דְּאֲנֹן שְׁלִטִין הַשְּׂתָא עַל עֲלָמָא זמן שם לאור ההצלחה של שאר אומות העולם שהם שולטים עתה על העולם. וּמְנָא שְׁנֵי לַחֲשׂוּבָא, דְּאִיהוּ גְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל תְּחֻת שְׁלִטְנוּתָא דְלִהוּן וזמן שם לחושך שהוא גלותם של ישראל שהם תחת השלטון של אומות העולם. וּמְנָא שְׁנֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָלָא, זמן וקצבה שם הקב"ה לכל דבר בעולם. אומנם בעולמות העליונים שום דבר אינו תלוי בזמן. אלא כל מה שנעשה שם קיים ומתמיד לעולם כי שם למעלה יש אחדות גמורה בכל הדברים. בְּגִין כֵּךְ בִּשְׁבִיל כֵּךְ כְּתוּב לְכֹל זְמַן וְעַת לְכֹל חֶפְצֵין. מֵאִי וְעַת לְכֹל חֶפְצֵין. וּמְנָא וְעֵדֵן הוּא לְבָלָא כל דבר יבא בזמנו ואם יתמהמה חכה לו כי בא יבא. ושואל מה מוסיף בזה, ומתריך כי יש עת וזמן לכל דבר כמה יעמוד ויתמיד, לְכֹל תְּהוּא רְעוּתָא דְאֶשְׁתַּבַּח לְתַתָּא דהיינו לכל אותו רצון שנמצא למטה בעוה"ז, כגון זה יהיה עשיר או ח"ו עני או כבוד וכו' יש לזה זמן קצוב כמה זמן יהיה עשיר וכו'. וכיון שהגיע אותו הזמן וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתִים יָמִים, פִּי מִסְטָרָא דְתְּהוּא קִין דְּחֶשֶׁד חָמָא פְּרַעָה בְּחֻלְמִיהַ מצד אותו קץ של החושך והקליפות ראה פרעה בחלומו, וּמִתְמַן יָדַע וְאֶתְנַלְי לִיְהוָה תְּהוּא חֲלָמָא [ב] ומשם ידע ונתגלה לו אותו חלום שעל ידו עלה יוסף

לגדולה.

עיונים והארות

ב. וכן יהיה לעתיד כמ"ש החפץ חיים ע"ה וז"ל: אלא פתאום יבא המשיח ויריצו אותנו במהירות מן הבור לארצנו הקדושה בב"א. וכמ"ש הבא"ח ע"ה בשוב ה' שיבת ציון היינו כחולמים. פי' כאדם משוח צדקנו לא נתמהמה אף לרגע יותר על הזמן

מקץ קצ"ד ע"ב

וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וְגו'. רַבֵּי אֲנָא פִתַּח וְאָמַר, (תהלים קמז) רוּצָה יְהוָה אֶת יִרְאָיו אֶת הַמֵּיחָלִים לְחַסְדּוֹ. כַּמָּה קוֹדֶשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ בְּצַדִּיקָא כַּמָּה רוּצָה וְחַפֵּץ הַקַּב"ה בְּצַדִּיקִים, בְּגִין דְּצַדִּיקָא אֲנוּן עֲבָדִין (שְׁלָמָא וְעָבָדִי) שְׁלָמָא לְעִילָא, וְעָבָדִי שְׁלָמָא לְתַתָּא בְּשִׁבִיל שְׁהַצְדִּיקִים עוֹשִׂים שְׁלוֹם לְמַעְלָה בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְעוֹשִׂים שְׁלוֹם לְמַטָּה בְּעוֹה"ז כְּלוֹמַר מִתְקַנִּים אֶת הַיְסוּד הָעֲלִיוֹן וְהַתַּחְתּוֹן הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, וְאֶעְלִין בְּלָהּ בְּבַעֲלָהּ וּמַעֲלִים וּמְבִיאִים אֶת הַכֹּלָה שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה לְבַעֲלָהּ שֶׁהוּא ז"א. וּבְגִין כֵּן קוֹדֶשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ, בְּאֲנוּן יְדַחֲלִין לִיָּה וְעָבָדִין רְעוּתִיהָ וּבְשִׁבִיל זֶה הַקַּב"ה רוּצָה וְחַפֵּץ בָּהֶם בְּאוֹתָם שִׂירָאִים אוֹתוֹ וְעוֹשִׂים רְצוֹנוֹ.

לְמֵיחָלִים לְחַסְדּוֹ, מֵאַן אֲנוּן מֵיחָלִים לְחַסְדּוֹ. תְּוֵי אִימָא אֲנוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא בְּלִילִיא, וְאַשְׁתַּתְּפוּ בְּהַדִּי שְׂכִינְתָא וּמִפְרַשׁ מִי הֵם הוּי אֹמַר אוֹתָם הַמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּלִילָהּ וּמִשְׁתַּתְּפִים עִם צַעַר הַשְּׂכִינָה. וְכֵן אֶתִּי צַפְרָא, אֲנוּן מְחַכְּאֵן לְחַסְדּוֹ וְכַאֲשֶׁר מְגִיעַ הַבּוֹקֵר הֵם מַחֲכִים וּמִצְפִּים לְחַסְדּוֹ. וְהָא אוֹקְמוּהָ, בְּזִמְנָא דְּכַר נָשׁ אֲשֶׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא בְּלִילִיא, חוּטָא דְּחַסְדּוֹ אֶתְמַשִּׁיךְ עֲלֵיהָ בִּימְמָא וְכַבֵּר

עיונים והארות

ההבטחות שיהיו בימים ההם אלא הכל יעשה ברגע כמו חלום.

החולם חלום שבנה עיר ומושבות וכו' וכל זה החלום כרגע, כן כשיבא משיח צדקנו אין פלא על

פירושו "חז"ל בזמן שהאדם משתדל ועוסק בתורה בלילה חוט של חסד נמשך עליו ביום.
בְּדַבְּרֵיב, (תהלים מב) **יּוֹמָם יִצְוָה יְהוָה חֶסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עַמִּי.**
 ומפרש **מֵאֵי טַעְמָא יּוֹמָם יִצְוָה יְהוָה חֶסְדּוֹ, מִשּׁוּם דְּבַלַּיְלָה שִׁירָה**
עַמִּי. מדוע האדם זוכה שבים יצוה ה' חסדו לפי שבליילה עסק בתורה הקדושה שנקראת שירה
 ו**בְּגִין כֵּךְ** ובשביל כך **רוֹצֵה יְהוָה אֶת יִרְאָיו בְּתִיב, וְלֹא בִירְאָיו** בלשון
 ריצוי ופיוס כתוב שמשמעו שרוצה אותם ובחר בהם בסתם. **כִּמְאֵן דִּרְעֵי בְּרַעוּתִיהָ**
לְאַחֲרָא אלא כמו שרוצה ברצונו להתחבר ולרצות איש אחר, **וְאַחֲרַעֵי לִיהָ**
לְאַתְפִּיסָא בְּהִרְיָה ומרוצה ממנו להתפייס עימו. **וּבְגִין כֵּךְ רוֹצֵה יְהוָה אֶת**
יִרְאָיו ובשביל כך כתוב מלשון ריצוי ופיוס, **וְלֹא בִירְאָיו** סתם.

בְּגִוּוֹנָא דָּא, יוֹסֵף הָוָה עָצִיב בְּעַצְיָבוֹ דְּרוּחָא, בְּעַצְיָבוֹ
דְּלִבָּא, דִּהָוָה אָסִיר תַּמָּן כעין זה יוסף היה בעצבון בעצב רוח בעצב
 הלב על שהיה אסור שם בבית האסורים. **כִּיּוֹן דִּשְׁדַּר פְּרַעָה בְּגִינִיהָ** כיון ששלח
 פרעה בשבילו אחריו, **מַה בְּתִיב. וַיִּרְיִצְוּהוּ** מה כתוב, ויריצוהו, מלשון ריצוי ופיוס,
אַתְפִּיסוּ לִיהָ שפייסו אותו על שנעצר שנים רבות על לא עול בכפו **וְאַחֲרָיו לִיהָ**
מְלִין דִּחְדָּוָה, מְלִין לְמַחְדֵי לִבָּא והחזירו והשיבו לו עתה מלים של שמחה מלים
 שמשמחים את הלב, **בְּגִין דִּהָוָה עָצִיב מִן בִּירָא** בשביל שהיה עצוב משיבתו בבור
 כלומר הקב"ה רצה לפייס אותו על זה. **תָּא תַּוִּי** בא וראה, **בְּקַדְמִיתָא נִפְלַ בְּבִירָא**
 בתחילה נפל לבור, כמ"ש וישליכו אותו הבורה, **בְּבִירָא אֶסְתַּלַּק לְבַתָּר** מהבור העלו
 אותו אח"כ לגדולה, וזו השגחה עליונה, שבדבר שהקב"ה הכה אותו בו ריפא אותו.

ח"א קצו ע"ב

**וְתָא חַוִּי, כְּתִיב, וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ כְּמִרְכַּבַּת הַמְּשֻׁנָּה. מֵאֵן מִרְכַּבַּת
הַמְּשֻׁנָּה** ובא וראה כתוב וירכב אותו במרכבת המשנה ושואל מי נקראת מרכבת

המשנה. ומשיב **קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עֵבִיד לִיהַ לְצַדִּיק שְׁלִיטָא, בְּגִין
דְּהָא מִנִּיהַ אֲתוֹן עֲלָמָא, וְאַצְטְרִיד לְאַתְוֹנָא** הקב"ה עשה את הצדיק

שליט ומושל בעולם לפי שהרי ממנו ניזון העולם שהוא בחי' המלכות והמלכות צריכה להיות
ניזונת מהצדיק שהוא בחי' יסוד. **וְקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא אֵית לִיהַ רְתִיבָא**

עֲלָאָה, וְאֵית לִיהַ רְתִיבָא תַּתָּאָה והקב"ה יש לו מרכבה עליונה בסוד חגת"ם
דז"א שהם מרכבה לאמא העליונה ויש לו מרכבה תחתונה שהיא בחי' המלכות מרכבה ליסוד.

רְתִיבָא תַּתָּאָה אִיהִי מִרְכַּבַּת הַמְּשֻׁנָּה מרכבה תחתונה של המלכות היא
נקראת מרכבת המשנה אותיות משנה שהיא תורה שבע"פ מלכות פה תורה שבע"פ, **וְיוֹסֵף**

**צַדִּיק אֶקְרִי, וְלִיהַ אֲתַחֲוִי לְמַהוּי רְכִיב עַל מִרְכַּבַּת הַמְּשֻׁנָּה
אֲשֶׁר לוֹ, לְקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא** ויוסף נקרא צדיק והוא ראוי להיות רוכב על מרכבת

המשנה של הקב"ה. **וְכֻלָּא אִיהוּ בְּרֹא עֲלָאָה, לְמַהוּי כְּגוֹוֹנָא דְלְעִילָא**
והכל הוא בסוד עליון להיות כדוגמה של מעלה.

**תָּא חַוִּי, וַיִּקְרָאוּ לְפָנָיו אֲבָרָה, מֵאֵי אֲבָרָה. קִשְׁרוּ דְאַתְקַשְׁר
שְׁמֵשָׁא בְּסִיתְרָא** בא וראה מש"כ ויקראו לפניו אברך מה פי' המילה אברך

ומסביר שהיא לשון קשירה שקושר ומבריר מין במינו שקושר את בחי' השמש שהוא הזכר ז"א
בירח שהיא בחי' המלכות ואז בא השפע לעולם, וכן הוא לשון בְּרָךְ, **וְכֻלָּא בְּרַעִין**

לְקַבֵּל אֶתְּךָ דָּא שֶׁהַכֹּל כּוֹרְעִים כִּנְגַד מְקוּם זֶה שֶׁהוּא יוֹסֵף בַּחַי' הַיְסוּד לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ שֶׁפַע וּבִרְכָה. וְנִתְּזוֹן אֹתוֹ עַל כָּל עֲלָמָא וְנִתְּן אוֹתוֹ הַקְּב"ה אֶת הַיְסוּד עַל כָּל הָעוֹלָם, כְּלוּמַר לְזוֹן וּלְפִרְסָא אֶת הַשְּׂכִינָה וּבְנִיָּה, וְעוֹד מִפְּרָשׁ אֲבֵרַךְ מִלְשׁוֹן בִּרְכָה וְהוֹדָאָה, וְכִלְתָּהוּ אוֹרְזֵן לְגַבִּיָּה, (דף קצו ע"א) וּבְגִיֵּן דָּא כִּלְאָ בְּרִזָּא עֲלָאָה אִיהוּ וּז"ש וְכוּלָם מוֹדִים לְגַבִּיּוֹ עַל הַשֶּׁפַע שֶׁהוּא נֹתֵן לָהֶם וּבִשְׂבִיל זֶה כָּל הַפִּירוּשִׁים עַל מִילַת אֲבֵרַךְ בְּסוּד עֲלִיּוֹן הוּא.

תָּא חַזִּי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד מְלְכוּתָא דְאַרְעָא, כְּעִין מְלְכוּתָא דְרְקִיעָא, וְכִלְאָ דָּא כְּגוֹנוֹנָא דָּא בַּא וְרָאָה הַקְּב"ה עֲשָׂה אֶת הַמְּלָכוֹת שְׁבָאֲרֵץ כְּעִין הַמְּלָכוֹת שֶׁל הַשָּׁמַיִם בְּרִקִיעַ, וְכִמוֹ שֶׁיֵּשׁ בַּמְּלָכוֹת הַתַּחְתּוֹנָה כְּעִין זֶה יֵשׁ בַּמְּלָכוֹת הָעֲלִיּוֹנָה. וְכֹל מַה דְּאַתְּ עֲבִיד בְּאַרְעָא קְיִימָא קִמִּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקַדְמִיתָא וְכֹל מַה שֶׁנַּעֲשָׂה בָּאֲרֵץ עוֹמֵד לִפְנֵי הַקְּב"ה בְּתַחֲלִילָה, וְאַחֲ"כַּ נַעֲשָׂה לְמַטָּה.

תָּא חַזִּי, מְלְכוּתָא קְדִישָׁא, לָא קַבִּיל מְלְכוּתָא שְׁלִימָתָא, עַד דְּאַתְּ תַּחֲבַר בְּאַפְהֵן בַּא וְרָאָה הַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה לֹא מִקְבֵּלַת מְלָכוֹת שְׁלִימָה לְמִלּוּךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים עַד שֶׁבְּתַחֲלִילָה תַּתְּחַבֵּר בְּאַבוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם בַּחַי' חַג"ת ד'א. בְּגִיֵּן דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לָהּ לְמַלְכוּתָא עֲלָאָה, לְאַתְּנַהֲרָא מְרִזָּא דְאַפְהֵן הַיְוִת שֶׁהַקְּב"ה עֲשָׂה לָהּ לְמַלְכוּתָא הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁתֵּאִיר מִסוּד הַאֲבוֹת שֶׁהֵם חַג"ת שֶׁמַּעֲלִיָּה, וְזֶה נַעֲשָׂה ע"י שְׁלִמְטָה מִקְבָּלִים שֶׁפַע מֵהַאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים גַּם לְמַעֲלָה מִשְׁפִּיעִים בַּחַי' חַג"ת וְאִזּוֹ מִסוּדְרִים הָעוֹלָמוֹת.

וְכִד יוֹסֵף הַצַּדִּיק נָחַת לְמִצְרַיִם בְּקַדְמֵיתָא, אִיהוּ מְשִׁיךְ לָהּ
 לְשְׂכִינְתָא לְבִתְרַ עֵימָהּ, וְעִיקַר הַשְּׁפַע שֶׁל הַמַּלְכוּת בֵּא דֶרֶךְ הַיְסוּד שֶׁהוּא

בְּחַי' יוֹסֵף וּבְאִשְׁרֵי יֶרֶד לְמִצְרַיִם בְּתַחִילָה הוּא מִשְׁךְ לָהּ לְשְׂכִינָה אַח"כ שְׂתַהִיָּה עִימוּ, וְדָהָא
 שְׂכִינְתָא לָּא אָזְלָא אֶלָּא בְּתָרָא דְצַדִּיק שֶׁהִי שְׂכִינָה לֹא הוֹלֶכֶת אֶלָּא
 אַחֲרֵי הַצַּדִּיק. וּבְגִינ' בְּךָ אֶתְמַשְׁךְ יוֹסֵף לְמִצְרַיִם בְּקַדְמֵיתָא, וְנָטִיל
 כָּל עוֹתְרָא דְעֵלְמָא בְּדָקָא יָאוּת, וּמִשּׁוּם כֵּךְ נִמְשָׁךְ וְיֶרֶד יוֹסֵף לְמִצְרַיִם בְּתַחִילָה
 וְלִקַּח אֶת כָּל הָעוֹשֵׁר שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִיזוֹת כְּאִשְׁרֵי יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל,
 וְלְבִתְרַ נְחִתַּת שְׂכִינְתָא לְמִצְרַיִם, וְכִלְהוּ שְׂכִינְתָא בְּהָרָה וְאַח"כ יֶרֶדָה
 הַשְּׂכִינָה לְמִצְרַיִם וְכָל הַשְּׁבִטִים עִימָהּ.

וּבְגִינֵי בְּךָ, יוֹסֵף דְנָטַר לִיְהוָה לְבְרִית, וְזָכָה לְאַתְעֵטְרָא בְּאַתְרֵיהּ
 וּמִשּׁוּם כֵּךְ יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁשָּׁמַר אֶת בְּרִית הַקּוֹדֶשׁ זָכָה לְהַתְעַטֵּר וְלַהֲתַקְשֵׁר בְּמִקְוֵמו
 הָעֲלִיּוֹן, וְזָכָה לְמַלְכוּתָא דְלְעֵילָא, וְלְמַלְכוּתָא דְלְתַתָּא וְזָכָה לְמַלְכוּת
 שֶׁל מַעְלָה וְלְמַלְכוּת שֶׁל מַטָּה שֶׁל הַיְסוּד וְהוּא מִרְכַּבָּה לִיְסוּד הָעֲלִיּוֹן. וְעַל דָּא כָּל מָאן
 דְנָטַר בְּרִית קְדִישָׁא, בְּאִילוֹ קַיִים אֲוֶרְיֵיתָא קְדִישָׁא כְּלָהּ, דְהָא
 בְּרִית שְׁקִיל בְּכָל אֲוֶרְיֵיתָא וְעַל זֶה כָּל מִי שֶׁשׁוֹמֵר בְּרִית קוֹדֶשׁ כְּאִלוֹ קַיִים הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה כּוֹלָה שֶׁהִי הַבְּרִית שְׁקוּל כְּנֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה:

מאמרי הפרשה

”וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה הָלַם וְהִנֵּה עֶמֶד עַל הַיָּאֵר” (מא, א)

רק ה' מסובב את הבריאה

בסוף פרשה שעברה נאמר (מ, כג), ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו, והדבר קשה, מדוע כפל הפסוק ואמר ולא זכר... וישכחהו, והרי אם יוסף לא זכר, אז בודאי ששכחו?

והביאור הוא, מפני שיוסף התפלל ששר המשקים ישכח את בקשתו שיוציאו מהבור, וזה מכיון שהבין שהוא טעה במה שביקש משר המשקים שיסייע לו לצאת מן הבור, ולא שם את בטחונו בהשם יתברך. ולכך נאמר, "ולא זכר" דהיינו ששר המשקים ברשעו לא זכר את יוסף, ואף יותר מזה "וישכחהו" מפני תפילת יוסף שנענתה ממרום לבל יזכרהו. ועל אף כל זאת נענש יוסף (בראשית רבה פרשה פ"ט סי' ג') על שביקש משר המשקים שיוציאוהו מהבור, ומחמת זה נענש לשבת בבור עוד שנתיים, ובסך הכל היה בבור 12 שנה. (מאוצרנו הישן עמ' 213)

ובזה יובן מה שאמרה התורה "ויהי מקץ שנתיים ימים", ואמרו רבותינו במדרש (בראשית רבה פרשה פ"ט סי' א') על פסוק זה (איוב כח, ג) קץ שם לחושך, זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה וכו'. פירוש, לכל דבר יש קץ וסוף, וכיון שהגיע זמנו של יוסף לצאת מן הבור, סיבב עילת העילות ש"ופרעה חולם", ועל ידי החלום התגלגל הדבר והוציאו את יוסף מן הבור. ובאמת שלא רק שיוסף יצא מן הבור, אלא אף סיבבו מן השמים שיכתיר אותו פרעה למשנה למלך. ובתחילה נתן הקדוש ברוך הוא בלב פרעה שינסה לפתור את חלומו על ידי חרטומו ומכשפיו, כי שנתיים היה פרעה חולם חלומות הללו, ובבוקר כאשר היה קם ממטתו, לא היה זוכר אותם. אמנם לאחר שנתיים ימים, קם פרעה וזכר את החלום, כמו שנאמר (מא, ח) ויהי בבוקר ותפעם רוחו, וישלח ויקרא את כל חרטומי מצרים ואת כל חכמיה, ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה. ומה שניסו לפתור לא הצליחו, ועל ידי כך, כשהביאו את יוסף הצדיק ותכף פתר את החלום, ואף העמיד את פרעה על דיוק החלום כמו שנבאר להלן

ברצות ה', ובזה גדל עוד ערכו של יוסף עד מאוד בעיני פרעה ובעיני עבדיו, ולכך מינהו למשנה למלך.

"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וַפְּרָעָה חֵלֶם וַהֲנֶה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר" (מא, א)

ויהי מלשון צער

שנינו במגילה (דף י:): אין "ויהי" אלא לשון צער, ואם כן כאן שגם פותח הפסוק בלשון "ויהי", יש לבאר שהצער הוא על כי עתה התחיל לסובב ה' את סיבת גלות מצרים.

ואמרו חכמינו ז"ל (שבת פט:), ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה לו. דכתיב (הושע יא, ד) בחבלי אדם אמשכם בעבותות אהבה ואהיה להם כמרמי עול על לחיהם, ואט אליו אוכיל. עד כאן. פירוש, היה ראוי יעקב אבינו לרדת למצרים באזיקים, שכן מחמת גזירת הגלות ירד. אלא שזכותו עמדה לו לרדת בנעימות, בשביל לראות את בנו אהובו יוסף, וכך נאמר בפסוק, שה' משכם למצרים "בחבלי אדם", היינו בחבלים רכים ולא בשלשלאות.

מהי סיבת גלות מצרים

כתב הבן יהודע (שבת פט:), שגלות מצרים נקראת "כור הברזל", כמו שנאמר (דברים ד, כ) ואתכם לקח ה' ויוציא אתכם "מכור הברזל" ממצרים להיות לעם נחלה כיום הזה, והטעם לכך יבואר על פי דברי רבנו האלשיך (ריש שמות) שעיקר סיבת גלות מצרים היתה להתיך את הזוהמא שהגיעה מצד אמותינו, שהיו בנות לבן. עיין שם באורך.

והנה ידועים דברי האר"י ז"ל ש"ברזל" בראשי תיבות הוא, ב'להה ר'חל ז'לפה ל'אה, ובזה מובן טעם מה שאמרו במסכת שבת (פט:): אמר רבי חייא בר אבא בשם רבי יוחנן שהיה ראוי יעקב אבינו לירד בשלשלאות של "ברזל", שהם ב'להה ר'חל ז'לפה ל'אה, כדי להפריש את הזהב מהסיגים שבאו מצד האמהות. אלא שזכותו גרמה, ונעשה במקום "ברזל" "חבל" [שכאמור הוא חבל רך, וירדו בנעימות לגלות]. כי הנה ההפרש בגימטריא בין "ברזל" [שעולה 239] לבין "חבל" [שעולה 40] הוא קצ"ט [199] כמנין "צדקה", כי "צדקה" עשה הקדוש ברוך הוא עם יעקב אבינו וזרעו, שהחליף לו את ה"ברזל" ב"חבל". וזהו שנאמר (דברים לב, ט) כי חלק ה' עמו יעקב "חבל" נחלתו, רצונו לומר, היות ו"כי חלק ה' עמו", לכך ריחם עליהם ה', ועשה להם "חבל נחלתו", במקום "שלשלאות של ברזל".

כשיצא יוסף מבית האסורים מת יצחק

במדרש הגדול (ריש מקץ וכן בסדר עולם רבה פרק ב') כתוב, דורשי אגדות אומרים, מסורת היא בידם, שבאותו הפרק שיצא יוסף מבית האסורים, מת יצחק. לכך פתח בפרשה בתיבת "ויהי", שהיא משמשת שתי לשונות, לשון שמחה ולשון אבל (מגילה דף י' סוע"ב), שמחה, על שיצא יוסף מבית האסורים, ואֵבֶל, על שבאותו הפרק מת יצחק. אם אכתוב אֵבֶל למיתת יצחק, מה אני עושה לשמחת יוסף? ואם אכתוב שמחה ליוסף, מה אעשה לאבל למיתת יצחק? אלא אכתוב בפרשה זו "ויהי", דבר שהוא משמש שתי לשונות, לשון שמחה ולשון אבל. עד כאן. דהיינו כביכול ה' התחבט באיזו לשון להשתמש בפסוק זה, שאם יכתוב בלשון צער משום פטירת יצחק, אין זה הגון משום שמחת יוסף. ואם יכתוב בלשון שמחה, אין זה הגון משום פטירת יצחק. לפיכך בחר ה' לשון המשתמעת לשני פנים, גם לשמחה וגם לצער והיא "ויהי".

עתידי ישראל לצאת מבור הגלות בפתאומיות ובפחד גדול

ויש מפרשים שבשעה שבא אותו רשע שר המשקים אל יוסף להוציאו מן הבור, הפחידו עד מאוד וצעק עליו צא מהר החוצה, כי אתה נקרא אל פרעה. ולא גילה לו שפרעה קוראו לטובתו, ולא ידע יוסף מה זה ועל מה זה, והיה שרוי בצער גדול. ועל זה הצער נאמר כאן "ויהי" מלשון צער, שהוא "וי". ומדוע עשה הקדוש ברוך הוא כך, כדי לרמוז לנו על קץ הימים, שאם ישראל לא יחזרו בתשובה, אז תהינה צרות רבות בשעת הישועה, שעתידי ישראל לצאת מבור הגלות בפתאומיות ובפחד גדול, כמו שכתוב (ירמיה לא, ח) בבכי יבואו, וכולם ישנאו את ישראל, וכולם יקטרגו עלינו חס ושלוים, אמנם הכל הוא לטובתנו. (ספר אהבת חיים פרשת מקץ).

בפרשות מקץ ו-ויגש לא מופיע שם הוי"ה

עוד יש לומר ש"ויהי" הנאמר כאן מלשון צער, הוא על מה שיעקב אבינו היה שרוי בצער על בנו האבוד ממנו. והנה בכל פרשיות התורה מופיע שם הוי"ה ב"ה, חוץ מפרשות מקץ ו-ויגש, עד הפסוק (מט, יח) לישועתך קויתי ה' שבפרשת ויחי, ובהם מופיע רק השם אלהים שהוא שם של דין, והוא מן הטעם האמור, שמכיון שיעקב אבינו היה בצער על יוסף, לא נזכר שם הוי"ה שהוא שם של רחמים.

"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וַפְּרָעָה חֹלֶם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר" (מא, א)

"מקץ שנתים" אותיות "קץ מת' שנים"

הגאון חיד"א ע"ה כותב (חומת אנך מקץ אות א') שכבר כאן מרמוז כמה זמן ישתעבדו ישראל במצרים, כי "מקץ שנתים", הם אותיות "קץ מת' שנים", היינו שגזירת הגלות בברית בין

הבתרים היתה ת' שנים (בראשית יא, ג), וכאן נרמז שיש להוריד, "קץ" [ק"ץ שנים] "מת' שנים" היינו תסירם מתוך "ת' שנים" שנגזרו כברית בין הבתרים, ויעלה בידך רד"ו, הם רד"ו שנה שבפועל היו ישראל בגלות מצרים.

כשנשבור את "מצרים" נמצא "קץ"

ומרמז הדבר בהמשך הכתוב (מב, א-ב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים, ויאמר יעקב לבניו, למה תתראו, דהיינו למה ת' תראו ומדוע תפחדו מת' שנים של שעבוד, ויאמר הנה שמעתי כי יש "שבר במצרים" וכו'. "שבר במצרים", היינו שאם "תשבור" ותחתוך את תיבת "מצרים", יעלה בידך ק"ץ שכן "מצרים" בגימטריא 380, וחצי מכך מניינו 190 ועולה בגימטריא "קץ" לרמזו שק"ץ שנה חסרו מת' שנים, ולכן ממשיך הפסוק (מב, ב) "רדו" שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות. "רדו" הוא מנין השנים שלמעשה יהיו בגלות שם, אחרי שיש "שבר במצרים". עוד יש לרמז כי "שבר" בראשי תיבות שם בן רחל, רמז ליוסף שנמצא במצרים. גם "שמה", אותיות "משה" שהוא יגאל אתכם בזכות שתקבלו עול תורה ומצוות בסניי.

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה הָלַם וְהִנֵּה עֶמֶד עַל הַיָּאֵר (מא, א)

רמזים נשגבים במילה "מקץ"

"מקץ" בראשי תיבות קול צום ממון, וגם אותיות "קמץ", וידוע שניקוד קמץ הוא בכתר. והנה תרי"ג מצוות התורה ושבע מצוות מדרבנן יחד עולים כמספר כתר, לרמז שיש כח בשלשת התיקונים הנזכרים, קול צום וממון, שהם ראשי תיבות קמ"ץ, לכפר ולתקן על כל מה שיחטא האדם בכל תרי"ג מצוות [ולכן גם הנקודות שיש תחת אותיות אָדָם, הם מנוקדות בקמץ בלבד].

בבן איש חי (הלכות ח"ב בהקדמת פרשת צו) כתב הרב שכללות העבודה היא צום, קול, ממון, שמספרם עולה זאת ושלושתם יועילו במקום הקרבנות, כי על ידי התענית האדם מקריב את חלבו ודמו כקרבן. ובקול שהוא קורא בפרשת עולה, נחשב לו כאילו הקריב עולה (מנחות קי.), וכן בצדקה אמרו רבותינו ז"ל (סוכה מט:), אמר רבי אלעזר, גדול העושה צדקה יותר מכל הקרבנות, שנאמר (משלי כא, ג) עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח, וכן אמר דניאל לנבוכדנצאר (דניאל ד, כד) וחטאך בצדקה פרוק. וזה שכתוב (ויקרא ז, לז) "זאת", התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים, כלומר צום קול ממון שמספרם "זאת", בהם יהיה קיום התורה כולה, והם יועילו וישלימו לעולה למנחה ולחטאת וכו', שייסיקו במקום הקורבנות כולם, ואזי אין צריך לאדם לא עולה ולא מנחה וכו'. ע"כ.

כיצד ישים האדם סוף לצרותיו

לכך גם נאמר בהמשך הפרשה (מג, יא) ויאמר אליהם אביהם, אם כן אפוא "זאת" עשו, קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים. "זאת", היינו אדם שרוצה קץ וסוף לצרותיו, צריך לקחת את "זאת" שהוא עולה בגימטריא 408 שהם בגימטריא צום קול ממון, היינו "זאת עשו" תקחו עמכם "צום קול וממון" ותזכו לחיי העולם הבא. והמשך הפסוק קחו "מזמרת הארץ", לפי שהתורה נקראת "זמירות" כמו שכתוב (תהלים קיט, נד) "זמירות היו לי חוקיך" אותה תלמדו ותקיימו אותה, "והורידו לאיש מנחה" פירוש "איש" הוא הקדוש ברוך הוא (סנהדרין צג.). ועוד מורה התורה שכלל זאת עשו דוקא ברוחניות, אבל בגשמיות, "מעט צרי ומעט דבש", תמעטו בהם בתאוות ותענוגי העולם הזה.

"ויהי מקץ שְׁנַתִּים יָמִים" (מא, א)

מקץ ר"ת מ'שא, ק'בעת, צ'פית

איתא בגמרא (שבת לא.) אמר רבא, בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה קבעת עתים לתורה וכו' ציפית לישועה וכו'. ע"כ. ויש לרמוז דבר זה בפסוק "ויהי מקץ" - מקץ ר"ת משא ומתן באמונה, קבעת עתים לתורה, ציפית לישועה, והיינו כשיגיע קץ ימיו של האדם ישאלו אותו ג' שאלות אלו.

"ויהי מקץ שְׁנַתִּים יָמִים" (מא, א)

רמזים לחנוכה בפרשת מקץ

ברוב השנים חלה פרשת מקץ בחנוכה, ולפיכך יש רמזים בפרשתנו לחנוכה, שהנה "מקץ" אותיות "קמץ", והיינו שבניקוד האותיות ישנם עשר סוגי ניקוד, והם כנגד עשר ספירות. ניקוד הקמץ הוא בכתר, וניקוד הפתח הוא בחכמה, צירי בבניה, וכן על זה הסדר. ומצות נר חנוכה מכונה "מצות כתר", כי תרי"ג מצוות מן התורה ישנן, ואליהם מתווספות עוד שבע מצות דרבנן, ובסך הכל עולה ממנינם כתר, וכיון שהמצוה מדרבנן האחרונה שנצטוונו עליה היא נר חנוכה, לכן היא נקראת "מצות הכתר", כיון שהיא משלימה את מנין ה"כתר". ומעתה מצוה זו רמוזה כאן במילות הפסוק "מקץ שנתים", לפי ש"מקץ" הוא אותיות קמץ שהוא כנגד ה"כתר", לרמז על מצות נר חנוכה המכונה "מצות כתר". והיא נרמזה דוקא במילה "מקץ", לפי שמצוה זו מלווה אותנו בכל אורך גלותינו, ועל ידי זו המצוה יבוא "קץ" לחושך ונגאל בגאולה שלמה.

ונוכה לביאת המשיח, כי "משיח" ראשי תיבות מזוזה ימין שמאל חנוכה, וכן "משיח" ראשי תיבות מדליקין שמונת ימי חנוכה.

גם במצות נרות חנוכה ממתקים את הדינים, כי ידוע שבברכת להדליק נר חנוכה, ישנם י"ג תיבות, שהן כנגד י"ג מכילן דרחמי וכמו שכתב רבנו האר"י (פרי עץ חיים דרוש ד' לחנוכה, ובנהר שלום ענין חנוכה). ואז מתרבים החסדים והרחמים, והדינים נמתקים ומשפיעים עליו טוב של בני חיי ומזוני.

ולכן גם אנחנו מדליקים נרות חנוכה בצאת הכוכבים, כשמתחיל החושך הרומז לגלות, שעל ידה נצא מן החושך. וגם על ידה אורה, תאיר לנו את הדרך שנוכל לעבור את הגלות הקשה הזו, על ידי אור התורה שמאיר דרכה.

יש הרבה חושך בעולם, את החושך לא מגרשים במקלות, אלא מגרשים על ידי אור. הקדוש ברוך הוא אומר, אני נתתי נרי בידכם שזוהי התורה, ואילו הנר שלכם בידי, דהיינו נשמתכם המכונה נר, ככתוב (משלי כ, כז) נר ה' נשמת אדם, אם אתם תשמרו את "נרי", היינו את התורה הקדושה, אף אני אשמור את "נרכם", היינו את נשמתכם. ולפיכך אם רוצים "קץ" מדליקים "אורה" שזו התורה הקדושה.

רמז נוסף לחנוכה ישנו במילות הפסוק כאן, "ויהי מקץ שנתים ימים", ראשי תיבות הוא זכל ישראל הנרות ידליקו. מצותם קודם צאת הכוכבים. שמאל נר תדליק ימין מזוזה. יש מגרעין יש מוסיפים, רמז למחלוקת שמאי והלל (שבת כא:), מהו המהדרין מן המהדרין בהדלקת נרות חנוכה, דלבית שמאי יום ראשון מדליק שמונה נרות, ולמחרת "מגרע" פוחת והולך. ואילו לדעת בית הלל, יום ראשון מדליק נר אחד, ומכאן ואילך "מוסיף" והולך. והוא גם מרמז על "סור מרע" "לגרע" ולמעט בתאוות, ועשה טוב "להוסיף" בתורה ובקדושה. (כ"כ בסידור רבנו שלמה ב"ר שמשון מגרמיזא).

רמז נפלא לבטחון בה' יתברך

על הדרך הנוכרת יש להוסיף, שנרות החנוכה מרמזים לנו שכל אדם יבטח בה' בבטחון חזק ואמיץ בענייני עבודת ה', יהיה מה שיהיה ובאיזה מצב שיהיה, בל יתשל האדם מלעשות את מצוות ה' מצד שאינו ראוי ומוכשר. והראיה מנר חנוכה, שאף כשאיש פשוט מדליק את נרות החנוכה, הנרות נעשים קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם.

זוה שאמרו חכמינו ז"ל (שו"ע סי' תרע"א ס"ו ועי' בגמ' שבת כב.), נר חנוכה מניחו למעלה מג' טפחים, ומצוה להניחו למטה מ' טפחים, הרמז בזה, בל ידמה האדם שהוא למטה, ואפס תקותו, ועל כן יאמר לנפשו נואש חלילה, למה לי עוד תורה ותפילה. וגם לא ידך גיסא בל יתגאה האדם שהוא למעלה, שהוא צדיק העוסק בתורה ובמצוות ועובד את ה' כראוי, כי תועבת ה' גם שניהם, רק יבטח בה' וברוממותו שאין לו סוף וחקר, שברא את השמים ואת שמי השמים וכל צבאם, ומכולם עיקר רצונו בעבודת שוכני בתי חומר, אחרי אשר יטהר ויזבח את יצרו.

ואולי דברים אלו נרמזים כאן בפסוק, "ויהי מקץ", היינו, שאם נדמה לאדם שהוא בסוף, שהוא בדיוטה התחתונה, על דרך (דברים ל, ד) אם יהיה נדחך "בקצה" השמים, עם כל זה בל יאמר לנפשו נואש, אלא מורה אליו הכתוב "שנתים" בראשי תיבות שמאל נר תדליק, היינו שיביט ויבין בנרות חנוכה, שהמדליקם, בין אם הוא גדול הדור, או איש פשוט, נעשים קודש, ויראה וישים על ליבו כי לא ידח ממנו נדח, כי הקדוש ברוך הוא חושב עצות ותחבולות לעזרת בניו לקבל תפלת כל פה, ומאשפות דלות ירוממו, ויזכה עוד להושיבו עם נדיבים נדיבי עמו, שגם עליו יזרח אור ה', ויהיה עוד ככח להשפיע שפע קדושה בעולם. וזהו הרמז של המשך ראשי התיבות של המילה "שנתים" ימין מזוזה, היינו שעל המזוזה ישנו שם שי"ן דל"ת יו"ד, שהוא שם השפעה, ויעורר בזה רחמים וחסדים בעולם.

זאת ועוד רמוזה חנוכה בפרשתנו שנאמר "ויהי מקץ שנתים ימים" עולה בגימטריא "וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו" עם הכולל. גם ו"יהי מקץ שנתים ימים" [ללא וא"ו השימוש, במילת ויהי] עולה מספר "מתתיהו בן יוחנן כהן גדול". גם "ויהי מקץ שנתים" עם הכולל, עולה מספר "פך שמן חותם כהן גדול", כטעם אומרם ז"ל (שבת כא:): פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול.

קליפת מלכות יון היתה נגד מדת יוסף

עוד אביא לפניך את דברי הרב הקדוש מראפשיץ זצ"ל בספרו זרע קודש (ליל ה'), וגם בדבריו יבואר מדוע נרמזה מצות חנוכה דוקא כאן בפרשת מקץ, ומדוע מצות חנוכה חלה דוקא בפרשת מקץ, וזה לשונו, והנה קליפת מלכות יון היתה בקליפה נגד מדת יוסף, כמו שכתב בספר מגלה עמוקות (ואתחנן, אופן רנ"ב) ש"מלך יון" גימטריא "יוסף". ולכן היוונים גזרו לבטל את מצות המילה שהיא בחינת יוסף כי יוסף הוא כנגד היסוד, כי רצו להגביר קליפת ערות הארץ, היפוך יוסף שגדר את עצמו מן הערוה ועמד בניסיון, הגם שהיה במצרים ערות הארץ, שהיו כולם שטופי זימה. אם כן לפי הרב מגלה עמוקות, הקליפה הגדולה של "מלך יון" וקליפת

אנטיוכוס, מתבטלת על ידי קדושת יוסף שהוא בגימטריא מ"ך יו"ן. וכן בגימטריא אנטיוכוס. עד כאן.

על דברי המגלה עמוקות הנוכרים, ראיתי שכתב בספר שבילי פנחס (עמוד צ"ג) שלפי דבריו יש להוסיף ולומר שהיוונים השיגו מלכותם בכוח טומאתם, כי יוסף בקדושתו מבטל אותם, שכן כאמור "יוסף" עולה בגימטריא "מלך יון", לכן גזרו היוונים על ישראל לכתוב על "קרן השור" דוקא "שאין לכם חלק באלקי ישראל", כי יוסף הצדיק נקרא "שור", ברצונם להפריד בכך את ישראל מקדושת יוסף, ככתוב (ויקרא יט, ב) קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. ויש להוסיף, שהיות ונרמזו כאן בריש מקץ ענין חג החנוכה, על כן פתח הזוהר הקדוש (ח"א דף קצ"ג ע"א) את פרשת מקץ בזה הלשון, ויהי מקץ, רבי חייא פתח ואמר (איוב כה, ג) קץ שם לחושך וכו'. עד כאן. והיינו מטעם שקליפת יון היא "חושך".

"יוסף" בגימטריא "אייפון" לשברו

ובהגיענו הלום, בין נבין שדור דור ודורשיו, ולכן גם "יוסף" בגימטריא עולה "אייפון", הוא המכשיר הטמא שמוריד את המשתמשים בו אל שאול תחתית רחמנא ליצלן, שגם את הקליפה הזאת של ימינו, צריך להכניעה בזכות יוסף הצדיק שגדר את עצמו ועמד בניסיון ערות הארץ.

"וַיִּקַּץ פְּרַעְיָה וְהָנָה חִלּוּם" (מא, ז)

שיבולים אוכלים הוא חידוש

מדוע כאן בחלום השיבולים נאמר "והנה חלום", ואילו בחלום הפרות הנוכר לעיל (מא, ד) נאמר, רק וייקץ פרעה, ולא כתוב והנה חלום? אלא שפרות אוכלות אין בזה חידוש, כי הם בעלי חיים, אבל שיבולים שאוכלים הוא חידוש, שהרי אין בהם רוח חיים, ולכן בשיבולים נאמר "והנה חלום" משום שבחלום השיבולים היה דבר פלא, לא כן בחלום הפרות.

"אֵת חֲטָאֵי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם" (מא, ט)

באיזה חטאים חטא שר המשקים

את "חטאי" אני מזכיר היום, נאמר כאן "חטאי" בלשון רבים, והדבר צריך תלמוד, הן חטא אחד היה בידו של שר המשקים, על שלא הזכיר את יוסף, ומדוע אמר חטאי בלשון רבים? ניתן ליישב זאת על פי דברי ספר מקדשי השם (בפירושו זר זהב אות קכ"ח) שכתב לפרש על פי דברי הגאון הקדוש שר שלום בדברי הפסוקים (בסוף הפרשה הקודמת מ, כג) ולא זכר שר

המשקים את יוסף וישכחהו. הנה בחלומו של שר המשקים מדובר על "כוס", ואותיות המילה "כוס" במילוי [מילוי פירושו, אות שנכתבת כביטוי קריאתה, כגון האות כ' נקראת "כף". וכן על זה הדרך] הן אותיות "כף וו סמך", והם עולים בגימטריא "יוסף". והנה כאשר סיפר שר המשקים את חלומו ליוסף אמר (בראשית מ, יא), ואתן "את" הכוס על כף פרעה. וכלל הוא בכל התורה שהמילה "את" באה לרבות (פסחים כב:). ולפיכך הבין יוסף ש"את הכוס" כלומר, את הטפל לכוס, היינו שיש לרבות את האותיות הטפלות למילה כוס, היינו אותיות המילוי שהן עולים בגימטריא "יוסף", לפיכך הבין יוסף שהחלום מדבר עליו, ופתרונו שינצל שר המשקים ויחד עמו יתלוה יוסף בעצמו וינצל, ולכן אמר לו שחלק מהפתרון הוא כי אם זכרתי איתך והזכרתי אל פרעה.

אבל שר המשקים הרשע לא רצה להזכירו לטובה, לכן שם בהמשך (מ, כא) נאמר, ויתן "הכוס" על כף פרעה, ולא נאמר "את הכוס", שהושמטה המילה "את" שתכליתה כאמור לרבות, כי לא רצה להזכיר את יוסף לטובה. ולכן מסיימת התורה שם (מ, כג) ולא זכר שר המשקים "את" יוסף וישכחהו, כלומר שלא רצה לזכור את מילת "את" הרומזת ליוסף אלא שכחו.

ולפי האמור אפשר לפרש את פסוקנו "את חטאי אני מזכיר היום", "חטאי" בלשון רבים, לפי שחטאתי פעמים, גם על שלא אמרתי את המילה "את", ולא הזכרתי את יוסף עד היום. וגם על החטא עצמו שחטא כלפי מלך מצרים.

"וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פָּתַר לָנוּ בֶן הַיְהוָה" (מא, יג)

כל החלומות הולכין אחר הפה

שנינו בברכות (דף נה:): כל החלומות הולכין אחר הפה. ופשט הדברים הוא שכפתרון שיפתרו את החלום ויוציאו אותו בפה, כך יהיה פתרון החלום למעשה. ברם חכמינו פירשו דברים אלו בדרכים אחרות.

הכלי יקר (בראשית לו, ח) מבאר, שהחלומות הולכין אחר מה שהאדם דיבר והוציא מפיו קודם שישן. כי האדם יחלום את אשר חשב קודם השינה.

ובספר הברית (ח"א פ"ג) ביאר אחר הפה פירושו, אחר המאכלים שאכל והכניס לפיו. שיש למאכלים חלק בקביעת צורת החלום, שהאדם עולים למוחו ומשפיעים על החלום.

בספר ישמח משה (וישב פ"ח) ביאר, שהחלומות הולכים לפי מה שהפה של אותו אדם רגיל לדבר. שאם רגיל הוא לדבר אמת, מן השמים מראין לו חלום אמת. ואם רגיל לדבר שקר, אף בחלום שקר יראוהו.

הבן יהוידע (סנהדרין צו) ביאר על פי הגמרא (שם) שהמשיח יבוא רק לאחר שיחלפו פ"ה [שמונים וחמשה] יובלות לבריאת העולם. ולפי זה יתבאר המאמר כך, "כל החלומות" שצפה דניאל על ביאת המשיח "הולכין" ומתקיימין "אחר הפ"ה יובלות, שאחר שיעברו שנים אלה, יבוא הקץ אשר חזה דניאל בחלומו במהרה בימינו. (להתעדן באהבתך).

"וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וַיַּגְלַח וַיַּחְלֶף שְׂמֹלֹתָיו וַיָּבֵא אֶל פְּרָעָה" (מא, יד)

יוסף לבש י"ב שנים אותו בגד והיה בו ריח טוב

בספר שפתי כהן על התורה לרבי מרדכי כהן זיע"א מגורי האר"י (עמוד ק"ע) כתב וזה לשונו, מכיון שנאמר "ויחלף שמלותיו" והוא בבית האסורים שתיים עשרה שנה, מאין היה לו ליוסף בגדים להחליף? [הלשון "שמלותיו" פירושה השמלות שלו, דהיינו שהחליף יוסף את בגדיו בבגדים אחרים שהיו שלו, ולא שהביאו לו בגדים שאינם שלו, וכיון שכן, מיד עולה השאלה, מנין היו בגדים נוספים ליוסף, והוא אסור בבית האסורים?] אלא כיון יוסף להראות גבורתו של הקדוש ברוך הוא ונפלאותיו שעושה עם חסידיו ועושי רצונו, מה עשה, החליף לבוש התחתון ולבשו עליון ולא נתלכלכו ולא הסריחו מחמת מלמולי זיעה, אלא אדרבה היה להם ריח טוב והיו ראויים לבא בהם אל המלך. ועשה כן לפרסם נסיו של הקדוש ברוך הוא. לזה נאמר "ויחלף", הוא בעצמו "שמלותיו" ממש שהוא לבוש בהם, החליף התחתון ולבשו עליון. ועליו הכתוב אומר (שיר השירים ד, יא) ריח שלמותיך כריח לבנון. ולכך "יוסף הצדיק" עולה בגימטריא "ריחו נודף" עם הכולל. ולכך גם נאמר "וירצהו" מלשון ריצוי, שנתרצו בריחו הטוב.

י"א שמלאך הביא לו בגדים מגן עדן

ועוד יכולים לומר, "ויגלח ויחלף" היינו שהמלאך שהיה עמו ולמדו שבעים לשון, הוא גילחו והחליף שמלותיו. ולזה הוא אומר בלשון נסתר שלא פורש מי גילחו והחליף שמלותיו. וכן "שמלותיו" בגימטריא עם הכולל, "הביא לו המלאך בגדים מגן עדן והלבישו".

"וַיִּשְׁלַח פְּרַעְהַ וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר" (מא, יד)

מתוך צרה רווחה

שנינו במדרש תנחומא (מקץ סימן ג') אמר רבי יהושע בן לוי, מתוך צרה רווחה, מתוך אפילה אורה, מתוך ניבולן של צדיקים רוממותם, וכדאת אמר (משלי ל, לב) אם נבלת בהתנשא. [דהיינו ה' מוציא את הצדיקים מתוך החושך לאור, ומביא דוגמאות לכך:]: חנניה מישאל ועזריה, ניבולם רוממותם. מרדכי (אסתר ד, א) וילבש שק ואפר (אסתר ח, טו) ומרדכי יצא מלפני המלך. יוסף (תהלים קה, יח) ענו בכבל רגלו, ונתרומם (מב, ו) ויוסף הוא השליט על הארץ.

"וַיִּשְׁלַח פְּרַעְהַ וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר" (מא, יד)

"ויריצהו" מלשון ריצוי ובלשון יחיד

בוהר הקדוש (זוהר חדש ח"ב שיר השירים דף ט' ע"ב) מפרש "ויריצהו" מלשון ריצוי, שפרעה פייס את יוסף על שהיה אסור בבית הסוהר. ועוד מפרש הזוהר (ח"א דף קצ"ה ע"א), ויריצהו כתוב בלא וא"ו, ועל כן על פי הכתיב הוא נקרא שיחיד הריציהו מן הבור, ולא כנקרא שרבים הריציהו מן הבור, לרמז שהיתה השכינה הקדושה עמו, והיא שהעלתה אותו.

"וַיַּחְלֵף שְׂמֹלֹתָיו" (מא, יד)

מתי יצא יוסף

אמרו רבותינו וזכרונם לברכה (ראש השנה יא.) בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים. ודבר זה נרמז במילים "ויחלף שמלותיו" העולים בגימטריא "בחד בתשרי". והנה בפסוקים נאמר שמפני כבוד המלכות התגלח, ומאחר ונתבאר שהיה זה בראש השנה, נראה שאחר גלחו, ואין בזה אלא איסור מדרבנן, והותר לו איסור תספורת דרבנן מפני כבוד המלכות. כי הקדוש ברוך הוא שקבע את השעה היעודה לשים קץ לסבלו של יוסף, הוא קבע שיהיה זה בראש השנה.

"וַיַּעַן יוֹסֵף אֶת פְּרַעְהַ לֵאמֹר בְּלִעְדֵי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלֹמֶה פְּרַעְהַ" (מא, טז)

מעלת יוסף

הבה ונתבונן מה רמה ונישאה מעלתו של יוסף, הנה לאחר שנים רבות של סבל איום, קוראים לו לפתור את החלום של פרעה, בשעה שאין פותר אותם לפרעה, כשכל גדולי מצרים אובדי עצות לעומת יוסף, בשעה זו כשבא לפתור את החלום, בעת שכה עלה לגדולה, טבעי

הדבר שיקח לפחות קצת כבוד לעצמו, והנה משיב יוסף לפרעה, אני לא יודע כלל לפתור חלומות, רק האלהים יענה את שלום פרעה. לפי שאין ליוסף את ההרגשה של כוחי ועוצם ידי, אלא חש ויודע כי ה' הוא האלהים אין עוד זולתו.

יוסף יעץ לפרעה לקשור את הג'ר

במגיד מיישרים למרן הבית יוסף (פרשת מקץ מהדורא קמא ד"ה אור ליום) כתב על ענין חלום פרעה ועצת יוסף, ששבע הפרות השמנות והטובות ושבע השבלים המלאות, הם כנגד שבע ספירות דקדושה, ואילו הפרות הרזות והשבולים הדקות, הן כנגד שבע ספירות דסטרא אחרא. ובזמן פרעה, צד הקדושה היה כפוף לצד הטומאה, והעולם היה הולך ונחרב. ולכן יוסף אמר לפרעה, שכדי להציל את העולם מחורבנו, עליו לבקש אדם שיש בכוחו לקשור את שלש הספירות העליונות, כדי שיוכל להשפיע ברכה לעולם. וזה נרמז בדברי יוסף (מא, לג) "איש נבון וחסם", כלומר אתה זקוק לאיש שיקשור את הבינה והחכמה, ואז גם יקשור עימהן את הכתר שהם אחוזים בה. ובזה (מא, לד) ויפקד פקידים על "הארץ", היינו שאז ישפיעו הן שפע על המלכות המכונה ארץ.

"וַיְדַבֵּר פְּרִיעָה אֶל יוֹסֵף בְּחֻלְמֵי הַנְּנִי עֹמֵד עַל שְׂפַת הַיָּאֹר" (מא, יז)

יוסף מתקן את פרעה בסיפור החלום

דוד המלך אומר בתהלים (תהלים פא, ו) עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים, "שפת לא ידעתי אשמע". וכתבו המפרשים לבאר, שיוסף העמיד את פרעה על דיוק החלום, שהנה פרעה אמר "בחלומי הנני עומד על שפת היאור", אמר לו יוסף, אתה לא עמדת על שפת היאור, אלא על היאור. ומה שלא אמרת כך, הוא משום שאתה מתבייש לומר דבר שלא יתכן, שכן איזה אדם יכול לעמוד על היאור. וזה שאמר דוד המלך עליו השלום "עדות ביהוסף" וכו' "שפת" היינו שאמר יוסף לפרעה, מה שעמדת על "שפת" היאור, "לא ידעתי אשמע", דברים שאינם נכונים השמעתני.

"וַיְדַבֵּר פְּרִיעָה אֶל יוֹסֵף בְּחֻלְמֵי הַנְּנִי עֹמֵד עַל שְׂפַת הַיָּאֹר" (מא, יז)

"היאור" אותיות יראה

בתוספות השלם (מקץ אות כ"ז) "היאור" אותיות יראה, שהיה עומד פרעה על יראה שלו, לפי שהיה היאור עולה ומשקה את מצרים, היה סבור פרעה שהיאור שהוא אלוה, ולכך

העמידו שר החלום את פרעה בחלום על אלוהו דהיינו כדי להראותו את ביטול אלהותו של היאור.

ה' מגדיל את האומה שמסר בידם את עם ישראל

ועוד (שם אות כ"ח), לפי שכל חיותם של מצרים מן היאור שמשקה את הארץ, נראה לו השוכב והרעב על ידי היאור. [היינו שחלם על היאור להורות עת פתרון החלום שהם שנות רעב ושובע, כי היאור משקה את כל הארץ.] ועל ידי חלום זה נעשה פרעה גדול על כל המלכים, שנעשו כל אנשי ארצו עבדים קנויים לו, כמו שאמר בסוף הפרשה (מו, כה) והיינו עבדים לפרעה. וגם כל הארץ אמרו שניצולו בשביל מה שהראה הקדוש ברוך הוא לפרעה בחלום, שנאצרה התבואה בשנות השובע לשני הרעב. שאם לא נודע ולא היו אוצרים התבואה, היו מתים בשני הרעב, ולכן אמרו שכלם ניצלו על ידי פרעה.

והטעם [שהגדיל ה' את פרעה] הוא כי זה דרך רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שכל אומה שהוא מוסר להם את עמו ישראל, הוא מגביהם למעלה, כדי שלא יאמרו, ביד אומה שפלה מסר את בניו, ולפיכך נעשה פרעה גדול, כמו שפירשנו. וגם יוסף אצר לו אוצרות גדולות עד שלקט כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען, וגם בהמתם וקניינם ואדמתם וגופם היו לפרעה לעבדים. וכן מצינו בנבוכדנאצר שהגלה את ישראל, שכבש את כל העולם, כמו שכתוב (ירמיה כז, ח) והיה הגוי והממלכה. וכן מצינו במלכות רומי שהחריבה את בית המקדש השני, שיצא טבעם בכל העולם כולו, כמו שנאמר (דניאל ז, כג) ותאכל כל ארעא ותדושנה ותדקנה.

"וְעַתָּה יֵרָא פְּרֵעָה אִישׁ נְבוֹן וְחָכָם וַיְשִׁיתָהּ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם" (מא, לג)

מדוע יוסף מיעץ לפרעה כיצד לעבור את הרעב, דבר בלא שביקשוהו?

הקשה מורנו ורבנו רבי יהודה מועלם זצ"ל בספרו דרש יהודה, מדוע יוסף נותן עצות לפרעה כיצד לעבור את משבר הרעב, בזמן ששאלו ממנו לפתור חלומות ולא ביקשוהו לתת עצות? ומיישבים זאת על פי מעשה בשני עשירים שהיו גרים האחד ליד השני כשחלונות בתיהם משקיפים זה לזה, ורק הרחוב מפסיק ביניהם. בוקר אחד יושבים שני העשירים כל אחד בחלונו כדי לשאוף אויר צח, והנה הגיע אדם, נעמד באמצע הרחוב והחל מנגן בכלי שיר מנגינות עריבות. והי כנגן המנגן שני העשירים נהנו ושמחו בניגוניו וערכה עליהם שעת בוקר זו עד מאוד. כשהלך המנגן, העשירים דנו ביניהם לכבוד מי הקדוש ברוך הוא שלח את המנגן? העשיר האחד אמר, בוודאי הקדוש ברוך הוא שלח אותו בשבילי, לפי שבילילה הייתי בצער, ולפיכך

הקדוש ברוך הוא שלחו שישמח אותי. ואילו העשיר השני אמר, בשבילי בא, כי בכל הלילה הייתי טרוד ושרוי בצער על הסחורה שהפסדתי, לפיכך הקדוש ברוך הוא שלחו לשמח אותי. כיון שלא יכלו להכריע ביניהם אמרו, נלך לרב ונשאלה את פיהו. הלכו לרב וטענו כל אחד את טענותיו, וכדי שידונם, שילמו לרב שכר בטלה, כל אחד זוז אחד. לבסוף אמר להם הרב, לא בשבילך בא, ולא בשבילך בא, אלא בשבילי, כדי שתבואו ותתנו לי שני זוזים.

הנמשל הינו, יוסף ראה שפרעה סבור שהקדוש ברוך הוא שלח לו את החלום לכבודו, מפני שהוא מלך. ואילו החרטומים היו סבורים שהקדוש ברוך הוא שלח את החלום לצורכם, כדי שיהיה להם עבודה, וכבוד לפתור את החלום. לפיכך השיבם יוסף, לא בשבילך ולא בשבילם שלח ה' את החלום, אלא בשביל שתשים איש חכם ונבון ויקח אותו לגדולה, ולפיכך יוסף נתן עצות כיצד לצאת מן המשבר.

עוד אמרו ליישב בשם רבנו האר"י ז"ל (שער הפסוקים פרשת מקץ) על פי הכתוב בגמרא (ברכות דף נה.) שלשה דברים מכריז עליהם הקדוש ברוך הוא בעצמו, ואלו הן: רעב, ושובע, ופרנס טוב. ומאחר שראה יוסף ששתים מהם חלו כאן, הלא הם רעב ושובע, הבין שראוי שתעשה גם השלישית, והוא למנות פרנס, ולכן אמר "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים".

ומורנו ורבנו ראש הישיבה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל יישב קושיא זו, שפרעה שאל את יוסף (מא, לג), "ועתה"? כלומר מילה זו אמרה פרעה ולא יוסף, והיינו שאמר פרעה ליוסף, לאחר פתרון החלום אשר אמרת, אם כן "עתה" מה יש לנו לעשות? ועל כך השיב לו יוסף "ירא פרעה איש נבון וחכם" וגו'. נמצא לדרך זו, שפרעה ביקש מיוסף עצה בראותו כי איש חכם הינו, ולא שיוסף נתן עצה מעצמו כיצד לעבור את הרעב ללא ששאלוהו לכך.

"יעשה פרעה ויפקד פקדים" (מא, לד)

"יעשה פרעה" היינו לעשות את פרעה

הקשה רבנו יוסף חיים זצ"ל בבן איש חי דרשות (מקץ ד"ה ובוה יובן) מלת "פרעה" כאן בפסוק אינה מובנת, הרי כבר קודם לכן אמר (מא, לג) ועתה ירא "פרעה", ואם כן לשם מה שב וכפל את שמו, והוא נראה לכאורה מיותר. ויובן בסיעתא דשמיא, כי השם "פרעה" אינו שמו הפרטי של מלך מצרים, אלא היה שם תואר מלכות, וכל מלך שהיה מולך במצרים, היה נקרא בשם פרעה. והתכוון יוסף בזה לומר לו, שהאדם שיהיה ממונה על זה הדבר, צריך שיהיה כוחו

ככה המלך, וכאילו הוא מלך שני במצרים, כדי שלא יצטרך לדרוש וליקח רשות מן המלך על כל דבר ודבר, וכדי שתהיה אימתו על הכל, ורק אז יוכל לקבץ ולאצור את החיטים כרצונו באין מונע. וזה שנאמר, "יעשה פרעה", רצונו לומר, יעץ לפרעה, תעשה פרעה שני, היינו איש שיהיה לו כח מלכות כתואר פרעה, והוא יפקד פקידים וכו'. ומעתה מובן גם הפסוק הבא (מא, לה), "ויצברו בר תחת יד פרעה". והלא עם פרעה היה מדבר, והיה צריך לומר תחת ידך? ובזה אתי שפיר, כי כונתו כאן הינה על "פרעה" הפקיד, ולא על פרעה המדבר עמו.

"וַיִּטֵּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי פְרָעָה וּבְעֵינֵי כָל עֲבָדָיו" (מא, לח)

מדוע היה בטוח פרעה שיוסף פתר נכונה?

כתב בספר פענח רזא (מקץ עמ' 160, נדפס תרצ"ב) דבר פלא, כיצד ידע פרעה שפתרונו של יוסף אמת ויתקיימו דבריו? אלא שכשחלם פרעה את חלומותיו, נתפרקו כל אבריו, וכאשר פתרו החרטומים את פתרונותיהם, לא חזרו אברי פרעה למקומם. ועתה כאשר פתר יוסף חזרו אבריו מיד, ובזה הבין פרעה שזה אות שפתרונו אמת. מוסיף הפענח רזא, לפיכך בשעה שנטרפה רוחו של פרעה מחמת החלומות, נאמר (מא, ח) "ותפעם רוחו", שהוא עולה בגימטריא "לפי כי הופרקו כל אבריו", היינו שנטרפה רוחו בגלל שאבריו מפורקים. וזה שאמר "וויטב הדבר בעיני פרעה" בגימטריא "כי חזרו אבריו כלם פנימה".

"וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל עֲבָדָיו הֲנִמְצָא כֹּהֵן אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ" (מא, לח)

יוסף היה דומה לשרה אמנו

בתוספות השלם (על פסוקו אות ג') מביא ממדרש קהלת (רבה י') וזה לשונו, שהיו אומרים [שרי פרעה] למלך, האיך עבד זה ימלוך עלינו? וזה שמע יוסף. אמר שמעתי דברים שאיקונן דשרה זקנתי מצוירת בחדרך, ויבואו השרים ויראו שאיקונן שלה כשלי, וכן עשו, וקראוהו השרים "שר אפים", כלומר בעל פנים. עד כאן. דהיינו, שרי פרעה טענו כנגד רצונו של המלך להמליך את יוסף, שלא יתכן עשות זאת, כיון שהוא עבד. ויוסף בשומעו דבריהם השיבם, איני עבד, אלא גנב גונבתי מארץ העברים, ויש בידי להוכיח זאת, כי פרעה ציוה לצייר את דמות שרה בחדרו, לכו ראו שאני דומה לה, כי אני מיוצאי חלציה. וכן עשו ונמצאו דבריו נכונים.

בדומה לזה יש במדרש אגדה (פרשת ויחי, אות כ"ג), כשראה פוטיפרע שהרכיב פרעה את יוסף במרכבת המשנה אשר לו, אמר לפרעה, מפני מה המלכת את עבדי, והלא קניתי אותו

בעשרים כספים? מיד ענה יוסף לפוטיפרע, והלא אתה חייב מיתה בשעה שקנית אותי, שאין קונין עבד אלא מכנעו, שנאמר (בראשית ט, כה) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו, ואני מבני שם! ועוד, בן מלכים אני, שהרי פרעה המלך שעשה דמות שרה אמי [זקנתין], ועתה הבא הדמות, ואם אין הדמות דומה לי, הדין עמך. וכן עשו, הביאו הדמות וראו שאיקונין של יוסף דומה לאיקונין של שרה.

”וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל עֲבָדָיו הֲנִמְצָא כִּזָּה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ” (מא, לח)

אף שיוסף עלה לגדולה נשאר חכם

פירש רש"י (כאן, והוא על פי אונקלוס ובראשית רבה פרשה צ' סי' א') בזה הלשון, אם נלך ונבקשנו, הנמצא כמוהו. דברי רש"י נראים כאן כיתרים, וצריכים ביאור מהי כוונתו? הבן איש חי בספרו אדרת אליהו (ריש מקץ דף כ"ו ע"א) יישב, שמעלת יוסף הצדיק היתה שאפילו שהוא היה בבור שנים רבות, ולפתע פתאום עלה לגדולה מבירא עמיקתא לאיגרא רמא, הוא היחידי שפתר את החלום למלך, וישב בין גדולי המלכות, בכל זאת לא זחה דעתו עליו ועודנו חכם גדול. שהנה מצינו בלוי בן סיסי (יבמות דף קה ע"א, ובירושלמי שם) ששלח אותו רבנו הקדוש להיות רב במקום אחד, ובכואו חלקו לו בני המקום כבוד גדול, ולפתע נסתמו ממנו כל מעיינות החכמה, וכל מה ששאלוהו לא ידע להשיב, וזאת מפני שזחה דעתו על שעלה לגדולה, שכן הוא טבע בבריאה. ורש"י כאן השמיענו שאמר פרעה, הנמצא כזה איש?! היינו שאפילו אם תמצא לומר שנמצא חכם גדול כמותו במקום אחר, אבל אפילו הכי "אם נלך ונבקשנו" לאותו החכם, כשידע שהמלך צריך לו ומבקש עליו, "הנמצא כמוהו"? כי בודאי בראותו כך, תזוח דעתו עליו ולא ישאר בחכמתו. מה שאין כן יוסף הצדיק, שאף שעלה לגדולה, הרי הוא חכם גדול.

”וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתְךָ אֵת כָּל זֹאת אֵין נְבוֹן וְחָכֵם בְּמוֹךְ” (מא, לט)

פרעה ערך בדיקות ליוסף

במדרש תנחומא (מקץ סימן ג') כשבא פרעה לספר את חלומו ליוסף בקש לבדקו, ולכן אמר (מא, יח) והנה מן היאור עולות שבע פרות בריאות בשר ויפות תאר. אמר ליה יוסף, לא כך ראית, אלא יפות מראה ובריאות בשר. וכן בכל דבר ודבר בדקו, ויוסף היה מעמידו על האמת [ועיין עוד שם] התחיל פרעה תמה בעצמו, ולכן אמר לו פרעה (מא, לט) "אחריי" הודיע

אלהים אותך את כל זאת, אמר לו וכי "אחרי" היית כשחלמתי?! עד כאן. ועוד אמרו רבותינו (מעשה הגדולים) "אחרי הודיע" וכו', היינו שיוסף אמר לפרעה שבחלום ראית אותי עומד "אחריך".

וַיֹּאמֶר פְּרַעְה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתְךָ אֵת כָּל זֹאת אֵין נִבּוֹן וְחָכֵם כְּמוֹךָ (מא, לט)

מנהג מצרים היה שהבקי ביותר שפות נעשה מלך

כשראה פרעה את גודל חכמת יוסף ואת העונה שלו, שאלו אילו שפות אתה יודע? ענה לו יוסף שהוא יודע את כל השפות. וכיצד ידע? במדרש פסיקתא זוטרתא (מקץ פרק מ"א סי' מ') שבלילה הקודם בא מלאך גבריאל ולימד אותו את כל השפות. ויוסף ידע גם את שפת הקודש שאותה פרעה לא ידע, והיה מנהגם במצרים שהבקי ביותר שפות, נעשה מלך, והבא לדבר עם המלך, אם יודע שפה אחת עולה מדרגה אחת, יודע שתיים עולה שתיים וכו'. וכך הגמרא אומרת (סוטה לו סוע"ב) שהמלאך גבריאל לימד את יוסף שבעים לשון, ולא הצליח ללומדם, עד שהוסיף לו אות אחת משמו של הקדוש ברוך הוא שהיא האות ה', ונקרא יהוסף, כמו שמפורש על ידי דוד (תהלים פא, ו) עדות "ביהוסף" שמו בצאתו על ארץ מצרים, ומסיים הפסוק, שפת לא ידעתי אשמע. היינו שפות שלא שמעם מעולם ידעם כשקראהו יהוסף. ולפיכך יוסף עלה את כל השבעים מדרגות והגיע עד כסא פרעה, והחל לדבר עמו שפת הקודש, וכתב האלשיך הקדוש (ויגש פרק מ"ד סוף פסוק י"ח) שאז פחד פרעה שימנו את יוסף למלך תחתיו, כי כשהגיע יוסף למעלה העליונה המעלה השבעים התחיל לספר בלשון הקודש, ופרעה היה יודע שבעים לשון, אך את לשון הקודש לא היה יודע, לכן אמר ליוסף תשבע לי שלא תגלה שאיני יודע את לשון הקודש, ונשבע לו. וכשרצה יוסף לקבור את אביו, פרעה מאן, אמר לו יוסף, אבי השביעני לקבורו בארץ ישראל, ואם לא תניח לי לשמור את שבועתי לאבי, אף השבועה שנשבעתי לך אבטל. ענהו פרעה (בראשית נ, ו) עלה וקבור את אביך "כאשר" השביעך.

וַיֹּאמֶר פְּרַעְה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתְךָ אֵת כָּל זֹאת אֵין נִבּוֹן וְחָכֵם כְּמוֹךָ (מא, לט)

מעשה ברש"ש הקדוש

כשעלה רבי שלום שרעבי מתימן לירושלים בבחרותו (עי' בס' בן יהודע פסחים ריש פרק ו', בשם ספרו לנו אבותינו) היה מסתיר את כל ידיעותיו בתורה ובקבלה. ובא לפני רבי גדליה

חיון ראש ישיבת המקובלים "בית אל", וביקש ממנו לקבלו כשמש בבית מדרשו, ובשכר זה יכלכלו לחם ומים. ר' שלום מצא חן בעיני הרב וקיבלהו למשרת. בזמן אמירת השיעורים היה יושב לו ר' שלום מכונס בפיתו, כאילו מתנמנם, אך לאמיתו של דבר, היה קולט כל הגה שיצא מפי הרב. פעמים כשנתקל ר' גדליה בקושיה שלא ידע לפותרה, נכנס ר' שלום במיצר, מצד אחד יכול הוא לפתור את הבעיה, ומאידיך לא רצה לגלות את עצמו. והיה מהרהר ומתלבט מה עדיף, יישובה של תורה והעמדתה על האמת, או המשך הסתרת גדולתו.

לבסוף עלה בדעת פתרון, שיכתוב את התירוץ על פיסת נייר, ובסיום השיעור כשיאסוף את הספרים כמנהגו, יניח את הפתק באותו דף שלמד הרב. וכך יום אחד הטרידה קושיה את ר' גדליה, עד שגם אוכל לא בא לפיו, והיה מסתובב אנה ואנה תפוס בשרעפיו ומחפש בספרים ופתרון אין. כשהגיע זמן השיעור, הרב פתח את ספרו, מיד נפל מבטו בפתק המונח בין הדפים. והנה כשעיין בו אורו עיניו! במילים ספורות הקושיה נעלמה ואיננה. ברוב שמחה סיפר לתלמידים על הפתק, ולבסוף פקד עליהם להודיעו מי הכותב. ברם אין איש יודע. מחזה זה חזר ונשנה, כשנתקלו בקושיא בלא תשובה, היה מוצא את פתרונה בפתק הטמון בספריו. איש לא העלה בדעתו, כי השמש הצנוע ידו בדבר.

דירת הרב היתה סמוכה להיכל הישיבה, וחלון השקיף מביתו לאולם. לר' גדליה היתה בת ושמה חנה, וכאשר שמעה על תעלומת הפתקים, לקחה את הדבר אל לבה, ומידי פעם לאחר השיעור היתה מעיפה עין לעבר ההיכל לחפש מיהו הטומן את הפתקים. יום אחד הבחינה בשמש ר' שלום נוטל את ספרו של אביה מדפדף בו, סוגרו ומכניסו לארון. סיפרה את הדבר לאביה, כי חושדת היא בשמש. מיד קרא לו הרב וגזר עליו שיגלה הדבר. לא נותרה ברירה לר' שלום, נכנע וגילה כי הוא המשיב, תוך שביקש שהרב לא יפרסם את הדבר.

קם הרב ונשקו ואמר לו, אחרי הודיעך אלהים אותך כל זאת, אין חכם ונבון כמוך, אתה תהיה תמורת ראש בית המדרש ואני אשב בין הלומדים, ואל תחזיק טובה לעצמך כי הגיע שעתך להתגלות, מיד מינוהו לר"מ בישיבה, וחנה בתו שעל ידה נתגלה הרש"ש, זכתה ותהי לו לאשת חבר.

"אַתָּה תְּהִיָּה עַל בֵּיתִי וְעַל פִּיךָ יִשָּׁק כָּל עַמִּי" (מא, מ)

הדרך שה' מעלה מהמקטרגים את הורדת השפע לעולם

כתב הגאון הרי"ח הטוב בס' בן יהודע (בבא מציעא נט.) שיש לבאר את מאמר רבותינו ז"ל (ברכות דף יז:): כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב

שבת לערב שבת. כמו שכתבו המפרשים לבאר "בשביל" חנינא, רצונו לומר, בְּשָׁבִיל ובצינור של ר' חנינא היה יורד השפע לעולם. עכת"ד.

ולכאורה קשה דלשיטתו מה כוונת הגמ' בהמשך וחנינא בני די לו בקב חרובין וכו'. ואפשר לפרש, כי הנה הקדוש ברוך הוא מידתו להיטיב, ורוצה להוריד שפע רב לעולם. אמנם המקטרגים בראותם את ריבוי השפע היורד, מקטרגים כדי למעטו. ואמנם, כאשר ישנו צדיק בדור, שהגם שהוא עשיר מסתפק במועט, ואינו מתענג מעשרו. הנה על צדיק זה אין המשטינים מקטרגים על השפע היורד בצינור שלו, אם הוא רב או מעט, יען כי בלאו הכי הם רואים שהוא אינו מתענג בעשרו, ועל כן לא אכפת להם אם יורד לו שפע רב בשביל ובצינור שלו. ואז השם יתברך אגב השפע שמוריד לאותו צדיק, מוריד את השפע הרב של העולם כולו, כדי להעלים מעיני המקטרגים את הורדת השפע, שלא יקטרגו עליו.

ולזה אמרה הגמרא הנזכרת, כל העולם ניזון "בשביל" חנינא בני, רצונו לומר, בצינור ו"בשביל" שלו, דרכו כל העולם ניזון. ואם תאמר, מאי נפקא להו לעולם בזה, ולמה לא יורד השפע לכל אחד בצינור שלו, ולמה המקטרגים לא יקטרגו גם בדרך הורדת שפע זו? לזה אמרה הגמרא שהורדת השפע בדרך זו "בשביל" חנינא, ניצולת מן המקטרגים, יען כי חנינא בני די לו בקב חרובין, ואם כן המקטרגים אינם שמים עינם ולבם על הצנור והשביל שלו לראות כמה שפע יורד בו, ובזה נעלם מהם הדבר, ואז יזכו ישראל בשפע הטוב הרב. ודוק.

ועל פי זה פירש הרב שפתי קדושים (על פסוקו כאן) את מאמר פרעה ליוסף "אתה תהיה על ביתי", כי בזה "ועל פיך ישק כל עמי", היינו שאז כל השפע ירד בצינור שלך, וכל עמי יהיה ניזון דרכך. ודוק.

"אַתָּה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וְעַל פִּיךָ יִשָּׁק כָּל עַמִּי" (מא, מ)

מהו לשון "ישק"

רש"י (כאן) ביאר את תיבת "ישק", מלשון מזונות ופרנסה, כלשון שאמר אברהם לאליעזר (בראשית טו, ב) ובן "משק" ביתי, היינו שכל צורכי ביתי נעשים על ידו.

אמנם בספר צידה לדרך (איילינבורג, כאן, בשם החכם ר"א אשכנזי במעשה ה' ח"ב פל"ח), ביאר זאת בדרך חדשה, שמנהג המלכים היה שכל עבדיו ושריו באים ונושקים את ידו של המלך לכבוד המלכות, ואין להם רשות לישק את ידו, טרם שלקחו רשות מהמשנה למלך. ולכך אמר

פרעה ליוסף, ועל "פיד" "ישק" כל עמי, כלומר שרק "על פיד" וברשותך יהיו "נושקים" את ידי.

"וַיִּלְבַּשׁ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ וַיַּשֶּׂם רֶבֶד הַזָּהָב עַל צְנַארוֹ" (מא, מב)

סגולת לבישת בגדי פשתן

בספר חסד לאברהם (מעין רביעי נהר נ"ב) להגאון המקובל ר' אברהם אזולאי זצוק"ל, כתב בשם ספר כתב יד, דברים נפלאים אודות מעלות וסגולות בגדי שש, וזה תוכן דבריו: דע שיש סוד גדול בלבישת בגדי פשתן, שכל הלובש בגד פשתן לבן, אין שולטים בו, לא עין הרע, ולא רוח רעה, ולא שום מיני כישוף. אמנם סגולת בגד פשתן זה, היא דוקא כשלוּבש בגד מפשתן לבדו בלא מין אחר עמו. אבל אם נתערב מין אחר עמו, אפילו חוט אחד פוסל בו. וכן הפשתן סגולתו להבריח הקליפות והחיצונים, ולכן מלבישים אותו את המתים. (ועוד עיין שם בסגולתם. ולכן גם האדמורי"ם עושים ממנו קיטל לימים נוראים, שסגולתו שתקובל תפילתו. וכן יש מקובלים שכל השנה כולה לובשים בגד פשתן והוא טוב מאד.)

זפרעה בחכמתו השיג את סגולת בגדי הפשתן לבן, ומרוב דאגת לבו בראותו את יוסף לבוש בגדי שש שהם בגדי פשתן, הניח את רביד הזהב על צווארו, כדי לבטל את סגולת לבישת הבגדים, שכאמור אם נתערב בהם עוד מין אחר, פסלוהו. ויוסף שהשיג ידיעות אלו ברוח הקודש, לא חשש לעניין הרביד לפי שעה, כדי להראות לפרעה שלא השיג הסוד. אמנם כשהלך לביתו, הסיר מעליו את רביד הזהב, כדי שלא להפסיד את סגולת הבגדים.

והוסיף עוד החסד לאברהם, שאין בעולם איש השרוי בסכנה כמו הכהן גדול ביום הכיפורים בשעה שנכנס לקודש הקדשים לפני ולפנים, במקום שאין רשות לשום מלאך ושרף להכנס שם, מחמת שמקנאים בו המלאכים. וכדי שלא יקטרגו עליו, ציוה השם יתברך, אשר כל מצותיו הן עצות טובות, שיכנס בבגדי פשתן לבנים, שהם מסוגלים להפך קטיגור לסניגור.

"וַיִּקְרָא לְפָנָיו אֲבָרָךְ" (מא, מג)

מדוע מן השמים סיבבו שיקרא "אברך"

ביארו הרב בינה לעתים ז"ל (ח"ב דרוש ד' לדיבור) והבן איש חי (דרושים, מקץ, כאן) על שום מה וכה יוסף דוקא לשבח "אברך"? אלא ישנם שתי מצודות הפוכות ליצר הרע, שבהם צד את האדם ברשתו, הא', ההצלחה והגדולה. והב', הדלות. ובשתי המצודות נתפס ונתנסה יוסף

הצדיק עליו השלום, ובכל זאת ניצול מן היצר הרע ונתקיים בצדקתו. עיין שם. כיון שכן, זכה יוסף לתואר "אברך" שהוא נוטריקון "אב רך", "אב" הוא רמז לזמן הצלחתו וגדולתו, שהיה אב. "ורך" הוא רמז לזמן דלותו, שהיה רך, והוא על שם שנתנסה וגבר בשתייהם.

"אֶתְּהָ תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וְעַל פִּיךָ יִשָּׁק כָּל עַמִּי וְכוּ' וַיִּסֶר פְּרַעְהָ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ עַל יַד יוֹסֵף... וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמַרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקְרָאוּ לְפָנָיו אַבְרָךְ"

(מא, מ-מג)

מדה כנגד מדה

כתב ר' חיים פלטיאל בפירושו על התורה (כאן, ובדומה הוא במדרש אגדה על הפסוק הבא) להראות באצבע את הנהגת ה' עולמו במדה כנגד מדה בשכרו של יוסף וזה לשונו, פה שלא נשק בעבירה כתיב (מא, מ) על פיך ישק כל עמי. ידים שלא חבקו בעבירה, כתיב (מא, מב), ויסר פרעה את טבעתו... ויתן אותה על יד יוסף. הגוף שלא דבק בעבירה כתיב (שם), וילבש אותו בגדי שש. רגלים שלא פסעו בעבירה כתיב (מא, מג), וירכב אותו במרכבת המשנה. מחשבה שלא חשבה בעבירה כתיב (מא, מג) ויקראו לפניו אברך.

"אֲנִי פְרַעְהָ וּבִלְעָדֶיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת רִגְלוֹ בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם" (מא, מד)

פרעה מבקש מיוסף שלא יברר את כל ניצוצי הקדושה, כדי שתשאר מלכותו בידו

כתב רבנו יוסף חיים מבבל זצ"ל בכך אִישׁ חַי דְרוּשִׁים (כאן, עם תוספת) פרעה חשש פן יוסף על ידי צדקתו, יברר את כל ניצוצי הקדושה שבקליפה של פרעה, ואז יבטל אותו לגמרי, ולא ישאיר לו שום מלכות ושררה. כי הסטרא אחרא חיותה מניצוצי הקדושה, וכשגומרים לברר מתוכה את כל ניצוצי הקדושה, היא מתפלת מאליה. לכן אמר ליוסף "אני פרעה", רצונו לומר, אל תיגע בי ירך להשפיל אותי, כי ברצוני להישאר בגדולתי ככוחי אז כוחי עתה. ולכן אצוך "ובלעדיך", יש לחלק את התיבה "ובלע דרך", והוא על דרך (משלי כה, טז) דבש מצאת אכול דרך, רצונו לומר, יודע אני שאתה לא תשקוט ולא תנוח מלברר את ניצוצי הקדושה ולבלעם, אך אבקש ממך שת"בלע דרך" היינו תברר כדי סיפוקך, ולא תברר את הכל, עד שלא תשאיר לנו כלום. ואל תפחד פן תתגבר הסטרא אחרא עליך, אם ישארו בה ניצוצי קדושה הרבה, יען שהסטרא אחרא אין לה כח לעלות יותר מזה שאתה רואה עכשיו. ולכך המשיך ואמר, כי "לא ירים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת רִגְלוֹ בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם", "אִישׁ" היינו אִישׁ הַבְּלִיעַל, "לא ירים אִישׁ אֶת

ידו ואת ורגלו", כיון שלסטרא אחרא אין ידים ורגלים, לפי שנקצצו, וכמו שכתוב בשער הליקוטים (משלי פרק ז') כיון שנמתקו הקליפות של ידיהם ורגליהם, לכן אין להם ידים ורגלים, עיין שם. ולכן בארץ מצרים, שהוא מקום הסטרא אחרא, לא ירים איש בליעל את ידו ורגלו, כי אין להם רגלים וידים כלל. ואז בהכרח תתגבר הקדושה.

"וַיִּקְרָא פְרַעֲהַ שֵׁם יוֹסֵף צָפְנַת פְּעִנַח" (מא, מה)

פירוש "צפנת פענח"

בבראשית רבה (פרשה צ' ס"ד) נחלקו בביאור התואר "צפנת פענח", אמר רבי יוחנן, "צפונות" מופיע ומאיר, "ונוחות" הן לו לאדם. [דהיינו מגלה צפונות, הנוחות לאדם]. ר' חזקיה אמר, "צפונות" מופיע ומאיר בדעת, ו"מניח" רוחן של בריות בהן. [דהיינו מגלה צפונות, ומיישב דעת הבריות]. ורבנן אמרו, "צפנת פענח" ראשי תיבות, צופה, פודה, נביא, תומך, פותר, ערום, נבון, חוזה. עד כאן.

בשפת אמת (מקץ חנוכה תרנ"ד) הביא את פירוש רש"י (כאן) בצפנת פענח, "מפרש צפונות". והקשה, אם כן היה צריך להקרא יוסף פענח צפנת, ולא צפנת פענח? לך ראה שם ביישובו, ועל פי דבריו יש ליישב, שיוסף זכה למדרגה זו של גילוי צפונות, משום שהיה מפליג מאוד בצניעותו ומסתיר עצמו מעיני הבריות, ולכן הוקדמה המילה "צפנת" ל"פענח", מפני שבזכות "שהצפין" והחביא את מעלותיו, זכה ל"פענח", דהיינו זכה לגילוי צפונות.

רמזים ב"צפנת פענח"

"צפנת פענח" עולה בגימטריא כפסוק הנאמר במשלי (י, יד) חכמים יצפנו דעת [828-], כי נאמר על יוסף (בראשית מא, לט) אין חכם ונבון כמוך. וגם בפרשת וישב (לט, ג) נאמר, וישאל אהב את יוסף... "בן זקונים", ותרגם שם האונקלוס "בר חכים".

גם "צפנת פענח" עולה בגימטריא כמנין הכתוב (בראשית מה, מז) ויצא יוסף מלפני פרעה [828-], והיינו מפני שכאשר יצא יוסף מלפני פרעה, שוב לא היה שמו "יוסף הצדיק", כי אם "צפנת פענח".

ועוד מנין "יוסף הוא השליט" יחד עם "רוח אלהים בו", גם עולה בגימטריא 828. כלומר, יוסף זה שיצא מעם פרעה, הרי הוא השליט, ובו יש רוח אלהים.

"וַיִּתֵּן לוֹ אֶת אֶסְנֶת" (מא, מה)

כיצד התגלגלה אסנת למצרים

פרעה נתן ליוסף את אסנת בת פוטי פרע לאשה. והנה שנינו בסוטה (יג ע"ב) שפוטי פרע הוא פוטיפר, ושהיה רשע, עיין שם. ואם כן קשה, כיצד יוסף הצדיק נשא את ביתו של רשע זה? ויש לומר, שנשאה מפני שבאמת לא היתה בת פוטיפרע, אלא היתה מזרע יעקב, כי אסנת בת דינה היתה, ותלה לה יעקב קמיע בצוארה, והובאה למצרים וגידלה פוטיפר בביתו, ולכך נקראת על שמו "בת פוטי פרע", וכפי שכתב הרב צידה לדרך (איילינובורג, על פסוק מב ד"ה וכתב עוד החזקוני) בשם החזקוני (כאן), שבמדרש כתוב שאסנת היתה בת דינה ונולדה משכם בן חמור, ולכך רצו השבטים להרוג את אסנת. בא יעקב ותלה קמיע בצוארה, וגרשה מביתו, והחביאה עצמה בין הקוצים והברקנים. ועל שם זה נקראת "אסנת" מלשון "סנה". ובא גבריאל והביאה למצרים לפני אשת פוטיפר. וכשעבר יוסף בכל ארץ מצרים, יצאו כל הנשים לראות את יופיו של יוסף, וכל אחת היתה זורקת לו חפץ או תכשיט, כדי שירים עיניו ויהנו מיופיו, וזו לא היה לה מה לזרוק, וזרקה אליו את הקמיע שהיה בצוארה, ועיין בו וראה שהיא מזרע יעקב. עד כאן. לאור האמור אפשר עוד לומר, שיוסף הצדיק ידע ברוח הקודש שגבריאל הביאה למצרים להיות בת זוגו, ובשביל כן נשאה.

רמזים נפלאים בשם "אסנת"

ולכך "אסנת", עולה בגימטריא "בת מדינה", היינו שהיא הבת של דינה ולא הבת של פוטיפרע. וכן "אסנת" בגימטריא "השור", הוא יוסף המכונה שור (דברים לג, יז) שמן השמים הוא ראוי לה. גם "אסנת" עולה בגימטריא "אשרי", כלומר, אשרי מי שזכה ללקחה. ועוד "אסנת" בראשי תיבות אדני סומך נופלים תמיד, על שם המעשה הנזכר שה' סמכה והצילה.

"וַיִּצֵא יוֹסֵף מִלְפָּנֵי פְרַעְה וַיַּעֲבֹר בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם" (מא, מו)

יוסף בירר מניצוצי הקדושה שהיו טמונים בטומאת פרעה ובוזה שלט עליו

הבן איש חי באדרת אליהו (כאן דף כ"ז ע"א) הקשה, מהו שכתוב ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים, הן ברור שיוסף יצא מלפני פרעה, ולא נשאר עומד אצלו כל ימי חייו? גם כשנאמר "ויעבר בכל ארץ מצרים" ידענו שיצא מלפני פרעה, ואם כן לשם מה התורה מציינת שיוסף יצא מלפני פרעה?

וכתב ליישב, שעל ידי שהסתכל יוסף בפניו של פרעה, משך ממנו את ניצוצי הקדושה, כפי שיש יכולת ביד גדולי ישראל עשות זאת, וזה ענין הכתוב בחז"ל (ברכות נח. שבת לד. ועוד

רבנות) נתן עיניו בו ועשה אותו גל של עצמות, ובכח העלאת ניצוצי הקדושה היה ליוסף כח רב, ואז "ויעבור בכל ארץ מצרים" באין פוצה פה ומצפצף.

עוד יישב זאת בדרך אחרת, שהוא על דרך (קהלת ז, יח) זה לעומת זה עשה האלהים, והיינו שה' ברא כנגד מדרגות הקדושה, מדרגות טומאה וכו'. ברם כאן ביוסף ובפרעה אנו רואים שהתגברה הקדושה יתר על הטומאה, כי פרעה שהוא הטומאה, לא יוכל לעשות שום דבר בלתי רשות יוסף שהוא הקדושה, וכמו שביאר האלשיך על הפסוק (לעיל מא, מד) אני פרעה, ובלעדיך לא ירים וכו'. והדבר יפלא, איך יתכן שהסטרא אחרא תכנע לקדושה? ולכן אפשר לומר, שהמשיך הקדוש ברוך הוא כח אלהי מהקדושה העליונה, ממקום גבוה יותר מהמדרגה שכנגד מדרגת הטומאה של פרעה, ולכן נכנע אליו. וזה שנאמר ויצא יוסף מלפני פרעה, "לפני" היינו קודם, דהיינו, על ידי מעשיו וצדקתו של יוסף, הוציא כח מן הקדושה מן המדרגה שהיא "לפני" המדרגה שכנגד מדרגת הטומאה של פרעה, ובוה נתגבר יוסף "ועבר בכל ארץ מצרים".

או יובן, על פי דברי הערבי נחל (והביאם בהרחבה לעיל בפרשת לך לך) שחיותם של כל הנמצאים היא מאותיות שמם, שאותיות שם הדבר הן צינורות המשפיעות חיות להם מלמעלה כנאמר (בראשית ב, יט) נפש חיה הוא שמו. ופעמים מתווסף כח יתר מלמעלה, וכח זה נמשך מאותיות המילוי של השם. כי אותיות שם הדבר הן חיותו בצימצום, ואילו אותיות המילוי אם מתווספות לשם, הן מושכות יותר שפע. וכיון שראינו שיוסף לקח את השררה מפרעה, ונתמעט כוחו של פרעה, בהכרח שיוסף על ידי זכות מעשיו, הוציא וביטל חלק מאותיות המילוי שבשם פרעה, ובהעדר קצת מהמילואים, נתמעט כוחו של פרעה, ולכך נאמר, "ויצא יוסף מלפני פרעה", "מלפני" הוא מלשון "לפני ולפנים", והוא רמז לאותיות המילויים של שמו, שהן לפני ולפנים גוף האות, ולכן "ויצא", היינו שיוסף הוציא מפרעה קצת אותיות המילואים של שמו, ובוה נתמעט כוחו של פרעה, ולקח ממנו את השררה, ואז "ויעבור בכל ארץ מצרים" למשול בהם ולכבוש אותם תחת ידו וגזירתו.

"וּלְיוֹסֵף יָלַד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרֵם תָּבוֹא שְׁנַת הָרָעַב אֲשֶׁר יִלְדָּה לּוֹ אֶסְנַת בַּת פּוֹטִי פְרֹעֶה בְּהֵן אוֹךְ" (מא, ג)

אפרים ומנשה תאומים היו

אפרים ומנשה תאומים היו, כאשר כתבו הרד"ק (בראשית מא, ג, על דרך "אולי") ובספר סדר הדורות (ב' אלפים רל"ג).

ובספר אור פני משה על התורה (פרשת ויחי) כתב דברים נפלאים אודות לידת מנשה ואפרים, וזה לשונו, אפרים ומנשה היו ראויים להיות תאומים לצאת מיעקב ובלהה, ולכן כאשר בא יעקב להתייחד עם בלהה, ירדו אלו שתי הנשמות של מנשה ואפרים ועמדו למעלה מראש מטתו. אולם באותה עת נודמן ראובן ובלבל יצועו, וכן לא היו אלו הנשמות יכולין להתלבש בטיפת יעקב בבלהה, וגם לא ידך גיסא לא יכלו לשוב ולעלות, כי ברדתן, נתגשמו. מיד גזרו בבית דין של מעלה שאלו הנשמות יהיו בגן עדן התחתון, עד שיצאו מיוסף.

”וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה כִּי נִשְׁנִי אֱלֹהִים אֶת כָּל עַמְלִי וְאֶת כָּל בֵּית אָבִי”
(מא, נא)

על שניצל מהצער והנקימה קרא בנו מנשה

בסיעתא דשמיא נראה לפרש את הפסוק, טבע הוא באדם שמי שהציקו לו אחרים, יסרוהו וציערוהו, אף על פי שאחר כך ניצול מידם, ויצא מן הצרה ההיא לרווחה ועלה לגדולה, על כל זאת אף בזמן הרווחתו וגדולתו, זכור יזכור את הצרה והצער אשר ציערוהו, ויצטער על אשר קרה לו, וגם יתמלא עֵבְרָה על אותם שציערוהו, ואש תוקד בקרבו עליהם תמיד. ואף אם הוא איש צדיק ואינו נוקם ונוטר, על כל זאת בן אדם חמרי לא יבצר מלהעלות בליבו חימה עליהם, ולהצטער על אשר אירע לו. אולם אם אותו הצער שציערוהו, הוא עצמו היה הסיבה לעלייתו לגדולה ולהרווחתו, הנה ודאי שלא יזכור את הצער שציערוהו, מאחר שרואה שמן השמים סיבבו לו צער זה לטובתו, ואדרבה ישמח בו, שאילולי זה הצער, לא היה זוכה לגדולתו.

וכן היה אצל יוסף, הרעה שעשו לו אחיו, אלהים חשבה לטובה, והיא היתה הסיבה לגדולתו ומלכותו, וכמו שנאמר (בראשית נ, כ) ואתם חשבתם עלי רעה, אלהים חשבה לטובה. ועוד כתוב (שם מה, ח) לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלהים, וישימני לאב וכו', אם כן מוכרח שלא יזכור ויצטער על ימי צער, וגם לא יעלה בלבו חימה על אחיו. ועל כן היה יוסף שמח שהפך לו ה' צרתו לטובה, כדי שלא יכשל במכשול הנקימה ונטירה, וגם שלא יהיה שרוי בעצבון ודאגה על העבר. ובעצם כך שניצל מן הנקימה והעצבון, שמח יוסף בשמחה יתירה. ולכן בשמחתו בזה הדבר, קרא לשם בנו מנשה, על שם הדבר הזה. וכפי שפירש ואמר "כי נשני אלהים את כל עמלי", נשני הוא מלשון השכיחני (כתרגום אונקלוס ויונתן, ופירוש הרד"ק כאן) היינו שהשכיחני ה' שלא אצטער ואדאג על מה שקרה לי. ועוד זאת גם "נשני את כל בית אבי", היינו שהשכיחני שלא אזכור את חמתי וכעסי על בית אבי, הם אחי שמכרוני, ולא אכשל באיבה ובנקימה ונטירה חס ושלום, ומרוב שמחתו בכך, קרא את שם בנו על הדבר הזה.

”וְאֵת שֵׁם הַשָּׁנִי קָרָא אֶפְרַיִם כִּי הִפְרִנִי אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי” (מא, נב)

מדוע קראו אפרים

פירוש הפסוק הוא, אמר יוסף, אילו הגדולה והרווחה שנעשו עמדי, היו נעשים לי במקום אחר, שאינו בארץ עניי, לא היה הפלא כל כך גדול. אך עתה שנעשו לי במקום זה, הוא פלא גדול, כי ארץ זו היא ערות הארץ ותגבורת הקליפה שהיא הפכית ונגדית אלי, וכפי טומאת הארץ הזו, ראוי שתהיה "ארץ עניי", אולם הקדוש ברוך הוא שידד את המערכה בחסדו הגדול, ונעשית ארץ עשירי וגדולתי, שנתגדלתי בה ונתגברתי על הסטרא אחרא בכל דבר. ועל שם הפלא הגדול הזה, קרא את בנו השני "אפרים".

”וְכָל הָאָרֶץ בָּאוּ מִצְרֵימָה לְשִׁבַר אֶל יוֹסֵף כִּי חָזַק הָרָעַב בְּכָל הָאָרֶץ” (מא, נו)

עשרה מלכים מלכו על כל העולם, והשלישי הוא יוסף

איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק י"א), עשרה מלכים מלכו מסוף העולם ועד סופו, עיין שם, והמלך השלישי זה יוסף שמשל מסוף העולם ועד סופו, שנאמר (כאן) וכל הארץ באו מצרימה, ארץ אין כתיב כאן, אלא "וכל הארץ", שהיו [כל הארץ] מביאין את המס שלהן ומנחה לשבור אל יוסף, שארבעים שנה היה משנה למלך מצרים, וארבעים שנה מלך לעצמו, שנאמר (שמות א, ח) ויקם מלך חדש על מצרים.

”וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שִׁבַר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לֵמָּה תִּתְּרָאוּ” (מב, א)

יעקב יושב בביתו ורואה אשר במצרים

בדעת זקנים מבעלי התוספות (כאן) כתוב, ואמרו רבותינו, "וירא יעקב", בא וראה, יעקב אדם זקן ויושב בביתו, ורואה מה יש במצרים, ועשרת בניו נכנסין ויוצאין ואינן רואים. ואף על פי שיעקב ובניו נביאים היו קודם לכן, ויוסף לא היה רחוק מהם, כי אם מהלך ארבעה או חמשה ימים, ולא היו יודעין היכן הוא. עד כאן.

דהיינו יעקב ובניו היו נביאים, אך יעקב היה גדול בהם בנבואה, שהנה יעקב היה זקן ולכן לא היה יוצא ובא מביתו, ואילו בניו נכנסים ובאים, ובכל זאת הוא ידע בנבואה שיש שבר במצרים והם לא. ואף על פי כן, ה' ברצונו הסתיר מהם דבר אחר שהיה במצרים, שלא ידעו היכן היה יוסף.

"וַיֹּאמֶר הַנְּהַ שְׁמַעְתִּי כִּי יֵשׁ שֹׁבֵר בְּמִצְרַיִם רְדוֹ שְׁמָה וְשִׁבְרוּ לָנוּ מָשֶׁם וְנַחֲיָה וְלֹא נְמוּת" (מב, ב)

ע"י התורה יגאלו במהרה ויהיו חיים לעולם

יש להבין, מדוע נתווספה כאן המילה "שמה", הלא מספיק שהיה כתוב "רדו ושברו לנו משם"? ונראה בסיעתא דשמיא "שמה" הן אותיות "משה", וכך הבנת הפסוק: הנה שמעתי כי יש "שבר במצרים" רצונו לומר, שבר הוא חצי, היינו שיש לשבור לחצי את המילה "מצרים", והחצי עולה בגמטריא "קץ", ועשו זאת, כדי שתהיה להם גאולה בקרוב, כפי שממשיך הפסוק "רדו שמה", היינו שבזה יהיו תחת שיעבוד מצרים רק מנין "רדו" שנה. ו"שמה" היינו שאחר כך יבוא "משה" רבינו עליו השלום, שכאמור "שמה" הן אותיות "משה", ויגאלם ממצרים ויקבלו את התורה בהר סיני. וזהו שממשיך הפסוק "ונחיה ולא נמות" והדבר תמוה, כיצד יתכן שיחיה האדם ולא ימות? אלא כוונת התורה, שעל ידי עסק התורה הנותנת חיים לעושיה, ואפילו לאחר פטירתו, זה שעסק בה נקרא "חי", כנאמר בשמואל (ב כג, ט) ובניהו בן יהוידע בן איש "חי" וגו', היינו שאביו של בניהו נקרא חי, וביארו בברכות (דף יח.) אף על פי שאביו של בניהו, כבר נפטר, מכונה הוא בפסוק "חי", משום שצדיקים גם במיתתם קרואים חיים.

"וַיִּרְדּוּ אַחֵי יוֹסֵף עֶשְׂרֵה" (מב, ג)

כל רב מבבל וכל רבי מא"י

אמרו רבותינו ז"ל (מבוא התלמוד לר' יוסף ו' עקנין פ"א אות ט"ו, הליכות עולם ש"א פ"ג א"ד) שכל "רב" הכתוב בגמרא הוא מבבל, וכל "רבי" הכתוב בגמרא הוא מארץ ישראל. עד כאן. כגון "רבי" יוחנן היה בארץ ישראל, ולפיכך שמו רבי, ואילו "רב" נחמן היה בבבל, ולפיכך מכונה רב, וכן כל כיוצא בזה.

והדבר מרומזו כאן בפסוק, וירדו אחי יוסף עשרה, היינו שבזמן שהיו אחי יוסף בארץ ישראל, היו נקראים "רבי", אך כש"וירדו אחי יוסף" למצרים "עשרה", "עשרה" הוא מנין האות י', לרמז, שבירידתם מצריימה נחסרה מהם האות י' מכינויים "רבי", ושוב נקראו בשם "רב".

"וַיִּרְדּוּ אַחֵי יוֹסֵף עֶשְׂרֵה" (מב, ג)

מדוע לא היה די בשליחת בן אחד

מדוע יעקב אבינו שלח עשרה בנים כדי לקנות תבואה בארץ מצרים, ולכאורה היה די שישלח אחד או שנים?

במדרש תנחומא (מקץ סוף סימן י') מבואר, שיעקב שלח את עשרת בניו, לפי שבכח עשרה צדיקים ללכות את הפורענות ולבטל את הגזירה, כמו שמצינו שאברהם (בראשית יח, לב) ביקש שתינצל סדום בזכות עשרה צדיקים ולא פחות.

הספורנו (כאן) מבאר, שיוסף לא היה מוכר תבואה אלא בעד בית אחד, ולא בעד רבים, פן יעשה בו סחורה, כמו שהוא המנהג בשנות רעב. עד כאן. דהיינו יוסף דאג שתהיה לו בלעדיות על מכירת התבואה, ולכן מכר תבואה לפי משפחות ולא ליחידים, כדי שלא יקנו תבואה יתירה ויסחרו בה. לכן יעקב שלח את כל עשרת בניו, כדי שכל אחד מהם יוכל לקנות תבואה, ולא תהיה להם התבואה בצמצום.

"וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת אֶחָיו וַיִּבְרָם וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם" (מב, ז)

מעשה יוסף עם אחיו

בבואנו הלום, נביא את מעשה יוסף והאחים, על פי הפסוקים מתובל במדרשים (מתוך ספר מעשה הגדולים, אבידני, ח"א עמ' תק"ס) וירא יעקב כי יש "שבר", בראשי תיבות שם בן רחל במצרים ראה ברוח הקודש שיוסף בנה של רחל נמצא במצרים, ויאמר לבניו, למה אתם מראים עצמכם שבעים, כי יחשבו כל יושבי הארץ הכנעני כי אני עשיר, אז יבואו ויפלו עלינו לשלול אותנו. ולכן בני, קומו רדו גם אתם מצרימה, וקנו לנו אוכל ונחיה ולא נמות. ויסכימו הבנים תכף על זה, והכינו עצמם לכך ללכת מצרימה. ואמר להם אביהם, בני, תזהרו מאד מעין הרע, ואל תכנסו כולכם בשער אחד, כי בעלי קומה וגבורה אתם.

האחים יורדים לשוב אוכל, ומחפשים את יוסף לפדותו בכל מחיר

ויפרדו מאביהם לשלום וישימו לדרך פעמיהם. והיה בהיותם בדרך, ויזכרו את יוסף אחיהם, ויאמרו מי יתן ומצאנוהו שם במצרים ופדנוהו בכל מחיר שהוא. ולכן עלינו להתפזר בכל השווקים הרחובות והסימטאות לחפש עליו. והיה כבואם אל גבול העיר, ויתפזרו ויכנסו בעשרה שערי העיר, כי כן צוה להם אביהם שלא יכנסו בשער אחד מפני עין הרע. ויגשו השומרים ויכתבו את שמותם, וימסרו למנשה בן יוסף ויקראם לפני אביו. וידע יוסף כי באו עשרת אחיו מצרימה. ויצו יוסף לאמר, לא יפתחו למחר אלא רק את האוצר הזה אשר תחת הבנין הזה שהוא אחראי עליו והשאר כולם יהיו סגורים. ויצו לאשר על האוצר ויאמר לו, כל מי שיבא לקנות למחר, אתה תשאל על שמו, אם יהיה שמו מאלו הרשומים לפני בנייר הזה,

תתפשהו לשלחו אצלי ותזהר מאד בזה. אבל בני יעקב הלכו קודם לחפש את יוסף ועברו שלשה ימים ועדיין לא באו לקנות בר. לכך לקח יוסף שבעים איש מגבורי פרעה ויתפשו ויביאום אל יוסף ויעמדו לפניו וישתחוו לו אפים ארצה, כי כן צוה פרעה לכל עמו.

מפגש האחים וטענת מרגלים אתם

ויוסף יושב על כסאו ובהיכלו, כולו אומר כבוד, בלבוש מלכות תכלת וחור ותכריך בוץ וארגמן ועטרת זהב בראשו, כמוהו כמרדכי בן יאיר בשעתו, ומשרתיו עומדים לפניו. וירא יוסף את אחיו ויכירם, כי היו בחתימת זקן כאז במכירתו גם עתה, אבל הם לא הכירוהו, כי בן שבע עשרה שנה היה בלי חתימת הזקן ביום המכרו, ועתה הנה מראהו כמראה מלאך השם צבאות וכעין חשמל מתוך האש, אז לא ידעו מה טיבו של העובר הזה. ויתנכר עליהם וידבר אתם קשות, ויאמר אלהם, מאין באתם? ויאמרו, מארץ כנען באנו לקנות אוכל. ויקח יוסף את הגביע של הפרקים, ויחברם יחד לעיניהם, וישם על השלחן אשר לפניו וצלצל בידו עליה, ויאמר להם, לא, כי מרגלים אתם, ולחפור את הארץ באתם. ויאמרו לו, לא אדוני כי כנים אנחנו. ענה להם, אם כן למה באתם בעשרה שערי העיר ולמה לא נכנסתם בשער אחד? אמרו, כי כן צוה לנו אבינו הזקן. אמר להם, הרי כבר לפני שלשה ימים נכנסתם לעיר, ולא קניתם לכם אוכל, ולמה נתאחרתם כל כך, בוודאי לרגל הארץ באתם, וכסות עינים היא לכם קניית התבואה? ענו לו לאמר, דבר אחד אבד לנו במצרים והלכנו לחפש אחריו. ויאמר להם יוסף, למה אתם אומרים כן, הנה הגביע אומר לי שנים מכם נפלו על שכם ויהרגו את כל יושביה, וגם יותר מזה הגביע אומר לי, שאתם מכרתם אחד מאחיכם לעבד. ויהי כשמוע אחי יוסף את דבריו, ויחרדו האנשים מאד ויהיו ברוגז. ויאמרו לו, שנים עשר אחים אנחנו בני איש אחד צדיק בארץ כנען, והנה הקטון את אבינו והאחד איננו. ויאמר להם יוסף, אם אתם בניו של איש צדיק וחסיד, מה עסקכם בשוק הזונות, הנה שמה תפשו אתכם? אמרו לו, היה לנו אח אחד יפה תואר ויפה מראה מאד, ונאבד, ובקשנו אותו, כי אמרנו אולי הוא אצל זונות. ויאמר להם יוסף, והנה אם תמצאוהו ביד אדוני שקנהו, ויבקש מכם מחיר רב מאד, מה תעשו? אמרו, מוכנים אנו עד כמה שיהיה וניתן. אמר להם, ואם לא יחפוץ לתתו במחיר, מה תעשו? אז ענו ואמרו, אם לא יתנהו, והרגוהו, ונקח את אחינו והלכנו. ויאמר יוסף, חי פרעה כי מרגלים אתם, הן להרוג את כל יושבי הארץ באתם. אך בזאת אדע כי כנים אתם, שלחו אחד מכם ויקח את אחיכם הקטון ויביאו אלי פה, ואם לא, חי פרעה כי מרגלים אתם.

שבעים גיבורים נפלו לפני שמעון ולבוסף הכניעו מנשה

ויאסור אותם כמשמר שלשה ימים. ויהי ביום השלישי אמר יוסף בלבו, אפריד בין שני האחים שמעון ולוי, שלא יקשרו יחד עצה על מצרים למלחמה, כאשר עשו בשכם. ויצוה לקחת את שמעון לאסרו, ולא יכלו לו. אז שלח יוסף להביא את שבעים הגבורים לאוסרו. ויהי כראות שמעון את הגבורים, נתן בקולו הגדול, ויפלו על פניהם ארצה, ונשברו שיניהם בפיהם, ותפול עליהם ועל כל עבדי יוסף אימתה ופחד וינסו משם. וישארו אך יוסף ומנשה בנו במקום ההוא. וירמוזו יוסף אל מנשה, וילך אל דודו שמעון הגבור, ויכהו באגרופ מכה רבה, ויכניסהו לבית הסוהר. ויאמר שמעון אל אחיו, אל תאמרו כי מכת מצרים היא זאת, אינה אלא מכת בית אבי היא זאת, ותחלישני מאד, ונכנס בשקט למשמר. ויתמהו בני יעקב על זה, ולא ידעו איך נכנע שמעון. אז נכנס שמה יוסף בעצמו וידבר על לב שמעון ואמר להביא לו מאכל טוב משקה ומיטה. אחר כך יצא ודיבר עם האחים ואמר להם, אתם קחו את שבר רעבון בתיכם ולכו, ואת אחיכם הקטון תביאו אלי ויאמנו דבריכם. ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר בחנם אין כסף ולהשיב כספיהם בלי ידיעתם אל שקיהם. ויעש להם מנשה בנו כן.

יוסף שולח את אחיו עם כל טוב

וילכו משם בהשתחוויה לפני יוסף ויבואו אל המלון, ולוי לא הצליח להירדם במלון, מפני שלא היה לו עם מי לדבר, כי היה רגיל ללמוד עם שמעון בשכבם ובקומם, ושמעון כאמור נאסר בכלאו במצרים, ועם מי ידבר. לכן פתח את שקו וירא את כספו הנה הוא בשקו, ויחרד לוי מאד ויאמר לאחיו הושב כספי אלי והנה הוא בשקי, וראו כולם את כספם כל אחד בשקו ויפחדו מאד. אז אמר להם יהודה, אנחנו אשמים שמכרנו את אחינו ועתה באה עלינו הצרה הזאת. ויאמר ראובן, הלא אמרתי אליכם אל תחטאו בילד ולא שמעתם.

וילכו אל אביהם ארצה כנען, ויצא יעקב לקראתם וירא כי שמעון אינו ביניהם, ויאמר להם איה שמעון, לאן עזבתם אותו? אז הגידו לו את כל שקרה להם עם מלך מצרים, ויהי כאשר פתחו את השקים וראו איש צרור כספו ויפחדו מאד המה ואביהם. ויאמר להם יעקב, מה זאת עשיתם לי, יוסף איננו ושמעון גם כן הלך לו, ומי יודע מה יהיה סופו, ואת בנימין תקחו עלי, ויהיה זה על חשבונני, כיון שהבטיח לי הקדוש ברוך הוא שלשנים עשר בנים תחלק ארץ ישראל, ועתה הנה שנים הלכו להם, ואתם לוקחים גם את בנימין? לא ירד בני עמכם. אז אמר לו ראובן, תנה אותן על ידי ואני אשיבנו אליך, ואם לא, את שני בני תמית. ענה לו, אי בכור שוטה, האם

בניך הם ולא בני?! ומה אתה סח! וידום ראובן, כי ידע אשר לא בדעת ידבר עם אביו. ויען יהודה לאחיו ויאמר, חכו עד שיגמר הלחם מן הסל ואז נשוב נדבר. ויהי כאשר כילו את האוכל, וירא יעקב את ניניו עוללים שאלו לחם ופורש אין להם, וירדו דמעות מעיניו ויאמר שובו שברו לנו מעט אוכל. מצא לו יהודה שעת כושר ואמר, אבי תסלח לי לדבר לפניך מלה, אם תשלח את אחינו בנימין אתנו נלך ונרד למצרים אצל המלך האדיר והחכם מאד שאין כמוהו בעולם כולו, ולו ראית אבי את היכלו וכסאו ויפיו ותארו וקולו הנעים והרך בדברו אלינו, ולא ידענו מי הודיעו את כל קוראתנו, כי אין דבר נסתר לפני האיש, כי גם את עצי עריסות ילדנו הוא הגיד לנו. ועליך אבי גם כן שאל לאמר העוד אביכם חי השלום לו. וכל שרי צוען ומצרים על פיו יצאו ויבואו, ואפילו פרעה אדוני הארץ. ולו ראית את פחדו ואימתו על כל מצרים כי נמוגו מפניו. וגם אנו התרגזנו מאד כשעשנו כמרגלים את הארץ, אבי נפלה אימתו עלינו, לא יכולנו לדבר אתו מלה. ועתה אבי, שלח נא את אחי בנימין אתי ונקומה ונלכה, אנכי אערבנו ומידי תבקשנו, ואם לא אביאנו להצילו לפניך וחסאתי לאבי כל הימים, בעולם הזה, ובעולם הבא, וגם את שמעון נביא אליך מהר. אז הסכים יעקב ואמר ליהודה, הלואי שהיית אומר כך להיות ערב ליוסף בני.

המכתב ששלח יעקב ליוסף

ועתה הנה קומו קחו את בנימין, וקודם כל אני מתפלל לפני אל שדי המשדד את המערכות, שיתן לכם רחמים לפני האיש וגו'. ויכתוב יעקב מכתב אל מלך מצרים וכה כתב: ממני אני עבדך יעקב בן יצחק בן אברהם העברי נשיא אלהים, אל מלך מצרים האדיר החכם צפנת פענח ירום הודו, שלום. ידוע יהיה לאדוני המלך, כי כבד הרעב, ואני זקן ובוכה תמיד על בני היקר לי מאד יוסף אשר נאבד לי, אולי הוא שם אצלכם ושלחת את בני לחפש אותו. ואני שמעתי עליך אשר אתה פתרת את חלום פרעה, ואיך לא תדע כי בני כנים הם? ואני מעיד עליהם. ועתה הנה שלחתי אליך את בנימין בני, ואחלה את פניך שתשים לבך עליו, עד השיבו אלי בשלום עם אחיו וגו'. ודע לך מלך אדיר, כי תמיד ה' אלהינו עמנו, חי השם, אם אקרא אל ה' אלהי, אז אבדת עם אנשיך. אך אמרתי הנה שמעון בני הוא בביתך ותחוס עליו, וגם תשלח לי מהרה את בנימין עם אחיו. ויתן את הספר ביד יהודה, ואת זמרת הארץ, הם נכאת וצרי ולוט, וילכו מצרימה ויעמדו לפני יוסף.

יוסף נפגש עם בנימין

וירא יוסף איתם את בנימין אחיו בן אמו אשר פניו דומים לפני אביו יעקב, ויבקש לבכות. גם מסר לו יהודה את המכתב והכיר בו את כתיבת אביו, ולא יכול עוד לסבול, וילך החדרה

ויבך שמה, וירחץ את פניו ויצא. אז הביט וראה את פני בנימין, ויזכור את רחל אמו היקרה שמתה, ויאמר, הוזה הוא אחיכם הקטון, אלהים יחנך בני. ותכף נכנס עוד הפעם לחדרו השני ויבך שמה עד בוש, כי לא עמדו דמעות עיניו, כי מקור הדמעות נפתח לו. באותה שעה אמרו האחים למנשה, בי אדוני ירוד ירדנו בתחילה לקנות אוכל, ולא ידענו מי שם כספנו וגו'. ועתה הנה קח לך את הכפל, ואל נא תאשימנו בזה, כי לא ידענו מי עשה זאת. ויאמר להם, שלום לכם וגו'. ויוצא אליהם את שמעון הגבור ופניו שמחים וטובים. ויאמר שמעון להם, בו ביום שהלכתם, תכף הוציאני מבית הכלא ועשה עמי טובות ומאכל בריא עם תרנגולת מפותמת וכבוד גדול. אחי, זה לא פיללתי ולא עלתה על לבי, ולא ראיתי אדם רחמן ועושה חסד כזה...

והנה יצא יוסף מן החדר ויאמר שימו לכם. וישב על כסאו ויקח את הגביע, והקיש בו ואמר, רבותי, גביעי אומר לי כי יהודה הוא מלך, על כן ישב בראש. ראובן הבכור ישב אצלו. שמעון לוי יששכר וזבולון ישבו בצדם, כי בני אם אחת הם. דן ונפתלי בני אם אחת הם, ויסקו אצלם. גד ואשר, מאם אחרת הם, וישבו אצלם. ואני רואה את אח זה הקטן, כי יתום מאמו היה, בקטנותו מתה לו אם, וגם אני יתום, על כן ישב אצלי. וישבו לפניו הבכור כבכורתו והצעיר כצעירתו, ויתמהו האנשים מאד. וישם לפניהם יין ישן נושן, ויאמר להם שתו יין ואכלו בשר כשר לעברים. ולא אבו לשתות ואמרו כי מיום שנאבד יוסף אחינו היקר, לא שתינו יין ולא אכלנו בשר. ויפצר בם מאד וישתו וישכרו עמו ביום ההוא.

יוסף מגלה לבנימין את סודו

אבל יוסף לא שתה הרבה, וגם לבנימין לא נתן הרבה אלא קצת. והיה כאשר נרדמו האחים, כי שתו הרבה, אז שאל יוסף לבנימין אחיו, האם יש לך אשה ובנים? אמר לו כן, יש לי עשרה בנים ואלה שמותם: בלע, בכר, אשבל, גרא, נעמן, אחי וראש, מופים וחופים וארד. וכולם קראתים על שם אחי יוסף הנשבה. בלע, על שם שנבלע בין האומות. בכר, על שהיה גדול ובכור לי. אשבל, על שנשבה ונעשה גר. נעמן, נעים היה, אחי ועטרת ראשי היה. מופים, כי מפיו למדתי תורה. וחופים, שלא ראה את חופתי ואני לא ראיתי את חופתו. ארד, אמרו שירד למצרים. ויאמר יוסף לבנימין, האם למדת את משטר הכוכבים, אשר בו ידע האדם את חכמת העתידות והנולדות? אמר לו כן אדוני, כי אבי למדני הכל. אז הביא יוסף את כלי משטר הכוכבים ויאמר לו, הבט בזה והבן איה הוא יוסף אחיך במצרים. וראה בו כמו בגורל של תכונה והיא חכמת התכניים, ויבן כי יוסף הוא אצלו יושב, ויתמה בנימין מאד ויביט ביוסף בתמיהה. ויאמר לו יוסף, מה אתה תוהה ומביט בי? אמר לו אני רואה בזה כי יוסף הוא יושב אצלי. אמר לו,

אמת נכון הדבר, כי אני הוא יוסף אחיד, ויחבקהו וינשקהו ויאמר לו, משביע אני עליך שלא תגלה את הסוד הזה לאחיד, כי למחר אני אקח אותך מהם, והיה אם ימסרו את נפשם עליך בחזקה. אז אדע כי ניחמו גם עלי על אשר עשו, ונודעתו להם אז. ואם לא, ולקחתך וישבת עמי והם ילכו וישבו אל אביהם.

יהודה מגלה את הגביע וזורקו למרחוק

ויצו יוסף בלילה וימלאו את כליהם בר וגו', ואת הגביע שמו באמתחת בנימין, וישלחם בעוד לילה, ועמהם שמעון ובנימין. הם יצאו את העיר לא הרחיקו, ויוסף אמר למנשה בנו, קום מהר רוץ כגבור ואל תפחד מהם, ותגיד להם למה שלמתם רעה תחת טובתנו וגו'. וילך מנשה ויאמר להם כאמור. והי כשמעם את הדברים האלה, נדהמו ודום עמדו, ויאמר להם מנשה, רבותי אל תתרגזו עלי ואני רוצה לחפש על זה. תכף הורידו את משאות חמוריהם ארצה, והתחיל מראובן ויחפש ולא מצא. בינתים יהודה הלך ויחפש ומצאה אצל בנימין בשקו, תכף זרקה מרחק כמה מילין, אולם מלאך בא משמים והחזירה למקומה, וחזר הדבר שלש פעמים, עד שהגיע מנשה לאמתחת בנימין ומצאה בשקו. אמר יהודה, אני עשיתי פעולה לזרקה, אבל מה אעשה, האלהים מצא את עון עבדיך, כי מן השמים היא ונקבלה, והננו עבדים לאדוני, גם אנחנו גם בנימין. ויעמים איש את חמורו, וישבו העירה קרועי בגדים. וכל אחד מהאחים הכה באגרופו את בנימין ואמר, אי גנבא בר גנבתה בר גנבת, אמא שלך גנבה את התרפים של אביה לבן, וגם אתה נמצאת גנב. אז נשבע להם בנימין שבועה גמורה שהוא לא גנב את הגביע, וקצת האמינו לו האחים. ובגלל ההכאות שהכו את בנימין, הקדוש ברוך הוא השכין שכינתו בחלקו של בנימין, והוא בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, אמן. והי כאשר באו בני יעקב עמדו לפני יוסף נכלמים מאד. ענה להם יוסף, הלא ידעתם כי בגביע בו הייתי יודע עתידות, ולכן גנבתם את גביע זה, כדי לדעת איפה הוא אחיכם האבוד. ויקח את בנימין לחדר אצלו וינעל את החדר ויאמר להם, זה שנמצא הגביע אצלו, הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם.

”חַי פְּרַעָה בִּי מְרַגְלִים אֶתֶם” (מב, טז)

כיצד נשבע יוסף לשקר

דבר זה קשה עד מאוד, שהרי הלשון "חיי פרעה" היא לשון של שבועה (בראשית רבה פרשה צ"א סי' ז'), ואם כן כיצד נשבע יוסף לשקר?

ויבואר ע"פ מה שמובא בשם המקובלים (שער הגילגולים הקדמה ל"ו), כי השבטים נתגלגלו בעוון מכירת יוסף, במרגלים שהיו בזמן משה רבנו. ולכן השבועה היא שבועת אמת, מפני שבאמת אחי יוסף המה המרגלים, אך לא עתה, אלא בעתיד בזמן משה רבנו ע"ה.

בדרך אחרת יישבו רבותינו, שאומרו "מרגלים" כוונתו לראשי תיבות מזרע רחל גנבתם לאורחת ישמעאלים מכתתם. (רבי אליהו הכהן מאיזמיר בספר חוט של חסד, פרשת מקץ).

"וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אָבִיהֶם אֲתִי שִׁכְלַתְּם יוֹסֵף אֵינְנוּ וְשִׁמְעוֹן אֵינְנוּ וְאַתְּ בְּנֵימִן תִּקְחוּ עָלַי הֲיִו כְּלָנָה" (מב, לו)

רבקה התנבאה ליעקב שלא יבואו עליו יותר מג' צרות

דברי יעקב שאמר כאן בפסוק, "עלי היו כלנה" צריכים ביאור, הן בוודאי שהצער על העדר הבנים חל על אבי הבנים, ומהי ההדגשה ששב ומדגיש כאן יעקב?

ביאר הגאון רבי אליהו מוילנא בספר קול אליהו (מקץ אות מ"א), כאשר שלחה רבקה את יעקב לעקוף את עשו ולהכין מטעמים ליצחק, חשש יעקב שמא יתקלל על ידי אביו, ולפיכך אמרה לו אימו (בראשית כג, יג), ברוח הקודש, "עלי" קללתך בני, כלומר אין לך לדאוג מכך, משום שלא יבוא עליך יותר מג' צרות הרמוזים בראשי תיבות "עלי" עשו, לבן, יוסף, ולפיכך לא יקללך אביך, כי רק הצרות הנ"ל יבואו עליך ולא אחרות.

על כן כאשר ראה יעקב שמבקשים לקחת ממנו את בנימין אמר, יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו "עלי" היו כלנה, היינו שטען, הרי רבקה התנבאה ש"עלי" היו כלנה ולא יותר, ואיך אם כן אתם מגלגלים עלי את צרת בנימין, שאינה צריכה לכא לך.

"כִּי לֹלֵא הַתְּמַהְמְהָנוּ בִּי עֵתָה שְׁבָנוּ זֶה פְּעָמַיִם" (מג, י)

כאן טמונה דרך העבודה באלול

נראה בסיעתא דשמיא לרמוז בפסוק זה על דרך החזרה בתשובה בחודש אלול, כך: "כי לולא", תיבת "כי" מספרה שלשים, הם שלשים ימי החודש, ותיבת "לולא" הן אותיות "אלול", לאלפינו בינה, ש"אילולי" שהאדם "יתמהמה" מלהתחרט על מעשיו ולתהות עליהם, איך הוא בריה שפלה, המרה את פי מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וברוך שמו, אז "כי עתה", על ידי מצות התשובה [כי אין "ועתה" אלא התשובה, כנאמר (דברים י, יב) "ועתה ישראל מה

ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה", "שבנו זה פעמיים" שעל ידי התשובה, מלבד עצם התשובה החרטה והודוי, זוכה גם האדם לקבץ את ניצוצי הקדושה שנטמעו בקלי' על ידי עוונותיו (שער הכוונות ק"ש דרוש ו'), וזהו שכתוב "שבנו", מלשון שביה, "זה פעמים", האחת בעצם מצות התשובה, והשנית בהשבת הניצוצות.

גם אלו התיבות "כי עתה שבנו זה", בסופי תיבות הן שם "הויה" ברוך הוא, כי בתשובה פודה את השכינה ומשלים את שם י"ה בו"ה שפגם.

ועוד יתבאר "שבנו זה פעמים", ללמד שבעל התשובה נהפכים לו העוונות לזכויות (יומא פו:), אם כן נמצא שיש בידו מצוות כפולות, (א) שלא הפסיד את המצוות שעשה עוד מקודם שעשה את העבירות. (ב) גם עוונותיו נהפכו לזכויות, ולפיכך "שבנו זה פעמים", היינו הרוויח השב בתשובה בכפל כפלים.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם בֶּן אִפּוֹא זֹאת עָשׂוּ קַחוּ מִזְמַרְתְּ הָאָרֶץ בְּכַלִּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה מְעַט צָרִי וּמְעַט דְּבַשׁ נְכֹאת וְלֹט בְּטַנִּים וּשְׂקָדִים וּגו' (מג, יא)

סודות התורה הטמונים בפסוק

כתב רבנו יוסף חיים זצוק"ל בבן איש חי (ח"ב ריש מקץ בתוספת נופך) יובן בסיעתא דשמיא לרמוז, "קחו מזמרת הארץ", רמו למ"ן שמעלים מן הבירורים של "הארץ". "בכלים", הם הכלים המתהווים מן אותיות הפה והתפילה שמוציאים מפיהם. ועל ידי עליית המ"ן, ממשיכים שפע מלמעלה אל ז"א, וזהו "והורידו לאיש" הוא ז"א, "מנחה" בראשי תיבות מן המזל נְצַר חסד, הוא מזל השמיני, שממנו נמשך השפע.

גם אמר עוד, "מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים", הם ששה מינים, רמו לחמשה חסדים שמתפשטים בז"א, מן החסד ועד ההוד שהם חמש ספירות, וכללותם היא ביסוד. "וכסף משנה קחו בידכם", רמו לכללות דכללות במלכות, כי ידוע שכללות חמשה חסדים ביסוד, וכללות דכללות במלכות, וכנגד זה אמר, "משנה" היינו כללות דכללות, "קחו בידכם" שהם במלכות.

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם בֶּן אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמַרְתְּ הָאָרֶץ בְּכַלִּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה וְכוּ' וְכִסֶּף מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם וְכוּ' וְאֵת אַחֲיֵכֶם קָחוּ וְכוּ' וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים וְכוּ' (מג, יא-יד)

עצות לחיים מיעקב אבינו ע"ה

בתוך אלו דברי יעקב אבינו, נרמזים עצות לחיים, אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: "והורידו לאיש מנחה", "איש" הוא הקדוש ברוך הוא (סנהדרין צג), אליו אנו צריכים להוריד "מנחה" היא התורה הקדושה, לפי (מנחות קי). שהעוסק בתורת מנחה, נחשב לו כאילו הקריבה. וכיצד אתה צריך לקנות את התורה הקדושה? על ידי "מעט צרי ומעט דבש", דהיינו על ידי שימעט האדם מתאוות העולם הזה, ויטול מהם רק "מעט", וכדברי המשנה (אבות פ"ו ה"ד) כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן וכו', וכמו שאמרו (תמיד לב. בתרגום) מה יעשה אדם ויחיה? ימית עצמו. ועוד צריך שימעט גם כן מתאוות ה"דבש", כי דבש בגימטריא עולה "אשה", והיינו שלא יעשה את רצון אשתו בכל דבר מתאוות העולם הזה, כי באמת לאדם יש שתי נשים, האחת נשמתו, והשנית אשתו, וכשירצה את זאת, מקציף את האחרת. "נכאת" הם כנופי בשמים, לרמוז שעל האדם להתחבר עם החכמים המכונים קופת הרוכלים. "ולט" הוא שורש עשב בשמים, ושמו מלשון כיסוי ועיטוף, כמו להסיר את ה"לוט", וכנאמר (שמואל א, כא, י) לוטה בשמלה, היינו מכוסה בשמלה, ורוצה לרמוז הפסוק אל הנשמה שהיא כבשמים ומעוטפת בגוף, להורות שעל האדם להשתדל בתיקונה. "בטנים" מלשון "בטן" כנאמר (משלי כב, יח), כי נעים כי תשמרם "בבטןך" יכנו יחדיו על שפתיך, ושנינו בעירובין (דף נד). על פסוק זה, אימתי דברי תורה נעימים? בזמן שתשמרם בבטןך. ואימתי תשמרם בבטןך? בזמן שיכנו יחדו על שפתיך. וכך גם נאמר (תהלים מ, ט) ותורתך בתוך מעי. "ושקדים" מלשון (משלי ה, לד) "לשקוד" על דלתותי. "וכסף משנה" הן שילמד את ה"משנה" וגם את הגמרא המכונות "כסף" כנאמר (תהלים יב, ז) אמרות ה' כסף צרוף. "ואת הכסף המושב" וכו', היינו "כסף" ממש תשיבו אותו להקדוש ברוך הוא, כלומר תתנו צדקה לעניים, כנאמר (ישעיה א, כז) כי ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה וכו'. אך בד בבד עם איסוף הכסף לצדקה, שימו לבבכם "אולי משגה הוא" מפני שעל ידי קיבוץ הממון, יתכן לבא לידי שגיאות. ועוד צריכים אתם "ואת אחיכם קחו", בדברים לקרבם אל ה' יתברך, "וקומו שובו אל האיש, ואל שדי יתן לכם רחמים", "האיש" זה ה' יתברך (סנהדרין צג), ואז הוא "וישילח לכם את אחיכם אחר" (בראשית רבה פרשה צ"ב סי' ג') אלו עשרה שבטים האבודים, ישיבם ה' "ואת בנימין" זו גלות

יהודה ובנימין מהם יגאלנו, "ואני כאשר שכלתי שכלתי" בשני חורבנות בבית ראשון ושני, ולא אשכל עוד.

"וְאֵל שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים לְפָנַי הָאֵישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת אַחֲיֵכֶם אַחֵר" (מג, יד)

"אחר" הוא יוסף

"את אחיכם אחר", פשט הפסוק הינו, תפילת יעקב שיוושועו האחים ברדתם מצרימה, וגם שישוחרר שמעון. ברם דרך דרש כתב רש"י ז"ל (כאן ומקורו טהור מבראשית רבה פרשה צ"ב סי' ג'), רוח הקודש נזרקה בו, לרבות יוסף. עד כאן. דהיינו מן השמים זימנו ליעקב לומר את המילים "אחיכם אחר", ולא אמר בפירוש את שמעון, כי הכוונה היא אל האח הנוסף האבוד, ליוסף שגם הוא ישוב עמהם.

כמו כן ישנם רמזים נוספים ליוסף בתיבת "אחר", לפי שראשי תיבות המילה "אחר" הם, חסרון אבדת רחל, הוא יוסף שנחסר ונאבד מרחל. גם "אחר" בגימטריא קטנה עולה י"א, והכוונה ליוסף שחלם על י"א כוכבים, וגם שהיה האחד עשר בסדר לידת השבטים.

"וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה כֶּסֶף לְקַחוּ בִידֵם וְאֶת בְּנֵימָן וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדוּ מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לְפָנַי יוֹסֵף" (מג, טו)

כיצד לזכות לביאת המשיח

בפסוקנו מרמז כיצד היא הדרך לזכות לביאת המשיח, "האנשים" (כולל מנין האותיות) עולה בגימטריא "משיח אליהו" (עם מנין התיבות בלי הכולל), כיצד נזכה לו? על ידי ש'ויקחו' האנשים את המנחה הזאת" שכן "זאת" עולה בגימטריא צום, קול, ממון, דהיינו כשיקחו צום קול וממון, וגם יקחו את "ומשנה כסף לקחו בידם", כסף הוא רמז לתורה שבכתב כנאמר (תהלים פד, ג) נכספה וגם וכו', ו"משנה" הוא רמז לתורה שבעל פה, שהיא "משנה" לתורה שבכתב. אותם "לקחו בידם", ובוזה הכח "ויעמדו לפני יוסף", הוא משיח בן "יוסף" במלחמת גוג ומגוג, שינצל ולא ימות. וכיוצ"ב כתב רבנו יוסף חיים בס' בן איש חי (ש"ב הקדמת פרשת צו).

"וְטַבַּח טָבַח וְהֵכֵן כִּי אֶתִּי יֵאָכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצִהְרֵיָם" (מג, טז)

מרבם סעודות בחנוכה

שמעתי מפי מורנו ורבנו הגאון ר' יוסף עדס זצ"ל, "וטבח טבח והכין", האות ח' מהמילה "טבח" והתיבה "והכין", הן אותיות "חנוכה", ומכאן סמך לכך שמרבם בסעודות בחנוכה (שו"ע או"ח סי' תר"ע ס"ב), כיון שנרמזה חנוכה דוקא במילים טבח והכין, שפירושם שישחטו

בהמות לסעודה. גם המילים "וטבח טבח" עולים בגימטריא מ"ד, כמנין נרות חנוכה במשך כל החג. והיינו שיוסף מצווה לאשר על ביתו "וטבח טבח והכן" לערוך סעודה לכבוד חנוכה.

"אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְמוֹן בְּאִמְתַּחְתֵּיכֶם כְּסִפְכֶם בָּא אֵלַי וַיֹּצֵא אֹלֶהֶם אֶת שְׁמֵעוֹן" (מג, כג)

ויוצא אליהם את שמעון הוא רשב"י

בפסוק זה רמז יוסף שעתיד הקדוש ברוך הוא לגלות לכם "מטמון" הם "מטמוניות" התורה, והסודות הגנוזים בה, והתגלות זו תבוא על ידי איש המכונה "שמעון", הוא רבי "שמעון" בר יוחאי, העתיד לבוא לעולם ולגלות את סודות התורה שבזוהר הקדוש (מעיינה של תורה, כאן).

"וַיֹּצֵא אֹלֶהֶם אֶת שְׁמֵעוֹן" (מג, כג)

רבי עקיבא גילגול שמעון

רבי עקיבא היה גילגול שמעון (מגלה עמוקות פנחס דרוש ג' סוף אות ו'). לכן נאמר ויוצא אליהם "את" שמעון, כי רבי עקיבא (פסחים כב:) דרש כל אתין שבתורה לרבות, ולכך נאמר כאן "את" שמעון, לרבות שבשמעון ישנו גם את רבי עקיבא, כי כאמור הוא גילגולו.

"וַתֵּרֶב מִשְׁאֵת בְּנֵימִן מִמִּשְׁאֵת בְּכֶם חֲמֵשׁ יְדוֹת" (מג, לד)

עתיד לצאת מבנימין מרדכי הלבוש בחמשה לבושים

במדרש אגדה (מקץ פרק מ"ג סי' ל"ד) רמז מכאן שעתידים לצאת מבנימין חמשה צדיקים, מרדכי, יאיר, שמעי, קיש שאול. שהם אב ובן (אסתר ב, ה) והאחרון הוא מרדכי, שהיה לבוש בחמשה מלבושי מלכות, כדכתיב (אסתר ה, טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן. והיינו "חמש ידות" הם חמשת הבגדים שלבש מרדכי, הכתובים בפסוק הנ"ל.

"וַיִּשְׁתְּנוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ" (מג, לד)

כיצד שתו עמו בזמן שנדרו שלא לשתות יין

אמרו רבותינו ז"ל (שבת קלט.) יוסף הצדיק נדר שלא ישתה יין עד שיראה את אחיו, וגם אחיו נדרו שלא ישתה יין עד שיראו את יוסף. אם כן, בשלמא יוסף שהכיר את אחיו, טוב ששתה. אבל אחיו שלא הכירוהו, כיצד שתו? והביאור הוא, כי יוסף חשד את אחיו בעלילה

שהם מרגלים, ומרגלים שומרים את עצמם מלשתות יין, כדי שלא ישתכרו, שאם ישתכרו יודע שהם מרגלים, כי (עירובין סה.) נכנס יין יצא סוד. ולכן לו אחיו של יוסף לא היו שותים יין, היה יוסף אומר, מכאן ראייה שאתם מרגלים, כי המרגל שומר את עצמו לבל ישתה יין. כיון שכן, היה זה פיקוח נפש לאחים לשתות עם יוסף יין, ופיקוח נפש דוחה את כל התורה.

"וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעַ הַכֶּסֶף" (מד, ב)

הקשר בין יוסף לנשיאים

במדרש רבה (נשא פרשה ט"ו סי' ח') על הפסוק (במדבר ז, יג) מזרק אחד כסף, דרשו, הוא מזרק, הוא גביע [דהיינו מזרק פירושו גביע, ובזה מרומז כאן בפסוק יוסף, כדמפרש], כנגד יוסף שבוחן צדקות אחיו בגביע, על אודות בנימין. וכיון שראה יוסף שמסר יהודה נפשו על בנימין, הכיר צדקות אחיו, והתודע להם. ולפי שהיה יוסף שותה יין בגביע שחשבונו שבעים, לכן היה משקל המזרק שבעים שקל בשקל הקודש.

"הַבֶּקֶר אֹרֵר וְהָאֲנָשִׁים שִׁלְחוּ הֵמָּה וַחֲמוּרֵיהֶם" (מד, ג)

יוסף בודק האם מסכימים עימו ממרום

בגמרא בתענית (כד.) מסופר על רבי יוסי דמן יוקרת, שהיה לו חמור שהיה משכיר אותו לפרנסתו, ודרכו היתה שלאחר גמר השכירות, היו האנשים שמים על החמור את דמי השכירות, והחמור היה חוזר מאליו אל בעליו. ואם היו שמים יותר כסף ממה שצריך, או פחות ממה שצריך. או אם היו שוכחים על החמור איזה דבר, החמור לא היה זו ממקומו, עד שיוציאו את כל מה שאינו שייך לבעליו ושישלמו כפי הנצרך לשלם, לא פחות ולא יותר.

ועל פי זה חידש בספר פנינים יקרים החדש (ניימאן מקץ עמ' סו נדפס תרפ"ה) שיוסף רצה לראות האם מן השמים מסכימים איתו שיבחן את אחיו, לכן שם לאחים על חמוריהם גם דבר שאינו שייך להם הוא גביעו, ובזאת תבחנו, אם יעצרו החמורים ולא ילכו, סימן שלא מסכימים עימו מן השמים. ואם ילכו החמורים, אדע שמסכימים עימי ממרום ואחזיר את אחי על דבר הגביע. וכך כשראה יוסף שהחמורים נוסעים, אמר אות הוא שמסכימים איתי מן השמים. ולכך נאמר (בראשית מד, ג) הבקר אורר והאנשים שלחו המה "וחמוריהם", והפסוק צריך תלמוד, לשם מה נכתב שנשלחו גם החמורים, והלא אם נשלחים בעלי החמורים, ודאי שלוקחים עמהם את החמורים, ומדוע צריך להדגיש ולומר חמוריהם? אלא שכאמור באמת שלח יוסף גם את החמורים, לבודקם האם ילכו או יעמדו, ובזה ידע את רצון שמים.

”הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמריהם” (מד, ג)

המשיח יגרש את הסט"א וחילותיו

”והאנשים” בגימטריא משיח אליהו [עם התיבות], ”שולחו המה”, ”המה” עולה בגימטריא חמישים, והיינו שהמשיח ”ישלח” את ”המה”, היא הסטרא אחרא, שלה חמשים שערי טומאה. וגם ישלח את ”וחמריהם”, הם כוחותיה וגונדא דילהון, והאלילים כרות יכרתון לתקן עולם במלכות שדי (הריח הטוב).

”וַיַּחֲפֹשׂ בַּגְּדוֹל הַחַל וּבִקְטוֹן כֹּלָה וַיִּמְצָא הַגְּבִיעַ בְּאַמְתַּחַת בְּנִימִן” (מד, יב)

אצל מי חיפשו הגביע

איתא במדרש פליאה, ”בגדול החל”, זה שמעון. ”ובקטון כלה”, זה בנימין. עד כאן. והדבר תמוה, דבשלמא ובקטון כלה זה בנימין מובן, אבל בגדול החל זה שמעון אינו מובן דהרי ראובן היה הגדול?

אלא מפרש מורנו ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצ”ל בספרו קול יהודה (כאן עמ' קנ"א) בשם המהרי"ל דיסקין מבריסק זצ"ל, בהקדים קושיה מפורסמת מדוע חיפש הממונה באמתחותיהם, הרי האחים טענו כנגדו טענה חזקה, והוא אחד מעשרה קל וחומר הכתובים בתורה, באומרם הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבנו אליך, ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב?! ומה ענה הממונה על זאת ועל שום מה החל בחיפושים?

אלא באמת הממונה קיבל את דבריהם, אך השיבם, אמת שכל מי שהחזיר את הכסף, אינו חשוד, אבל שנים מכם ישנם, שלא החזירו את הכסף, הלא הם שמעון ובנימין, שמעון משום שהיה אסור בבית האסורים, ובנימין משום שהיה בארץ נעון.

ולכן אמר, אחפש רק בשני אלו החשודים שלא הוכחה נאמנותם, ולכך ”בגדול החל” הוא שמעון, ”ובקטון כלה” זה בנימין, כי רק אצלם חיפש, ובין שניהם, שמעון הוא הגדול, ולכך, ”בגדול החל זה שמעון”.

ח' - ט' טבת תעניות צדיקים

(ספר התודעה - פרק שנים עשר)

חודש של צער

בחודש טבת שלש תעניות זו אחר זו, על שלש פורעניות שבאו על ישראל בימים: שמיני, תשיעי ועשירי בטבת. התעניות של ח' וט' טבת נקראים תעניות צדיקים ואין מתענים בהם אלא יחידים בלבד, ואילו התענית של עשרה בטבת - תענית לכל הציבור: בשמונה בו, תענית צדיקים. שבו תורגמה התורה ליונית על פי גזרת תלמי מלך יון, והיה אותו היום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל, לפי שלא היתה התורה יכולה להתרגם כל צרכה:

בתשעה בו, תענית צדיקים. שבו מתו עזרא הסופר ונחמיה בן חכליה שהעלו את ישראל מבבל ופרנסו אותם בכל צרכיהם. ובמותם, חשכו עיניהם של ישראל שבאותו הדור, ואבדו מהם הרבה דברים שהיו ראויים לקבל משני פרנסים טובים אלה, ולא היתה תמורה לאבדה זו: בעשרה בו, תענית ציבור, שבו סמך נבוכדנצר מלך בבל על ירושלים ושם עליה מצור שלש שנים עד שהובקעה העיר בתשעה לחדש תמוז מן השנה השלישית לתחילת המצור: ועוד היתה פורענות אחרת בחדש זה, שבראשון בו יצא יכניה מלך יהודה לגלות, ואתו ה'חרש והמסגר' שהם רוב גדולי העיר וחכמיה ומגיניה, אבל לא קבעוהו תענית:

זכה דברי הפיטן בסליחות לעשרה בטבת:

ירח טבת - מאד לקיתי בו; ונשתנו עלי סדרי נתיבו:

סררתי פשעתי - יגלה לי טובו; האומר לים: עד פה תבוא!:

תרגום השבעים

תחילת שעבודם של ישראל בימי הבית השני, תחת יד הפרסים היתה, שבימי כורש מלך פרס ותחת שלטונו נשלם בנין הבית השני. משנפלה מלכות פרס, ירשה מלכות יון את מקומה וישראל נשתעבדו ליונים:

אחד ממלכי יון שאחר אלכסנדר מוקדון, ותלמי שמו, בקש לו תואנה ורצה להתעלל בתורת ישראל ובחכמיה, ויצו על החכמים שיתרגמו לו את התורה ליונית:

אלמלא בקש לו תואנה, היה מתחילה מגלה לחכמים את רצונו, ומועיד להם מקום וזמן אחד כדי שישבו בחבורה ויהו נושאים ונותנים יחד בכל דבר של ספק תרגום, עד שמכונים כולם לדעת אחת. תלמי לא עשה כן אלא בקש תואנות והיה מתכוון להכשילם. מה עשה? -:

חכמינו הקדמונים מספרים: 'מעשה בתלמי המלך שכנס שבעים ושנים זקנים, והכניסם בשבעים ושנים בתים, ולא גלה להם על מה כנסם. ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם: 'כתבו לי תורת משה רבכם!' נתן הקדוש ברוך הוא בלב כל אחד ואחד עצה, והסכימו כולם לדעה אחת':

לא מצא תלמי שינוי כלל, בין תרגומו של זה לתרגומו של זה. אפילו באותם המקומות שנתכונו הזקנים לשנות בתרגום מן המשמעות הידועה, כולם לדעה אחת נתכונו, וכשם שיצא השינוי מתחת ידו של זה, כך יצא מתחת ידו של זה וכך מכל שבעים ושנים הזקנים. והיה בדבר זה קידוש השם הגדול וקידוש שם ישראל וחכמיו:

מעשה ה'

דבר שאין בכח אנוש לעשותו הטיל תלמי על שבעים ושנים הזקנים שיעשו. התורה הזו שכל דבריה נדרשים מ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא, וכפטיש יפוצץ סלע - בלשון הקדש נתנה לישראל, והם יודעים לדרוש כל תיבותיה, פסוקיה ואותיותיה בכל הפנים ובכל המשמעויות שהם מראים. ואילו כל מי שבא לתרגם התורה בלשון אחרת, לא ימצא בעולם שום לשון שדומה ללשון הקדש בהוראות המרובות של התיבות ובנטייתיהן השונות, מה הוא עושה? מניח את כל אוצרות הדרוש והרמז והסוד הגנוזים בתיבה זו, ותופס רק את הפשט שבה ואותו הוא מתרגם. נמצא שהמתרגם את התורה ללשון אחרת, הרי הוא כאילו מציג אותה ככלי ריק, ריקה מדרשותיה רמזיה וסודותיה שהם עיקרים בתורה, ואין לו אלא פשט בלבד. כמה קשה היא מלאכה זו על אוהבי תורה ויודעי גדולתה!:

ולפעמים, גם הפשט מראה פנים לכאן ולכאן, וזה אומר כך וזה אומר כך - באיזה יבחר? ואם רבים המתרגמים ואינם יושבים מכונסים יחדיו אלא כל אחד ואחד יושב לעצמו,

קשה הדבר שבעתים; הרי שבחרתי אני בדרך זו, וחברי - יבחר בדרך אחרת; כיצד יכול אדם לירד לסוף דעתם של שבעים ושנים אנשים בדברים הרבה מאד של שיקול דעת והכרעה?:

ועוד יש הרבה דברים בתורה שאם באת לפרשם כפשוטם, ימצאו בהם הגויים עילה לסלף כונה ולבעט בתורה, וצריך על כן להוסיף באור או לשנות מן התרגום הפשוט ולהעמיד דברים על כונתם בלבד. היאך יכולים שבעים ושנים חכמים עם דעות שונות לכון תמיד לדעה אחת?:

אלמלי נחלקו פרושי הזקנים לדרכים הרבה - לדין אין זה פגם, לא בתורה ולא בחכמים המפרשים. שאנו אומרים: 'אלו ואלו דברי אלקים חיים' למה? לפי שאל דעות ה' (שמואל - א ב) והוא ברא את זה ונטע בו דעה זו, וגם ברא את השני ונטע בו דעה אחרת, והכל שלו. ואולם לגבי הגויים, כל דבר של מחלוקת בפרושי התורה - פגם הוא אצלם בתורה ובחכמים החולקים. שהם אומרים: 'כל מקום שיש מחלוקת - אין אמת', למה? לפי שהם מדמים את הצורה ליוצרה, וכשם שלא יתכן דבר והיפוכו באדם אחד, כך לדעתם אי אפשר דבר זה גם בבורא:

כל שכן במעשה זה של תלמי שמעשיו ומנהגיו אתם, מוכיחים שרצה להכשילם ועלילה הוא מבקש למצוא מחלוקת בדבריהם ולנגח אותם אחר כך במחלוקת זו:

משום כך סיעום מן השמים לשבעים זקנים אלה סיוע גדול, ונתנה בכולם עצה אחת, עד שכונו כולם לדעה אחת בכל דבר של ספק פרוש, נוסח ואפילו סגנון. כל כך למה? כדי לקים מקרא שכתוב (תהלים ג): שני רשעים שברת:

יום קשה

אותו יום שגמרו כל שבעים ושנים הזקנים לתרגם את התורה ליונית, יום ח' בטבת היה, והיה קשה יום זה לישראל מאד. ואם כי הכל ראו באותו היום גם את מעשה ה' כי נורא הוא, את כל אשר הוא עושה עם עמו ועם חכמיו ששומר את כל צעדיהם מלכד, והיה הדבר הזה לפלא בעיני הגויים וחכמיהם, אף על פי כן היה אותו היום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל. וכך היא לשון החכמים ב'מגילת תענית' על אותו המאורע:

'שמונה בטבת - נכתבה התורה יונית בימי תלמי המלך, והחשך בא לעולם שלשה ימים':

משל, למה הדבר דומה? לארי שניצוד וכלאוהו בסוגר. קודם שנכלא היו הכל יראים מפניו ובורחים, עכשו הכל באים ומציצים בו ואומרים: היכן גבורתו של זה?:

כך התורה, כל זמן שהיא נתונה ביד ישראל ומתפרשת על ידי חכמיו בלשונה, לשון הקדש, הכל חרדים מפניה ומתיראים להטיל בה דופי. אפילו בן נכר שחשקה נפשו בתורה, אף הוא לא היה לו מגע עם התורה עד שנכנס תחילה תחת כנפי השכינה ומדבר בלשון הקדש ומבין טעמי תורה. כיון שכלאו את התורה בתרגום יוני - כאילו נטלה יראתה ממנה, וכל הרוצה, בא ומציץ בה; וכל הרוצה לפגום, בא ופוגם:

ולפיכך דמו החכמים תרגום התורה ליונית, ליום שנעשה בו העגל, שכשם שהעגל לא היה בו ממש ועובדיו חשבוהו לממש, כך אין בתרגום מממשה של תורה, אף על פי כן, כל הגויים שרואים אותו מדמים בנפשם שכבר יודעים את התורה ואומרים על התרגום:

זאת התורה, והרי כבר ידענוה:

וזה שאמרו חכמים: 'והחושך בא לעולם שלשה ימים' - אפשר שרמזו בכך, שעם חשכת היום הזה, יום ח' בטבת, כבר נתמלאו שלשה ימים של חשכה שבאים רצופים בחדש זה, והם: שמיני, תשיעי ועשירי בטבת:

השינויים שבתרגום השבעים

ואלה הם מקצת מן הדברים שהזקנים שנו בתרגומם מן הכתוב בספר, וכיונו כולם לאותו השינוי:

אלקים ברא בראשית, במקום: בראשית ברא אלקים - שלא יאמר ח"ו 'בראשית' - בורא הוא:

אעשה אדם, במקום: נעשה אדם (בראשית א) - שלא יאמר, שתי רשויות הן:

בצלם ובדמות, במקום: בצלמנו כדמותנו (שם) - שלא יהיו מדמים את הצורה ליוצרה:

ויכל אלקים ביום הששי, במקום: ביום השביעי (שם ב) - שלא יאמר, עשה מלאכה ביום השבת:

זכר ונקבה בראו, במקום: בראם (שם ה) - שלא יאמר שמלכתחילה נבראו שני גופים. (ויש אומרים ששנו: זכר ונקביו):

הבה ארדה ואבלה שם שפתם, במקום: נרדה ונבלה (שם יא) - שלא יאמר, שתי רשויות הן:

כי באפם הרגו שור וברצנם עקרו אבוס, במקום: הרגו איש; עקרו שור (שם מט) - שלא יאמר, רצחנים היו בני יעקב:

ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים ובשאר ארצות, ארבע מאות שנה (שמות יב), והוסיפו על הכתוב 'ובשאר ארצות' והשמיטו שלשים שנה, שלא יאמר, שקר כתוב בתורה, שהרי אין החשבון עולה יפה לפי פשוטו של המקרא אלא כפי שדרשוהו חכמים, והגויים אינם מקבלים את דרשות החכמים:

לא חמד אחד מהם נשאתי (במדבר טז), 'חמד' במקום חמור - שלא יאמר, חמור לא לקח משה מישראל, אבל חפץ אחר לקח מהם:

אשר חלק ה' אלקיך אתם להאיר לכל העמים (דברים ד), ותבת 'להאיר' היא תוספת - שלא יאמר, התירה תורה לעמים שישתחוו לשמש ולירח:

וכתבו לו ואת צעירת הרגלים, במקום ואת הארנבת (ויקרא יא) - מפני שאשתו של תלמי, ארנבת שמה, שלא יאמר, שחקו כי היהודים והטילו שם אשתי בתורה:

וכל יתר דברי תרגום השבעים - ב'אגרת אריסטיאס' שתורגמה ללשון הקדש על ידי ר' עזריה מן האדומים:

יום עשרה בטבת

יום צום והעיקר לעשות בו תשובה ומעשים טובים

שמונה מאות וחמשים שנה ישבו ישראל בארצם מיום שהכניסם יהושע לשם, והולידו בנים ובני בנים - עשרים דור, עד שעלה עליהם נבוכדנצר הרשע מלך בבל והגלם, ארבע מאות וארבעים שנה עד שבנה שלמה את בית המקדש, ועוד ארבע מאות ועשר שנים שהיה בית המקדש קיים עד שהחריבוהו חיל כשדים.

ויהי בשנת התשיעית למלכו, בחדש העשירי, בעשור לחדש, בא נבכדנאצר מלך בבל, הוא וכל חילו, על ירושלים ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב, ותבא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו. בתשעה לחדש - ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ, ותבקע העיר וגו' (מלכים - ב כה).

ובחדש החמישי בעשור לחדש וגו' בא נבוזראדן רב טבחים וגו' וישרף את בית ה' ואת בית המלך ואת כל בתי ירושלים וגו' ואת כל חמות ירושלים סביב נתצו וגו' ואת יתר האמון (ההמון) הגלה נבוזראדן רב טבחים (ירמיה נב).

אמור מעתה: ראשית הפורענות, בעשרה בטבת היתה, שבו התחיל המצור, ובאו אנשי ירושלים במצוק עד שנפלו חומות העיר ונשרף בית המקדש ויהודה הלכה בגולה.

וזמבא בספר כל בו (סימן סב) ארבעה תעניות המפורשים בקבלה כמו שכתוב צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיו לבית יהודה לששון ולשמחה.

צום הרביעי זה י"ז בתמוז שהוא בחודש הרביעי.

צום החמישי זה ט' באב שהוא בחודש החמישי.

צום השביעי זה צום גדליה שהוא בחודש השביעי ובו נהרג גדליה בן אחיקם, ונכבית גחלת ישראל הנשארת, וסבב להם הגלות.

צום העשירי הוא עשרה בטבת שהוא בחודש העשירי, שבו סמך מלך בבל הרשע ידו על ירושלים, והביאה במצור ובמצוק.

בד' צומות הצומות האלו מתענין ישראל מפני הצרות הנזכרות שאירעו להן כדי לעורר הלבבות, ולפתוח דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשה אבותינו הרעים ולמעשינו שגורמין הצרות, ונשוב להטיב ולעשות תשובה שלימה.

זכתב בטור (או"ח סימן תקפ) הביא את דברי בעל הלכות גדולות שכתב, אלו הימים שמתענין בהם מן התורה [אף על גב דמתקנת חכמים הם, קרי להו מן התורה לומר שיש להיזהר בהם כמו בשל תורה (בית יוסף)], והמתענה בהם לא יאכל בהן ולא ישתה עד הערב, וכו', ב-ח' בטבת היה מעשה דתלמי המלך, ב-ט' בו לא כתבו רבותינו על מה הוא, ב-י' בו סמך מלך בבל על ירושלים להחריבה וכו'. אלו ימי תעניות קבלו ישראל מן התורה, ועוד גזרו רז"ל שיהיו מתענין מפני שלשה דברים בשני וחמישי על חורבן הבית, ועל התורה שנשרפה, ועל חרפת ה'. ולעתיד לבוא הקב"ה עתיד להפכם לששון ולשמחה, דכתיב "והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם" (ירמיהו לא, יב) וכן יהי רצון במהרה בימינו אמן.

וזמבא בשו"ע (או"ח סימן תקפ) ב-ח' בטבת נכתבה התורה יוגית בימי תלמי המלך, והיה, חושך בעולם שלשה ימים, וב-ט' בו לא נודע איזה היא הצרה שאירע בו. ומובא במגן אברהם (ס"ק ו) זז"ל, ובסליחות שלנו איתא שמת עזרא הסופר.

והברכי יוסף (סימן תקפ) רצה לתרץ מדוע הצום שאמרו חז"ל בט' בטבת זז"ל, שהרי כתבו בה"ג וכלבו - בט' בו לא כתבו רבותינו על מה הוא, ובו ביום מת עזרא הכהן ונחמיה

בן חכליה, והדבר פשוט דהגם דידענו דמתו בו עזרא ונחמיה ממה שלא נכתב על מה מתענין, יש סוד בדבר דאי התענית משום עזרא ונחמיה נכתבו להדיא בט' בו על שמתו עזרא ונחמיה כדרך שכותבים בכל יום על מה, אלא מדכתוב סתם סוד יש בענין. וכן משמע מדברי ארחות חיים (סי' כג) שכתב וז"ל בט' בו לא כתבו רבותינו על מה ונסתר הסוד, ובו ביום מת עזרא הכהן ונחמיה בן חכליה עכ"ל.

ומובא בספר הקבלה להראב"ד (עמ' מב הובא ברכי יוסף שב) שכיוונו ברוח הקודש להריגת רבנו יוסף הלוי שנהרג בו ביום ו', הכי איתא שם - "רבי שמואל הנגיד היה קרוב למלכות באדום, וכל דברי המלכות ההוא היה על פיו והמלך גידלו ועשה טובות גדולות לישראל בספרד, ובארץ מערב ובאפריקה ובמצרים ועד ישיבת בבל ועד עיר הקודש, כל בני התודה בארצות האלוהיה מקנה נכסיו, וקנה ספרים הרבה מכתבי קודש והמשנה והתלמוד שגם הם מכתבי הקודש. וכל מי שהיה רוצה להיות תורתו אומנותו בכל ארץ ספרד ובארצות הנ"ל היה מוציא עליהם ממונו, והיה לו סופרים כותבי משנה ותלמוד ונותן במתנה לתלמידיהם שלא היו יכולים לקנות משלהם, בין בשיבות ספרד בין בארצות שהזכרנו לעיל, ועוד היה מספק שמן זית לבתי כנסיות שבירושלים בכל שנה ושנה, והרביץ תורה ברבים ומת בשיבה טובה זקן לאחר שזכה לד', בתריס, כתור תורה וכתור גדולה, כתור לויה וכתור ש"ט עולה על גביהן ומע"ט על שלושתן, ונפטר בשנת ד' אלפים תתט"ו לפ"ק.

ועמד על כנו רבי יהוסף הלוי בנו הנגיד, ומכל מדות הטובות שהיו באביו לא חסר לו אלא שלא היה ענותן כאביו, מפני שגדל בעושר ולא נשא עול בנעוריו, וגבה ליבו עד להשחית, ויקנאו בו סדני פלישתים עד שנהרג ביום שבת ט' בטבת שנת ד' אלפים תתכ"ד, והוא וקהל גראנטה וכל הבאים מארצות רחוקות לראות תורתו וגדולתו, ואבלו הלך בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר. ועוד מימי רבותינו הקדמונים שכתבו מגילת תענית, גזרו התענית בט' בטבת ולא ידעו על מה הוא, מכאן ידענו שכיוונו ברוח קודשם ליום זה, ולאחר פטירתו נתפזרו ספריו ומחמדיו ופשטו בכל העולם, וכן תלמידים שהעמיד הם היו רבני ספרד ומנהיגי הדור אחר פטירתו.

מובא בבית יוסף (סי' תקנ) בשם הרב רבנו דוד אבודרהם, שאילו היה חל עשרה בטבת בשבת לא היו יכולים לדחות, כשאר צומות שכשחלים בשבת נדחים ליום ראשון, מכל מקום צום עשרה בטבת לא נדחה, מפני שכתוב בו "בעצם היום הזה" כמו ביום הכפורים, וכתב על זה הבית יוסף "ולא ידעתי מנין לו".

בכל עשרה בטבת, יושבים ודנים למעלה על משפט החורבן של אותה שנה

ורבנו החתם סופר זצוק"ל מביא על דברי אבודרהם, יש להבין הלא י' טבת לא היה רק תחילת מצור העיר, ועד שתי שנים ומחצה לא נחרבה, וקשה חורבנה מסתמא מן התחלת המצור, ולמה ט' באב לא דוחה שבת? גם צריך להבין למה ט' באב שחל בערב שבת לא משלימין, ואילו י' טבת שחל בשבת משלימין? וכתב לבאר שהטעם שקבעו תענית על מצור ההוא, אף שהייתה ירושלים כמה פעמים במצור בימי פרעה נכה וכדומה, אלא הטעם הוא שקבעו תענית על המצור של נבוכדנצר, לפי שאותם ב' שנים ומחצה שהייתה ירושלים במצור, ישבו בבית דין של מעלה אלו מיימנים ואלו משמאלים, עד שגברו המשמאלים ונחרב הבית. והנה אין לך שנה שאין קללתה מרובה מחברתה, וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, נמצא שבכל שנה ושנה נתחדש חורבן חדש. וזהו "ובכל עשרה בטבת, יושבים ודנים למעלה על משפט החורבן של אותה שנה" ודבר זה מרומז בספר "הקרנים" (חיברו רבני יצחק בן הראב"ד) בפירושו הנקרא "דן ודין" (הוא פירוש הרב שמעון מאוסטרופולי) והוא בעניין חודש סבת. וידוע שכל צרה שעברה כמו יום שמת בו אביו או אמו אין אנו מתענים בשבת, אבל תענית חלום מותר להתענות, שבשביל עונג שבת שיש לו שמבטל צרה העתידה לבוא עליו לא מעונה הוא. לכן תענית ט' באב שהוא רק על צרה שעברה לא דחו שבת, אבל תענית י' בטבת שבאה בכדי לבטל את הצרה העתידה עונג הוא. ולכן אילו היה חל בשבת היה דוחה את השבת. (עיין בחתם סופר דרוש לז' באדר, תורת משה סוף פרשת ויקרא, דף ט).

כתב הרמב"ן בפרשת מקץ (בראש' מב, ס) שמהלך מחברון למצרים ח' ימים, וכתב רבנו החתם סופר זצוק"ל (דרשות לח' טבת) שיעקב אבינו גופו היה ע' ימים במצרים ככתוב, ונסעו לארץ ישראל מהלך ח' ימים, ונתאבל קודם קבורה ז', עולה סך הכל פ"ה יום מיום מותו עד קבורתו, ויעקב אבינו ע"ה נולד וגם מת ביום א' דסוכות הרי י"ו מתשרי עם יום המיתה, ונ"ט מחשון וכסליו אחד מלא ואחד חסר, ועשרה מסבת הרי כלו פ"ה יום בעשרה בטבת, ואז נקבר יעקב ואז נהרג עשו (סוטה יג) וראשו של עשיו בעטיפה דיצחק נגע ראש הס"מ בקדושה. והיינו סמך מלך בבל אבי הטומאה סמך מלך ר"ת ס"מ, אל ירושלים עטיפה דיצחק בקדושה.

זמובא ברבותינו הקדושים זצוק"ל שאברהם אבינו אשר נקרא איתן האזרחי מת בחודש טבת, תקבר בשיבה טובה ראשי תיבות למפרע "טבת".

תענית לשם תיקון עוונות

התענית של עשרה בטבת, כשאר התעניות שנתקנו לאבל ולצער על חרבן בית המקדש וגלות ישראל, לא הצער והאבל הם העיקר בתענית, כי דיה הצרה שהיתה בשעתה, אלא עיקרה של התענית ותכליתה לעורר את הלבבות, לפתוח דרכי התשובה, ויהי זה זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שגרם להם ולנו אותן הצרות. שבזכרון דברים אלה נשוב להטיב, שנאמר (ויקרא כו): "והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר מעלו בי" וגו'.

אמרו חכמים: 'כל דור שאינו נבנה (בית המקדש) בימיו - מעלין עליו כאילו הוא החריבו'. לפי שיש בכחו של כל דור ודור לעורר עליו רחמי שמים לגאול את ישראל מיד צר ולקבץ כל נדחיו לארצם ולבנות להם בית הבחירה. ובמה, בתשובה שלמה ובתיקון עוונות הראשונים. וכל זמן שהישועה לא באה, סימן הוא זה שעדין לא שבנו מחטאינו ואנו נמקים בעוונותינו ובעוונות אבותינו אתנו, ומשהים את הקץ לבוא, וכאילו ח"ו אנחנו גרמנו את החרבן.

אפילו חרב בית המקדש וישראל שרויין בגלות ונחלתנו שממה ביד זרים, חס ושלום לא ספר כריתות נתן ה' לעמו, לא גלות עולם גזר עליהם ולא חרבן נצח חרץ למקדשיו, אלא הישיבה בארץ ובנין בית המקדש, הם נתנו להיות קמים לעולם, ואילו הגלות והחרבן והצער - ארעי, ולשעה בלבד הם, ויכולים בכל שעה של רחמים להפוך לשמחה וששון.

ועדיין זה עתה אנחנו בגלות הקשה ביותר וכידוע כל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו, וע"י תשובה ומעשים טובים יכולים להפוך הכל לטובה.

וכתב מרן החתם סופר בספר "תורת משה" (דרוש ל-ז' אדר) וז"ל "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו. נמצא שבכל שנה ושנה נתחדש חורבן חדש. וזהו בכל פעם שמגיע אותו יום של עשרה בטבת שהתחיל אז למעלה משפט החורבן, כמו כן בכל דור ודור יושבים בית דין של מעלה וגוזרים החורבן של כל שנה ושנה".

הגלות כשורש הגאולה

הגלות היא שורש הגאולה, והגרעין נובט אחרי שנרקב, "והארץ היתה תהו ובהו" לפני ה' ויהי אור".

זפה בפרשתנו שבה מתחילה הגלות במצרים נזרע גם שורש לגאולה ו"יגש אליו יהודה" הוא גישת משיח בן דוד אל משיח בן יוסף וכמו שנרמז בהפטרה "ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה ולבני ישראל חבריו, ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חבריו, וקרב אותם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך". ובהמשך "והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים ועבדי דוד מלך עליהם וגו' עד "וידעו הגויים כי אני ה' מקדש את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם".

וצריך להבין מדוע מסובב הקב"ה צרות ורדיפות נוראות על עם ישראל לפני הגאולה. כותב רבי יוסף גיקטיליא ב"צפנת פענח" וזת"ד: אמנם יש לנו לחקור חקירה גדולה ונכונה, והיא טעם הגלות אשר במצרים, הוא לסוד גדול וזה, כי מאחר והשם ית' בחר בזרע אברהם, אילו לא יתנם בגלות אי אפשר להם לקבל התורה, כי אילו הרבה אותם והפרם והשפיעם בלי גלות, והיו מתאחזים בארץ ומצליחים עליה, והם מבלי תורה מקובלת מפי הגבורה, האיך היה מכריחם להוציאם למדבר ולאסור עליהם כמה דברים שהיו רגילים בהם, בין במאכלות בין בעריות בין בשאר דברים, ואילו יתעכב לאחד מהם היום לאכול בשר או לשתות יין, אנו מצטערים הרוב, אחר שאנו מורגלים בהם, כל שכן באיסור תרי"ג מצוות לדורי דורות, היש דבר קשה ליצרו של האדם יותר מזה. והנה הוצרך ה' ית' להגלותם למצרים וכו', ולא היו רשאים לצאת ממנה כי כולם תחת שעבוד הגלות היו עומדים וכו', וכששלח הקב"ה למשרע"ה אמר לו לך אמור להם לישראל, תרי"ג מצוות יש לכם לקבל, אם אתם מקבלים הנני גואל אתכם, ואם לאו היו בהיותכם, וכך היתה ההסכמה במצרים, כד"א "בהוציאך את העם תעבדון את האלהים על ההר הזה".

וא"כ נמצאת גלות מצרים לקבל התורה סיבה לגמול הטוב והגדול הנשפע עלינו מאיתו ית'. עכ"ל.

למדים אנו מדבריו. שסוד הגלות הוא כדי שירצו לצאת למדבר לקבל את התורה כי אילו היו שרויין בטובה היו ממאנין לצאת למדבר שממה ולקבל את התורה ולאסור עליהם מה שהיו רגילים מקודם.

ואח"כ שהוציא הקב"ה את עם ישראל ממצרים והכניסם לארץ ישראל ובנה להם את בית הבחירה וכפרו בטובתו, החריבו ופזרם בכל העולם כדי שיהיו בגלות רדופים וסחופים כדי שיכירו בערך הגאולה.

סוד "הא לכם זרע"

וממה שאמר יוסף הצדיק למצריים "הא לכם זרע" האריך הגלות כ"ש בפרע"ח (שער חג המצות פרק ד) וז"ל "ועל המצה הפרוסה שהיתה ה' בצירור ד"ו אומרים הא להמא עניא, דע כי ה' שבשם, הוא מזל בנים, לכן כל האמהות היו בשמן ה' חוץ מרחל, אמנם בלהה היה לה ב' ה"י", לכן אמרה רחל "בא אל שפחתי אולי אבנה ממנה". פירוש מצד אות ה' יתרה שהיא מזל בנים, וכן זכתה להיבנות, וה' זאת היא סוד המילה, שממנה יוצא הזרע ובכוחה כמ"ש לעיל, אך בעוון שחתם יוסף אותה במצרים, (דהיינו שהכריחם למול עצמם) באמת "הא לכם זרע", וחתם ה' ברשות אחרת גרם "לחמא", סוד מזלא עה"כ, שהבנים תלויים במזל כנודע שיהיה "עניא" בגלות מצרים.

ויסוד הדברים ממה שכתב רש"י (עפ"י בראשית רבא צ ו וצא ה) בפירושו על (בראשית מא, נה) "ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו" ופרש"י "לפי שהיה יוסף אומר להם שימולו וכשבאו אצל פרעה ואומרים כך הוא אומר לנו, אמר להם למה לא צברתם בר והלא הכריז לכם ששני הרעב באים, אמרו לו אספנו הרבה והרקיבה, אמר להם א"כ כל אשר יאמר לכם תעשו שהרי גזר על התבואה והרקיבה מה אם יגזור עלינו ונמות. עכ"ל. ויוסף כפאן למול כדין עבד קנין כספו של איש מיישראל שעל אדונו הישראלי מוטל למולו וע"ז כותב המדרש (ב"ר צ, ו) רבי שמואל בר נחמן אמר חייטנו אין כתיב כאן (במה שאמרו מצרים ליוסף "ויאמרו החיטנו נמצא חן בעיני אדוני והיינו עבדים לפרעה) אלא החיטנו (בלשון "הפעיל" שמשמעותה החייתה אותנו הבאת לנו החייה שלאחר המיתה, כלומר) נתת לנו חיים בעולם הזה (בהצלה מן הרעב) וחיים בעוה"ב (בתחית המתים כדין עבד כנעני של ישראל שנימול שיש לו חלק לעוה"ב כגר צדק).

וביאור האריז"ל (בשער הפסוקים פרשת מקץ) שידע יוסף ברוה"ק כי אותם מצריים שהכריחם למול הם בחינת ניצוצות שבאו מההשחתה של אדה"ר (בק"ל שנים שפרש מאשתו), ולכן גזר עליהם מצות המילה לתקן קצת עוון שורשם הראשון שבאו ע"י פגם אות ברית קודש, ואחר שנימולו, התחילו להיתקן קצת ונתגלגלו בדור אחר בבני ישראל שנולדו במצרים במאה שלושים שנה ראשונות של הגלות, והעבודה הקשה עזרה להם לתקנם וללבנם ולצרפם.

מעלת הצדקה

גם ביום הצום צריך להשתדל לעשות צדקות כמ"ש "וחטאין בצדקה פרוק", ובצדקה מתבטלות גזירות רעות וקשות.

בגמרא (תמורה ט"ז). בשעה שעני הולך אצל בעל הבית ואמר: פרנסני! אם מפרנסו - מוטב, ואם לאו - עשיר ורש נפגשו עושה כולם ה', מי שעשאו עשיר לזה - עושה אותו עני, עני לזה - עושה אותו עשיר.

מדרש שיר השירים א' (ווסא): גדול כח הצדקה שכל מעשיו של משה לא נשתבחו אלא על הצדקה והדין. וכן מלכת שבא כשראתה גדולתו של שלמה לא שבחתו אלא על הצדקה, וכל דור שיש בו צדקה וגמילות חסדים אף אלו כל מעשיהם רשעים אין גזר דינם לאבד שהרי מיכה עשה עבודה זרה, ורצו מלאכי השרת לדחפו אמר להם הקדוש ברוך הוא הניחו לו שפתו מצויה לעוברי דרכים.

וכתוב בספר מעלת המדות מעלת הצדקה: אשריהן בעלי הצדקה, שכל זמן שאדם עושה צדקה מממונו, הקדוש ברוך הוא פותח לו את ידו הרחבה, ומרחיב לו בעת צרה, ומעכב הימנו הפורענות, כענין שנאמר (משלי י"ח ט"ז) "מתן אדם ירחיב לו", ולא עוד אלא שבשעת פטירתו, משרה אותו אצל אברהם יצחק ויעקב שנקראו גדולים, שנאמר (משלי י"ח ט"ז) ולפני גדולים ינחנו.

בני, אם ראיתם עני בא אצלכם, המלאו עליו רחמים כאלו הוא אחיכם או קרובכם, ואם תראו אותו בישן, תנו לו לשם הלואה כענין שנאמר (דברים ט"ו ז') "כי יהיה בך אביון מאחד עריך באחד שעריך בארצך אשר ה' אלהיך נותן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחיד האביון". ואם בא לפניכם עני, אל תחזירוהו ריקם מלפניכם אם תוכלו, כדי שלא יקבול עליכם לפני המקום, כי דמעטו קרובה ושועתו עולה לפני המקום שנאמר (דברים כ"ד ט"ז) "ולא יקרא עליך אל ה' והיה בך חטא".

הצדקה מצילה ממות וזה רמזו המפרשים על הפסוק (משלי י' ב') "וצדקה תציל ממות", ראשי תיבות מו"ת וגם סופי תיבות עם הכוללין גימטריא מו"ת רמז שמצילה ממיתה עצמה של עולם הזה ושל עולם הבא.

כתב רבנו האר"י ז"ל כל מצוה שאדם עושה נרשם אות אחת מכ"ב אותיות הרמוז באותה מצוה במצחו, ועד שיעשה אחרת מסתלקת אותה האות ונרשמת אות על מצוה אחרת. אבל האות של צדקה אינה מסתלקת ממצחו במהרה. ועיקר הצדקה תהיה לנו שעניי ביתך קודמין (בכא מצייעא עא א) אלו גופו ונשמתו העלובה, שהיא עניה זו ששמרה לשוא ויאכילנה מלחמה של תורה זו תורה שבכתב, וזו היא עיקר הסעודה וישקה אותה מים, זו תורה שבעל פה ואגדה שמושכת לבו של אדם כנחלי מים וירוח אותה מיין זה הסוד גימטריא יין זו היא חכמת האמת, ואחר כך יאכילנה מטעמים אלו המצוות ומעשים טובים פרי התורה תו היא על ידי הצדקה שיעשה עם נפשו שנאמר (משלי יא יז) גומל נפשו איש חסד והיא קודמת לכל אדם שחיו קודמין היינו חיים נצחיים לעולם הבא ויפשיטנה ערומה מן הבגדים הצואים מעליה וירחץ אותה במקוה טהרה, וגם ירחץ פניו בדמעות עיניו במצחו מקום שנרשמים שם העונות וימחה אותם במים המרים שיתמרר בככי ואחר כך ילבישנה מלבוש רוחני מתורתו מצוותיו חלוקה דרבנן וינחם אותה בדברי פיוסים וידבר על לבה, ויאמר לה נפשי איתך בלילה (ישעיה כ"ו ט') בעולם הזה שדומה ללילה (פסחים ב' ב') אף רוחי אשמרך (שם) ואזדרזי לקבלך ועיניתך לא אענך עוד. ובכלל הצדקה שיעשה עם מלך המשיח שנקרא עני ורוכב על חמור (זכריה ט ט) כופה את הדין וכה תעשה לו שיכפה הדין מעליו שגברו עליו הקליפות ויאסרוהו בזיקים ידיו לו אסורות (שמואל ב ג לד) ואין חבוש מתיר עצמו (ברכות ה ב) לכן ישוב מעבירות שמכבידים עליו ויעשה מצות ומעשים טובים שבזכותם תעלה רפואה למחלתו והיא הצדקה. ועיקר הצדקה שיעשה עם השכינה שנקראת דלה ועניה ויאכילנה מלחם הקורבנות שהוא נחת רוח לה' ויפטם אותה בשמן המשחה וישקנה כוס תנחומים לעניה סוערה ועל ידי תפילתו יעשה לה עטרה לראשה ויפייסנה בדברים, וכה יאמר לה הנה מלכך יבוא (זכריה ט ט) וישבו בנים לגבולם (ירמיה לא טו) ועל ידי הצדקה הקדוש ברוך הוא מתיר אסורים וזה שנאמר (תהלים קמו ז), נותן לחם לרעבים ה' מתיר אסורים.

ובלבד שיתן כמתנ"ת יד"ו גימטריא תענית, ורמזו הגאון חיד"א כסף במלוי כ"ף סמ"ך פ"ה גימטריא כפר"ה, וגימטריא היצ"ר כי על ידי שכופה יצרו ונותן צדקה יהיה לו כפרה. ועוד רמז שהיצר תמיד מפתה את האדם לרדוף אחר הכסף.

ביאור ההפטרה

הפטרת מקץ - ויקץ שלמה

הקשר בין ההפטרה לפרשה

בהפטרה: מסופר על חלומו של שלמה המלך וחכמתו, וזה מעין הפרשה שמדברת על חלומות פרעה וחכמת יוסף.

תוכן ההפטרה

שלמה המלך התעורר משנתו והבין שחלומו התקיים, כי שומע עוף מצפצף ומבין קולו. כלב נובח ומבין לשונו וכו'. שמח מאד שלמה המלך ובא ועמד לפני ארון ה' והקריב עולות ושלמים, להודות לה' על שהעניק לו חכמה מרובה.

ואז באו לפני שלמה המלך שתי נשים זונות, אחת אמרה למלך שהיא והאשה השנייה גרות לבד בבית וילדו שתיהן בנים.

והנה האשה השנייה בשוכבה על מטתה ובנה לידה, המיתה אותו בלא כוונה, כי שכבה עליו, והיא לקחה את בנה המת ושמה אותו בחיקי ואת בני החי לקחה ושמה אותו בחיקה. והשניה טוענת להיפך.

אך שלמה המלך ברוב חכמתו ידע את האמת מתוך דבריהם ובחכמתו אמר המלך לעבדיו גזרו את החי לשנים ותנו לכל אחת חצי ילד, וגם את המת תחצו.

ואז האמא האמיתית צעקה ואמרה: "אל תמיתוהו!" תנו לה אותו ובלבד שישאר בחיים, אך השניה אמרה גזורו! כי תמיד יקנן ספק בלבי אולי זה לא בני.

ואז המלך הוכיח לה ולכל העולם שהראשונה שהתחננה שלא ימיתוהו היא אמו.

ואז כל ישראל התפלאו על חכמתו, שהבין כבר מתוך דבריהם מי היא אמו ואז כולם קיבלו את מלכותו עליהם בשמחה.

הקדמה: לעיל כתיב: בגבעון נראה ה' אל שלמה בחלום הלילה ויאמר אלהים שאל מה אתן לך: שלמה משיב: ונתת לעבדך לב לשמוע משפט את עמך להבין בין טוב לרע כי מי יוכל לשפוט את עמך הכבד הזה: וייטב הדבר בעיני אדני כי שאל שלמה את הדבר הזה: וגם אשר לא שאלת נתתי לך גם עושר גם כבוד אשר לא היה כמוך איש במלכים כל ימך:

מלכים א', פרק ג' פסוק ט"ו - פרק ד' פסוק א'

(טו) וַיִּקְץ וַיִּתְעוֹדֵד (ת"י) שְׁלֹמֹה וְכִשְׁהַקִּיץ יָדַע וְהַבִּין וְהִנֵּה חֵלֹם [א] אֲמִיתִי, כִּי שׁוּמַע עוֹף

מצפצף ומבין לשונו כלב נובח ומבין לשונו (רש"י) [והמלבי"ם ביאר כי ג"כ היה שקוע בחלומו עד שנדמה לו שהיה

בהקיץ] וַיָּבֹא מִגִּבְעוֹן לִירוּשָׁלַם וַיַּעֲמֹד לִפְנֵי אַרְוֹן בְּרִית־אֲדָנָי

וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלָמִים [ב] לַתַּת תּוֹדָה לַהֲשֵׁם יִתְבַרַךְ (רלב"ג) וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה

עיונים והארות

[א] לפני ארון ברית ה' ויעל עולות", רמו לבנין בית שלישי לאחר קיבוץ גלויות (יראת שמים).

כתב רבינו יוסף חיים בספרו ברכת חיים יש לדקדק מדוע בשלמים אמר ויעש שלמים ולא כתב ויעל. ועוד מדוע כפל הלשון והוי ליה למימר ויעל עולות ושלמים. וכתב הרב נראה לפרש לפי מה שכתב בזה"ק (שמות קפא, ע"ב) וז"ל כתיב באיוב (איוב א, ה) והעלה עולות מספר כולם. עולה סלקא לעילא ולא יהיב חולקא לסטרא אחרא, דאלמלא יהיב ליה לחולקא לא יכיל ליה, ולבתר כל מה

[א] ויקץ שלמה והנה חלום - א"ר יצחק חלום עומד על כנו, צפור מצפצף יודע מה מצפצף, המור נוהק יודע מה נוהק (פסיקתא)

[ב] הפסוק רומז על הקץ באחרית הימים לעם ישראל בגאולה השלימה, וזהו "שלמה" לשון שלימות. "והנה חלום", וכפי שכתוב: "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", שכל הצרות שעברו עליהם ישכחו אותם, כמו חלום רע שנשכח בהקיץ, וזהו שאומר הכתוב: "ויקץ שלמה והנה חלום", ולאחר מכן אומר הכתוב: "ויבוא ירושלים ויעמוד

שזכה לחכמה (מדרש שיה"ש) לְכֹל-עֲבָדָיו והיה שמח יותר מזמן המלכותו (אברבנאל) [ג]: אֲנִי (טז) אֲנִי

תְּבַאנָה זימן הקב"ה לפניו שְׂתִים נָשִׁים זָנוֹת [ד] אֶל-הַמֶּלֶךְ אשר אין להם

בושה וכלימה ודיברו בעזות מצח וַתַּעֲמֹדנָה לְפָנָיו מיד אע"פ שהיו עוד בעלי דין (אלשיך):

וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת בִּי אֲדֹנָי תאזין לדברי (מ"ד) אֲנִי וְהָאִשָּׁה

הַזֹּאת יִשְׁבֵּת בְּבֵית אָחָד וְאֶלֶךְ עִמָּה בְּבֵית: (יח) וַיְהִי בַיּוֹם

עיונים והארות

אמר רבי אלעזר: מכאן שעושים סעודה לגומרה של תורה. מסביר בעל "יפה קול" (מפרש על שיר השירים רבה): עושים סעודה כשגומרים קריאת התורה כמו שאנו עושים בשמחת תורה וכן בסיום מסכת (גמרא) וכמו שעשה שלמה משתה לכל עבדיו כאשר זכה לחכמה.

[ד] אז תבאנה שתיים נשים זונות - רב אמר רוחות היו, ושמואל אמר זונות ממש, רבנן אמרין יבמות היו (ילק"ש). פירש רבינו האר"י זצ"ל שהם שתי קליפות קשות, ובימי יהושע בן נון כתיב (יהושע ב, א) 'מן השיטים שנים אנשים מרגלים', דהיו מגבורות עז"א ועזא"ל ונמתקו בכבישת הארץ, ולכן הלכו בית אשה זונה שהיא הקליפה הקשה והגדולה למתקה, ותיכף נתמתקה. ולכן אמרה רחב נ'פלה אימתכם עלינו' (שם, ט), מפני שהיו באים הגבורות במיתוק, ולכן 'לא קמה עוד רוח באיש' (שם, יא), ואמרו רז"ל (זבחים קטז, ב) אפילו אקשווי לא אקשי, כי דיני דכורא דקים ותיכף נמתקים. אבל דינים דנוקבא קשים, ולא נתמתקו עד זמן שלמה, דכתיב 'אז תבאנה שתיים נשים זנות', רצונו לומר 'אז' נמתקו, ולא מקדמת דנא וכו'. ע"ש. (חומת אנד).

דנטיל מדיליה נטיל. [פירוש: העולה עולה למעלה ולא ניתן חלק לסט"א ממנה, שאם היה נותן חלקו לא היה יכול לו. ואחרי זה כל מה שלוקח משלו הוא לוקח] ע"ש. הרי שאיוב ובניו לא שלט בהם השטן, אלא בשביל שהקריבו עולות שכולם כליל ולא נתנו חלק לסט"א, ומה שאין כן אם היו מקריבים עמהם שלמים גם כן, לא היה מקטרג השטן ושולט בהם. יען כי בשלמים יש אכילה לכהנים ולבעלים (לא רק למזבח בלבד) שאז הצואה היוצאת אח"כ מן האכילה הזאת היא חלק הסט"א, בסוד מה שכתוב (ישעיה כח, ח) קיא צואה בלי מקום.

והנה כאן הקריב שלמה המלך ע"ה עולות שהם מובחרים שכולם כליל, אך פחד מקטרוג השטן פן יקטרג וישלוט כאשר היה באיוב, ולכן ויעש שלמים גם כן, שמהם יהיה חלק לסט"א מכח האכילה של הכהנים ושל הבעלים, ולכן אמר לשון ויעש שהוא לשון תיקון, כמו וכן הבקר אשר עשה (בראשית יח, ה) שפירושו אשר תיקן, כלומר הוצרך להביא שלמים כדי שיאכלו מהם עבדיו ויהיה חלק לשטן ולא יקטרג.

[ג] ויעש משתה - מובא (שיר השירים רבה א, ט):

הַשְּׁלִישִׁי לְלִדְתִי וַתֵּלֶד גַּם־הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יַחְדָּו אֵין־זָר
 אֲתָנוּ בְּבֵית לַהֲיוֹת עַד בְּדַבֵּר (מ"ד) זולתי אלא רק שְׁתֵּים־אֶנְחָנוּ בְּבֵית:
 (ט) וַיִּמַּת בֶּן־הָאִשָּׁה הַזֹּאת לִילָה אֲשֶׁר שָׁכְבָה וְהַעֲמִיסָה עָלָיו וּמַת
 (מ"ד), כי אילו היה חולה היו באים מהמשפחה לבקרו והיה נודע למי הוא (רד"ק): (ב) וַתִּקְּמוּ בְּתוֹךְ
 הַלַּיְלָה וְהָרְגִישָׁה שֶׁהָרְגָה אֶת בְּנָהּ שֶׁשָׁכְבָה עָלָיו וַתִּקַּח אֶת־בְּנֵי מֵאֲצִלֵי וְהַחֲלִיפָה אֶת
 הַמֵּת בְּבֵנֵי הָחַי וַאֲמַתָּךְ יִשְׁנָה וַתִּשְׁפִּיבָהּ וַתַּחֲיֶקָה וְאֶת־בְּנֵהּ הַמֵּת
 הַשְּׁפִיבָה בְּחִיקִי וְלֹא הָרְגִשְׁתִּי בְּדַבֵּר (מ"ד): (כא) וַאֲקָם בְּפֶקֶד לְהִינִיק
 אֶת־בְּנֵי וְהִנֵּה־מָת וְאֶת־בּוֹנֵן אֲלָיו נַתַּתִּי לִיבִי לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ (רש"י) עוֹד בְּפֶקֶד
 שְׁעֵדִיין לֹא הִשְׁתַּנֵּה צוּרְתּוֹ וְהִנֵּה לֹא־הָיָה בְּנֵי אֲשֶׁר יִלְדֵתִי כִּי בְנֵה נוֹלַד ג', יָמִים קוֹדֵם
 וְהַכִּירָה שִׁזָּה הַמֵּת הוּא נוֹלַד עִתָּה, וַיֵּשׁ הִיכַר בֵּין הַנוֹלַד עִתָּה לְקוֹדֵם ג', יָמִים (מלבי"ם): (כב) וַתֹּאמֶר
 הָאִשָּׁה הָאֲחֻרָת לֹא כִּי בְּנֵי חַחִי וּבְנֵיךְ הַמֵּת וּפְחָדָה לְהַרְבּוֹת דְּבָרִים פֶּן תִּכְשַׁל
 בְּדִיבּוּרָה (אברבנאל) וְזֹאת אֲמַרְתְּ לֹא כִּי בְּנֵיךְ הַמֵּת וּבְנֵי חַחִי וַתַּדְּבַרְנָהּ
 לְבְנֵי הַמֶּלֶךְ דְּבָרוּ כַּמָּה פַעֲמִים, וּבְכָל פַּעַם הִקְדִּימָה הַתּוֹבַעַת בְּנֵךְ הַמֵּת וּבְנֵי חַחִי וּמוֹזָה הַשְּׁכִיל שְׁכַל
 מִגַּמְתָּה רַק שֶׁגַם לְחִבְרָתָה לֹא יִהְיֶה (מלבי"ם): (כג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִכָּאן שְׁצִרִיךְ הַדִּין לְחַזּוֹר טַעֲנוֹת
 בְּעֵלֵי הַדִּין כְּדֵי שִׁדְעוּ בְּעֵלֵי הַדִּין שֶׁהֵבִין הַטַּעֲנוֹת (רש"י) זֹאת אֲמַרְתְּ [ה] זֶה־בְּנֵי חַחִי

עיונים והארות

[ה] אמרו רז"ל (דברים רבה ה, ו): סדר הדין כך הוא: התובע תובע, הנתבע משיב והדין מכריע.

וּבְנֵי הַמֶּלֶךְ וְזֹאת אִמְרַתְּ לֹא כִי בְנֵי הַמֶּלֶךְ וּבְנֵי הַחַיִּי:
 (כד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קָחוּ לִי-חֶרֶב תְּבִיאוּ לִי חֶרֶב וַיָּבֵאוּ הַחֶרֶב לְפָנָיו
 הַמֶּלֶךְ: (כה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ חֲתָמוֹ (מ"ז) אֶת-הַיֶּלֶד הַחַי לְשָׁנָיִם
 לְאוֹרֵךְ [ו] וְתָנוּ אֶת-הַחֲצִי לְאַחַת וְאֶת-הַחֲצִי לְאַחַת: (כו) וַתֹּאמֶר
 הָאִשָּׁה אֲשֶׁר-בָּנָה הַחַי אֶל-הַמֶּלֶךְ כִּי-נִכְמְרוּ [נתחממו מ"ז]
 רַחֲמֵיהָ עַל-בָּנָהּ [ז] וַתֹּאמֶר בֵּי אֲדָנָי תִּנּוּ-לָהּ אֶת-הַיֶּלֶד הַחַי

עיונים והארות

שמי שרוצה שהרב יתפלל עליו, יכתוב על פתק את שמו ושם אמו ויצרף שתי מעות לצדקה. שמחו אנשי העיר על הזדמנות נדירה זו שהצדיק יתפלל עליהם ביום הכפורים, וכל אחד רשם את שמו על פתק והביא את הפתק עם שתי מעות.

כבר הגיעו מרבית בני העיר עם הפתקים, אבל רבי לוי יצחק עדיין מצפה ועומד... והנה שעה קלה לפני כניסת היום הקדוש באה במרוצה אשה אחת, והגיחה לפני הצדיק פתק ושתי מעות לצדו.

הביט הצדיק בפתק ובמטבעות ואמר לאשה: בפתק רשומים שני שמות, והיית צריכה להביא ארבע מעות: שתי מעות לנפש. האשה הסבירה לרבי לוי יצחק שלא השיגה יותר משתי מעות, אך הצדיק המשיך וטען שתמורת שתי מעות יוכל להתפלל רק על שם אחד. אם כך – אמרה האשה שמוותרת היא על שמה, וביקשה מהרבי שיתפלל על בנה היחיד. והמשיכה ואמרה שהיא מפקירה את נפשה למען בנה.

כשמע רבי לוי יצחק את דבריה, קם ממקומו בפנים מאירות, והלך לבית הכנסת לתפילת "כל

אמר רבי סימא: וצריך הדין לשנות (ללמוד) טענותיהם מפיו, כמו שכתוב בשלמה: "זאת אומרת זה בני החי ובנך המת וזאת אומרת לא, כי בנך המת ובני החי". ואומר הרד"ק: כל זה, כדי שישמעו בעלי הריב, שהדין הבין טענותיהם ולפי זה הוא שופט אותם.

[ו] גזרו את הילד החי - א"ר שמואל בר נחמני בשם רבי נהוראי התחיל פיו נובע בחכמתו, ואמר צפה הקב"ה שהדין הזה היה עתיד להיות, לפיכך ברא האדם הזה וזוגת זוגות, שתי עינים, שתי אזנים, שני נקבי החוטם, שתי ידיים, שתי רגלים, התחיל לומר גזרו את הילד הזה. א"ר יהודה בר' אלעאי אלו הייתי שם פקרין הייתי נותן על צוארו של שלמה, ולא די לאחד שמת, אלא עוד לאחר שהיה גוזר, כיון שראו סנקליטין שלו התחילו אומרים אי לך ארץ שמלכך נער, אילו לא היה נער לא עשה, כיון שאמר תנו לה את הילד החי והמת אל תמיתוהו, התחילו אומרים אשריך ארץ שמלכך בן חרוין (ילק"ש).

[ז] מסופר על רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, שהודיע שנה אחת בערב יום הכפורים לאנשי עירו,

וְהִמֵּת אֶל-תְּמִיתָהּ וְזֹאת אִמְרַת גַּם-לִי גַם-לְךָ לֹא יִהְיֶה גְזֹרוֹ

כי פחדה שמא יחשדו ויעמידה בעוון הריגת הילד, וגם לא רצתה לגדל ילד שאינו שלה (מ"ד) [ח]: (כז) וַיֵּץ

הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תִּנּוּ-לָהּ אֶת-הַיָּלֶד הַחַי וְהִמֵּת לֹא תִמְיֹתָהּ

היא אִמּוֹ כי מרחמת עליו (רד"ק), ואח"כ יצא בת קול מהשמים ואמרה היא אמו (רש"י):

(כח) וַיִּשְׁמְעוּ כָל-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שָׁפַט הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ

עיונים והארות

בי אדוני תנו לה את הילד החי והמת אל תמיתוהו. כי הנה באמת ידעה שהאשה האחרת איננה חפצה בילד (כיון שאינו שלה) כי למה לה לסבול עול טורח גידול של הילד שאינו שלה, רק שכל טענתה שהיא רוצה להציל את נפשה ממיתה, אם כן יש לחשוש שמא תהרוג את הילד או תסובב לו מיתה אחרת. לכן אמרה שיתנו לה את הילד אך בתנאי שיזהירו אותה שהמת אל תמיתוהו, כי מתה יבקשו דם הילד. אך כששמעה האשה האחרת שהיא אומרת לתת לה את הילד נבהלה מאד כי יהיה לה טורח גידול הילד עליה. ועוד היא צריכה לשמור עליו מכל פגע כי יבקשו את דמיו מידה. לכן אמרה גם לי גם לך לא יהיה גזורו. והמלך ענה תנו לה את הילד החי והמת לא תמיתוהו היא אמו. והמלך בנה יסודו שהיא אמו מדבריה שאמרה והמת אל תמיתוהו. כי זה אפשר שתאמר שלא יגזרו את הילד למרות שהיא לא אמו, כי טבע האדם לרחם על ילד אשר לא חטא ולא פשע שיהרג על חנם ולשפוך דם נקי, אבל לעשות השתדלות להבא שלא יאונה לו כל רע זה ודאי אי אפשר אם לא שהיא אמו האמיתית, לכן שלמה המלך גמר בדעתו שהיא אמו. ויש להוסיף שבאמת לבסוף יצתה בת קול ואמרה היא אמו.

נדרי", וכל הדרך היה קורא וחוזר וקורא: הולך אני עכשיו בכוחה של האם האוהבת שיעצה להפקיר את עצמה למען בנה, וכרחם אב על בנים ואם על בנה, כן תרחם אחה ה' על בניך האהובים.

[ח] הרב שער בת רבים הלך בדרך אחרת לבאר את ענין ב' הנשים והקדים כי ב' הנשים הללו היו נשים פנויות בלי בעל. ונודע שדרך נשים זונות להסתיר מעשיהם ותיכף שיצא הולד מבטן האם מיד הורגתו. אך אם יודע הדבר הזה לשופטי העיר ידונו אותה משפט מות על הריגת הולד. ולכן התחכמה זאת הזונה ולאחר שהרגה את ילדה עבור הבושה, יראה לנפשה פן יתגלה רעתה לשופטי העיר שהיא הרגה את בנה, ולכן החליטה בדעתה לקחת את בן חברתה החי ולטעון שהוא שלה, למרות שידעה שחברתה תכיר את הילד ובכל השתדלות שבעולם תקח את הילד מאיתה, דעל זה לא חששה כי אדרבה שמחה גדולה תהיה לה אם תוציא את הילד מאיתה כי למה הוא לה לגדל בן האחרת, וחשבה שעל ידי כך תציל את נפשה מן העונש של שפיכות דמים כי כאן יש ספק ואין עונשין מן הספק.

וכאשר המלך החליט לגזור את הילד לשנים נכמרו רחמיה של האשה האמיתית על בן בטנה, ואמרה

ויפחדו (ת"י) **מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ**: כי נוכחו לדעת, כי יכול הוא לדון בלי עדים (ע"פ רד"ק) **כִּי רָאוּ**

כִּי-חֲכַמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לדעת אשר בלב בעלי הדין **וּלְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט**

(מלבי"ם):

(א) **וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ עַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל** [ט] משראו חכמתו שמחו כולם

(רש"י) וקיבלוהו ללא עוררים (ע"פ רד"ק):

שאלות ברש"י על הפרשה

א. מדוע כאן אצל פרעה נאמר ותפעם רוחו ובנבוכדנצר כתוב ותתפעם רוחו?

תשובה

ב. הסבר: חרטומי מצרים.

תשובה

ג. הסבר: מן הבור - איזה בור?

תשובה

ד. ויגלח - מדוע?

תשובה

ה. הסבר היכן רמוז שנשכח כל השבע?

תשובה

ו. הסבר: ועל פיך ישק.

תשובה

עיונים והארות

ועוד כתב הרב חיד"א בספרו נחל שורק אפשר לפרש ששלמה המלך מלך על העליונים כמאמר רז"ל (מגילה יא, ע"א) והוא היה מלך על כל ישראל ובזמנו היה הירח שלם, ומרומז בשם שלמה (שלמה - שלמָה) שהיה הירח שלם מה שלא היה מזמן בריאת העולם.

[ט] כתב הרב חיד"א בספרו חומת אנך ויהי המלך שלמה מלך על כל ישראל, לא אמר ויהי שלמה מלך אלא ויהי המלך שלמה, כי לו נאה המלוכה מצד חכמתו, ולכן היה מלך על כל ישראל כי כולם, רצו באהבה ובשמחה שיהיה מלך עליהם.

ז. הסבר: ערות הארץ.

תשובה

ח. הסבר: כולנו בני איש אחד נחנו.

תשובה

ט. למה אמר יוסף חי פרעה ולא נשבע ממש?

תשובה

י. הסבר: משמר.

תשובה

י"א. ויסוב מעליהם ויבך - מדוע בכה?

תשובה

י"ב. ויאמר לא ירד בני עמכם - מדוע לא קבל את דברי ראובן?

תשובה

י"ג. הסבר: כאשר כלו לאכול.

תשובה

י"ד. הסבר: נכאת.

תשובה

ט"ו. הסבר: וכסף משנה.

תשובה

ט"ז. ושלח לכם את אחיכם - מי הוא?

תשובה

י"ז. הסבר: אחר ואת בנימין.

תשובה

י"ח. איזה קל וחומר יש לנו בפרשה וכמה קל וחומר עש בתורה?

תשובה

י"ט. בגדול החל - מדוע?

תשובה

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

א. הסבר את המצווה להיות מעשרה ראשונים.

תשובה

ב. איך צריך ללכת לבית הכנסת ולדבר מצווה ומהיכן לומדים זאת?

תשובה

ג. איך כננסים לבית הכנסת? ומאיזה פסוק לומדים זאת? ומה לימד אחיתופל לדוד?

תשובה

ד. אלו פסוקים אומרים כשנכנס לבית בכנסת? וכנגד מה כל פסוק? ומה התנאי לומר הפסוק הראשון בחול? והאם יש תנאי לאומרו בשבת?

תשובה

ה. הסבר ענין קביעת מקום לתפילתו.

תשובה

ו. מתי מותר להיות עצב בתפילה?

תשובה

ז. איך נהג האר"י ז"ל לומר את הפסוקים שאומרים מיושב בתפילה?

תשובה

ח. איך צריך לנקות האוזן אם צריך לזה באמצע התפילה?

תשובה

ט. מה צריך לעשות כשאומר י"ג מכילין דרחמי (מי אל כמוך וכו')?

תשובה

י. איך צריך לומר קריאת שמע של קרבנות? ומה לכוון בה?

תשובה

יא. מה הנוסח הנכון לומר לפני ק"ש אשרינו שאנחנו משכימים ומעריבים וגו'?

תשובה

מה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בענין זה? ומדוע?

תשובה

יב. איך רמוזים י"א סממני הקטורת בפסוקים קח לך סמים וכו'?

תשובה

יג. איך צריך לומר את המלים אחרי אביי?

תשובה

ומה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בענין זה?

תשובה

יד. איך אומרים את פסוקי אנא בכח? ומה מכוונים בפסוקים אלה?

תשובה

טו. מה פירוש וכן שני כתובים?

תשובה

